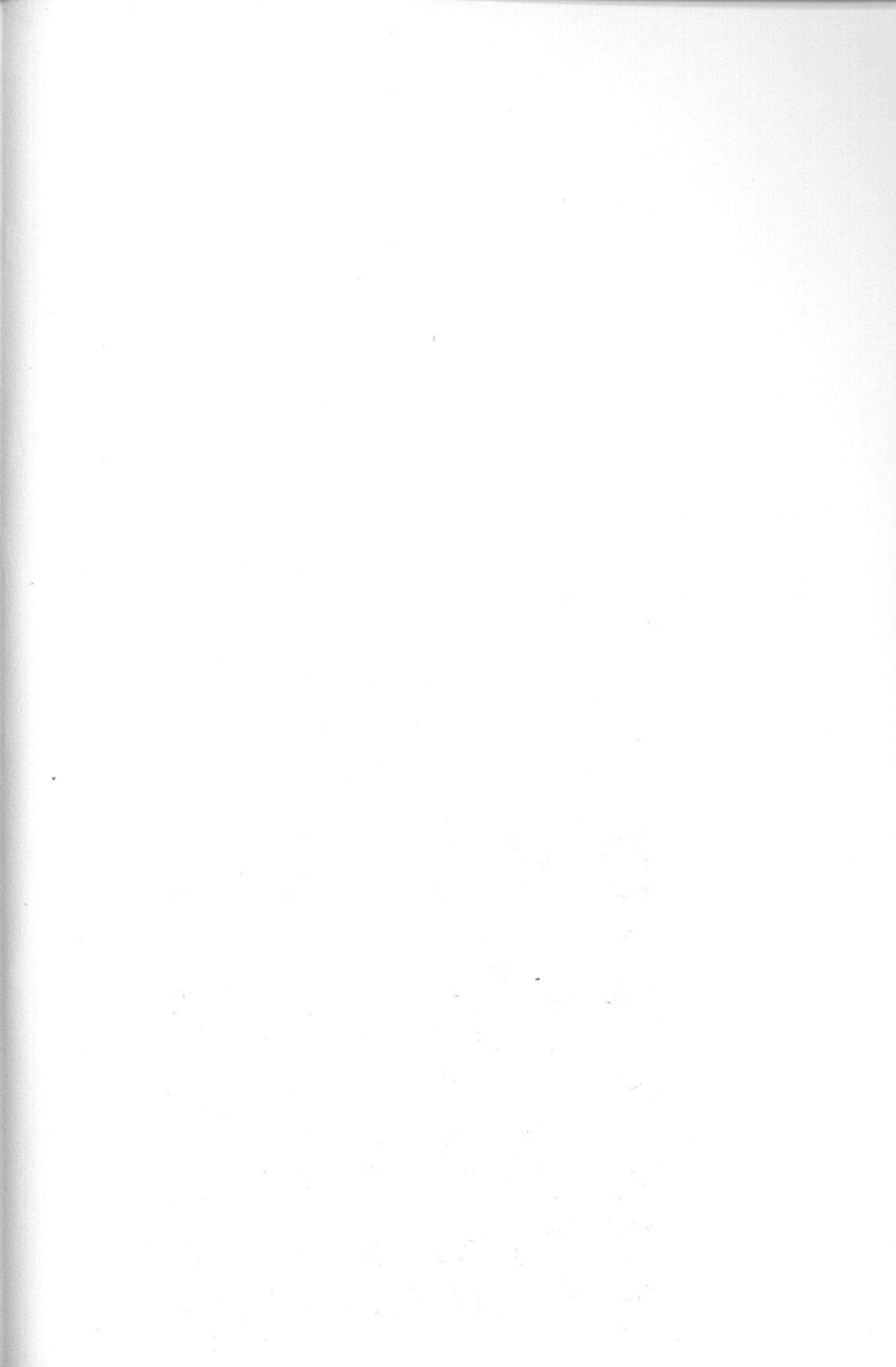

**DE BELLO
CIVILI**

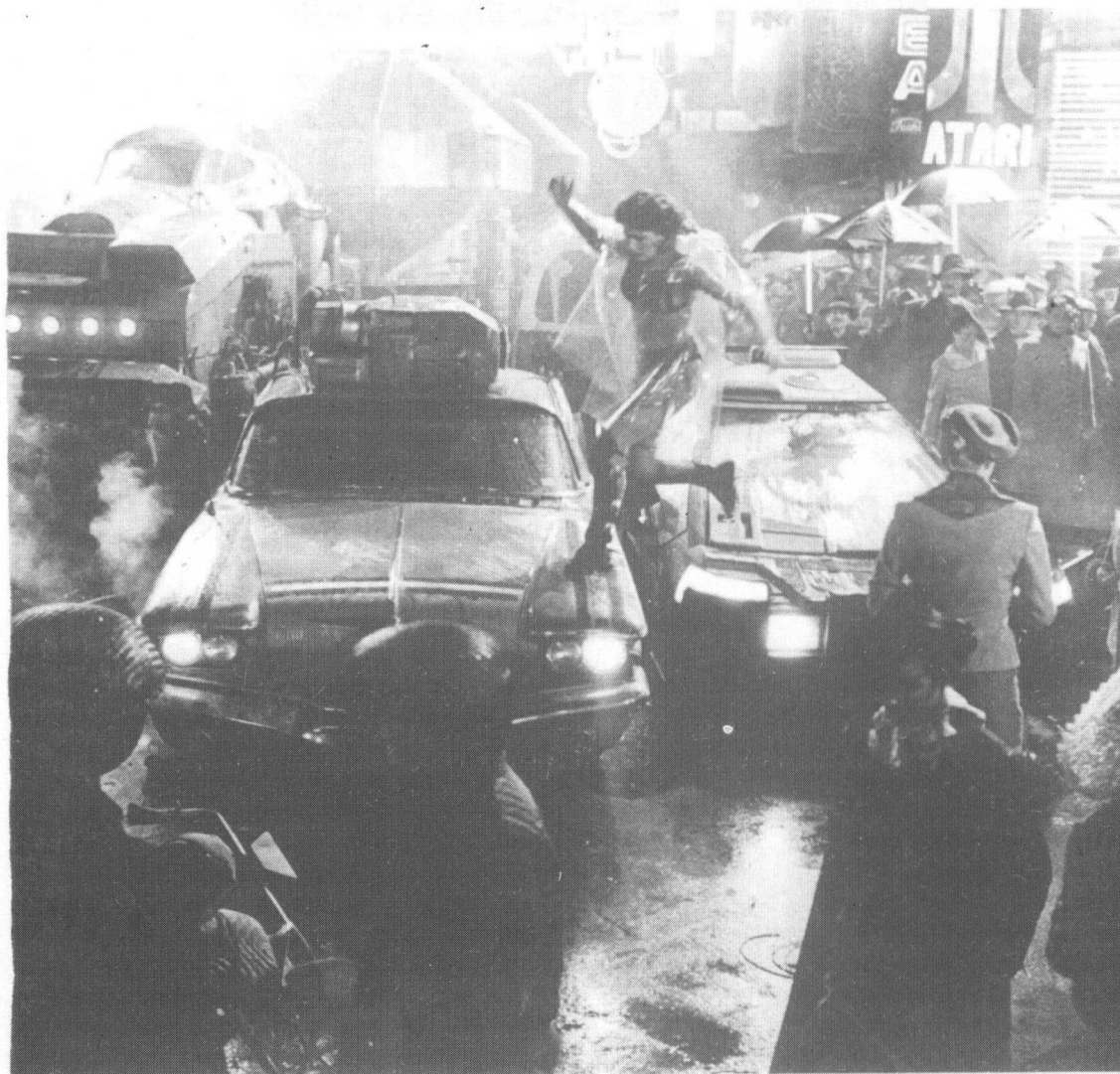

DE BELLO CIVILI

Διευθυντής Έκδοσης: Γιάννης Ρεΐζης

DE BELLO CIVILI

- I -

ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΖΩΝΗ...

Προς το τέλος της δεκαετίας του '80 κάποια γεγονότα έφεραν μερικά άτομα, ήδη γνωστά μεταξύ τους, σε μια διαδικασία ξαναπλησιάσματος ενός θεωρητικού - πρακτικού εγχειρήματος στην επαναστατική κατεύθυνση του οποίου εργάστηκαν και εργάζονταν όλα αυτά τα χρόνια μέσα από διαφορετικά συγγενικά σχήματα αλλά και με προσωπική ανένταχτη δράση.

Μέλη της ομάδας του κύκλου Ισουτίν ξεκίνησαν την πρωτοβουλία αυτή αποτελώντας το συνδετικό ιστό και μαζί με συντρόφους από την πρώην εκδοτική ομάδα των τετραδίων για προλεταριακή χρήση και άλλους μοναχικούς αγωνιστές αφέθηκαν να παρασυρθούν - για άλλη μια φορά - προς εκείνες τις ριψοκίνδυνες επιχειρήσεις που η επαναστατική αναγκαιότητα και το πάθος τους για ζωή επιτακτικά τους καλούσαν να αναλάβουν.

Έτσι αποφασίστηκε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας σ' ένα καινούργιο θεωρητικό - πρακτικό σχήμα και να εργαστούμε μαζί για το κοινό σκοπό.

Ξεκινώντας λοιπόν και δουλεύοντας κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες που έστρεφε η κατακτημένη εποχή εναντίον μας και έχοντας να πολεμήσουμε τόσο με τις αγκυλώσεις που ο χρόνος (ποιοτικός και ποσοτικός) συσσωρεύσε στην ατομική και κοινωνική «απραξία» όσο και με κάποιες διαπροσωπικές αμφιβολίες που η πράξη ξαναζωντάνευε. Αναγκαστήκαμε να προχωράμε πολύ αργά στην αρχή και αργότερα να εγκαταλείψουμε σαν πρόωγη την ιδέα μιας πλατιάς ομαδοποίησης. Προσανατολιζόμενοι πια προς μια εκδοτική προσπάθεια και έχοντας πικρή πείρα από την ιστορική αφλογιστία και την άδοξη υποχώρηση - διάλυση προηγούμενων τέτοιων κινήσεων σαν πρώτο βήμα κάναμε αόρητο το κλίμα για τους ανίκανους και τους ηλίθους που τρέχουν πάντα με προφανείς όσο και αηδιαστικούς σκοπούς να περικυκλώσουν τέτοιες προσπάθειες¹.

Παράλληλα συνεχίζαμε να πειραματιζόμαστε όχι λίγο πάνω στις συμπεριφορές που μπορεί να αντέξει η εποχή.

Μας ενδιέφεραν οι εξεγερσιακές δυνατότητες στους χώρο - χρόνους της εξουσίας. Η καθημερινή ζωή ειδικά σαν ένα τεράστιο χειρουργικό τραπέζι. Η ομπρέλλα έπρεπε να συναντήσει την ραπτομηχανή. Η ένταση την διάρκεια.

Και σ' όλα αυτά το σημαίνουν να είναι πάντα και παντού κολλημένο σαν στρείδι στις απαιτήσεις μας. Μας συνοδεύει η βαριά γνώση ότι κανένας επαναστατικός πειραματισμός δεν μπορεί να αποδώσει ουσιαστικά αν δεν κατανοήσει, υποσκάψει και τελικά αλλάξει ριζικά το εχθρικό έδαφος στο οποίο Defacto πραγματοποιείται. Αλλιώς το δικαιώνει.

Όλοι δε οι πειραματισμοί αυτού του είδους πρέπει να ξεκινούν με την επίτευξη της προσωπικής συνοχής και περνώντας απ' την συλλογική να οδηγούν στην άμεση ριζοσπαστικοποίηση ή καθολικότητα της οποίας είναι αυτή που εγγυάται την αλλαγή του τοπίου κατά το δοκούν και που θα επιτρέψει πραγματικά δημιουργικές κινήσεις και σχεδιασμούς.

Αλλιώς καλλιτεχνικά φολκλόρ βρυκολακιάζουν η επαναφομοίωση τρέχει με τα παράσημα στο χέρι κι οι θεατές ζυγώνουν σαν γύπες. Γι αυτό όλες μας οι συμπεριφορές και οι κινήσεις είχαν και έχουν κέντρο αναφοράς το ιστορικό κέντρο της άρνησης. Κι η παρούσα εκδοτική προσπάθεια αυτόν τον στόχο πρώτα θέλει να εξυπηρετήσει να συνδέσει δηλαδή περισσότερα άτομα μ' αυτό το κέντρο αλλά και να συνδεθεί αποτελεσματικότερα μαζί του, μέσω αυτών.

Έτσι γίνεται η προσπάθεια μας μια πρόκληση και μια πρόσκληση για περισσότερη συνείδηση. Γι αυτό το ένα ακόμα βήμα που παρότρυνε ο εραστής Μαρκήσιος. Ένα ακόμα βήμα για να αρχίσει το τρέξιμο.

Θα χρησιμοποιήσουμε λοιπόν αυτήν την εκδοτική προσπάθεια, παράλληλα με μια γκάμα

άλλων ενεργειών που θα μας φέρουν πιο κοντά στον στόχο μας, αλλά στον βαθμό που δεν εξαρτώμαστε απ' αυτήν. Δεν περιμένουμε να σωθούμε απ' αυτήν και ούτε κι αυτή μπορεί να ελπίζει σε μια παράλογη και άκαιρη υπεράσπιση αν δεν την υπερασπιστεί η εποχή της.

Σ' αυτό το πρώτο τεύχος (το δοκιμαστικό) θελήσαμε να περιλάβουμε κείμενα που αφορούν την οργάνωση και τις προσπάθειες σύμπτυξης της κριτικής (μανιφέστα, διακυρήξεις) και της πρακτικής (ομαδοποιήσεις, σχέσεις, δράση).

Αλλά επίσης και κάποια ντοκουμέντα από παρόμοιες κινήσεις και στοιχεία για την δράση τους και την εξέλιξή τους.

Αποφεύγουμε προς το παρόν να τοποθετηθούμε συγκεκριμένα στις παρούσες ελληνικές και διεθνείς συγκυρίες, περιμένοντας να ξεκαθαρίσει πρώτα η μορφή και το σχήμα που θα πάρει η προσπάθειά μας.

Αυτό όμως διόλου δεν εμποδίζει τον προσεκτικό αναγνώστη να καταλάβει την κατεύθυνση της σκέψης μας και την κεντρική έκκληση που τα κείμενα αναδεικνύουν.

Φυσικά κανένα κοπυράιτ δεν υπάρχει και ούτε κι εμείς θα αναγνωρίσουμε ποτέ κανένα τέτοιο σε κείμενα που θέλουν να λέγονται επαναστατικά.

Πρόθυμα θα δημοσιεύαμε εργασίες και άλλο υλικό που θα μας αποστέλλονταν στο πνεύμα του περιοδικού και των σκοπών που υπηρετεί.

Τελειώνοντας επιφυλασσόμεθα να τροποποιήσουμε ή και να διακόψουμε την παρούσα προσπάθεια αν κρίνουμε πως αυτό επιβάλλει το συμφέρον μας. Δηλαδή η επανάσταση.

1. α) Στο πλαίσιο αυτό απομονώθηκε και αποκλείστηκε και κάποιος ευχάριστος για παρέα αλλά καταστροφικός για την σοβαρότητα του σχεδίου και για την δράση μας «παλιός» γνωστός για τον οποίον εξακολουθούμε να αισθανόμαστε φίλα αν και αυτή η θεραπευτική απομόνωση (και όλες οι απομονώσεις είναι θεραπευτικές - για την μια ή την άλλη πλευρά) αντί να ξεκινήσει μια διαδικασία αυτοκριτικής, σοβαρότητας και περισυλλογής ξεκίνησε μια εντεταλμένη από προσωπικές αναγκαιότητες βιαστική δημοσιοποίηση της προσωπικής του σύγχισης με τα γνωστά κωμικο - τραγικά «εκδοτικά» αποτελέσματα (Εικονομία)

β) Μην διατηρώντας καμιά ψευδαίσθηση για τον ρόλο μας σε τέτοιου είδους υποθέσεις θα δεχόμαστε ίσως κάποια κριτική αλλά μόνο για το κομμάτι ευθύνης που μας αναλογεί. Και κυρίως μόνο από εκείνους που πρακτικά έχουν αποδείξει ότι μπορούν να αναλάβουν την ευθύνη της κριτικής.

Εξάλλου στολίσαμε το παρόν τεύχος με μια σειρά τέτοιων καταγγελιών καθώς και με μια πρώτη αναφορά στα γενεσιουργά τους αίτια (και την υπόσχεση να την επεκτείνουμε και να την εμβαθύνουμε).

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΟΨΕΩΝ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ)

...Στην περίοδο μετά το κίνημα των καταλήψεων, η πραγματικότητα δεν έχει πάψει να επιβεβαιώνει εκτεταμένα την ριζοσπαστική σκέψη της ιστορίας, αλλά τα άτομα που ήθελαν να είναι οι περισσότεροι συνειδητοί φορείς αυτής της σκέψης δεν αποδείχθηκαν ικανά να γίνουν τέτοιοι αποτελεσματικά. Το πιο αποκαλυπτικό παράδειγμα αυτής της φαινομενικής αποτυχίας είναι προφανώς η κρίση της Σ.Δ. αλλά και το φαινόμενο των φιλοσιτουασιονιστών και η γενική αντιστροφή της σιτουασιονιστικής σκέψης και δραστηριότητας σε σιτουασιονισμό – ιδεολογία, δεν είναι ξέχωρο από αυτή.

Οι εμπνευσμένοι σιτουασιονιστικά επαναστάτες δεν απέφυγαν μέσα στο ίδιο τους το ύφος την διαδικασία της ιδεολογικοποίησης. Αυτά που είπαμε παραπάνω για τις πιο σύγχρονες εκφράσεις της εξέγερσης ταιριάζουν και για το «συμβουλευτικό» ρεύμα επίσης· και αυτό συμμετέχει στην παράταση της αγωνίας του αριστερισμού. Δεν είναι εδω σκοπός μας να εκθέσουμε αυτά που κρίνουμε τμηματικά λάθη του καθενός. Θα ασχοληθούμε με τα ουσιώδη.

Εάν ο σιτουασιονισμός περιφρονήθηκε ή κριτικαρίστηκε, έγινε πάντα για ψευδείς λόγους, και πάντα από μια προοπτική χυδαία φιλοσιτουασιονιστική. Η φιλοσιτουασιονιστική οπισθοδρόμηση θεωρήθηκε σαν μια παρεκτροπή, απόρριμμα ενός κινήματος και ποτέ ότι πραγματικά ήταν: ποιοτική αδυναμία του συνόλου, αναγκαία στιγμή για την συνολική πρόοδο του επαναστατικού εγχειρήματος. Ο σιτουασιονισμός είναι η εφηβική κρίση της σιτουασιονιστικής πρακτικής που έχει φτάσει στην αποφασιστική στιγμή μιας πρώτης αξιολόγησης εκτατικής ανάπτυξης, την στιγμή που πρέπει να κυριαρχήσει πρακτικά πάνω στο θέαμα που την κατακυριεύει.

Εάν εμείς μπορούμε ανηλεώς να γελοι-

οποιούμε τους δισταγμούς, αδυναμίες και αθλιότητες, δεν είναι επειδή είμαστε μεγαλοφυίες που έρχονται στην ιστορία από τον ουρανό, αλλά επειδή βιώσαμε μέσα σ' αυτή την προηγούμενη δραστηριότητά μας. Μπορείς να αναγνωρίσεις έναν φιλοσιτουασιονιστή από τον τρόπο που γεναιόδωρα τοποθετεί τον εαυτό του έξω από την σύγχυση της στιγμής, την οποία μπορεί τμηματικά να καταλάβει και να καταγγέλει. Ο φιλοσιτουασιονιστής τοποθετεί την κριτική του στον αντεστραμμένο κόσμο «τοποθετώντας τον εαυτό του στην θέση του παντογνώστη θεού που χαρακτηρίζει τους κλασικούς μυθιστοριογράφους». Ό,τι εκλείπει από την κατανόησή του είναι η κατανόηση του πραγματικού γίνεσθαι· αυτό που τον χαρακτηρίζει είναι η ολική στέρηση σαφήνειας στην ιστορική του ενασχόληση.

Οι «σιτουασιονιστικοί κύκλοι» έχουν γίνει το μπουρδέλο εκείνο το άξιο απέραντο σεβασμού για τους παλιούς καλλιτεχνικούς κύκλους, χάρη στους μικροπρεπείς μικρορόλους, την εκούσια υποκρισία στις σχέσεις, την ψευδοκριτική της ανεντιμίας, τους αποδιοπομπαίους τράγους όπου συγκεντρώνεται όλο το μίσος και τα ινδάλματα όπου συγκεντρώνονται όλες οι ζηλοτυπίες.

Αυτό που μέχρι τώρα έχουν στερηθεί οι επαναστάτες περισσότερο είναι η διαλεκτική, η αντίληψη των αναγκαίων μεσολαβήσεων, ο υπολογισμός της σχέσης μεταξύ της επαναστατικής πρακτικής και της ολότητας που θέλει να μεταμορφώσει, και η πρακτική, αποτελεσματική οικειοποίηση της ίδιας τους της θεωρίας.

Πρέπει να καταλάβουμε την «διαλεκτική διαδικασία της συνάντησης του πραγματικού κινήματος και της άγνωστης του θεωρίας» και αδιαχώριστα να θεωρίσουμε αυτή τη διαλεκτική διαδικασία παρούσα στο γίνε-

σθαι των ατόμων που είναι οι πιο συνειδητοί φορείς αυτής της θεωρίας. Η θεωρία πρέπει να συναντήσει τους ίδιους τους παραγωγούς της.

Όλες οι ουσιώδεις, απαιτήσεις που διαμορφώθηκαν από τους σιτουασιονιστές για την οργανωμένη επαναστατική πρακτική ήταν σωστές, και επειδή ήταν σωστές αναλήφθηκαν από άλλους - πάνω απ' όλα από τις γεννιές που έζησαν το κίνημα των καταλήψεων στην Γαλλία. Αλλά το ίδιο το αληθινό είναι μια ιστορική διαδικασία, μια διαδικασία που κατακτά διαλεκτικά την αλήθεια. Όλες οι χρησιμοποιήσιμες έννοιες, συμπεριλαμβανομένων και των μίνιμουμ απαιτήσεων, έχουν αξία στο μέτρο που καθορίζουν το γίνεσθαι της συνειδητής πρακτικής μέσα στην παγκόσμια πραγματικότητα, πρακτική που μεταμορφώνει και οικοδομεί τον εαυτό της μη γραμμικά.

Η πρώτη μη διαλεκτική εφαρμογή, που σημάδεψε την όλη φτώχεια του φιλοσιτουασιονιστικού ρεύματος σε σχέση με το εγχείρημά του, ήταν το αναγκαίο βήμα προς την ουσιαστική πραγμάτωσή του.

Το αυθεντικό μπορεί να καλύπτεται πίσω από ένα συγκεκριμένο ποσοστό λάθους πρώτου γίνει ικανό να το σαρώσει οριστικά. Η τροχιά της ιστορίας αφήνει πίσω της πολλά ερείπια. Το ψεύτικο είναι μια στιγμή του αληθινού. Δεν αποφασίζεις να είσαι σιτουασιονιστής, γίνεσαι... Οι ίδιοι οι επαναστάτες δεν απέφυγαν την περίπλοκη και αντιφατική διαδικασία των συνθηκών παραγωγής της ταξικής συνείδησης.

Η ίδια η ΣΔ βοήθησε κατά κάποιον, τρόπο στην υποταγή της στην θεαματική διαδικασία. Αυτό εκδηλώθηκε ιδιαίτερα στην υπεροχή αυτού που θετικά πραγματώθηκε, και σε κάποιο ποσοστό θεωρητικής βεβαιότητας που αντλήθηκε από το αντικειμενικά πειραματικό μέρος της δραστηριότητας των σιτουασιονιστών. Αυτή ακριβώς η επαναπαυτική εγκατάσταση στο θετικό χαρακτηρίζει τον σιτουασιονιστικό ρόλο και πράγματι όσο πιο ουσιαστική γίνεται η αντικειμενική

θέση της ΣΔ στην σύγχρονη ιστορία (και το ίδιο θα συμβεί σε όλες τις μελλοντικές επαναστατικές οργανώσεις) τόσο πιο επικίνδυνο γίνονταν για το καθένα από τα μέλη της να αναλάβει την κληρονομιά της.

Αυτή η πλευρά του εαυτού της που η ΣΔ τόσο μονόπλευρα εξέθεσε βρήκε την επέκτασή της, σε ένα υψηλότερο βαθμό αντικειμενοποίησης, στην αδυναμία του συνόλου του ρεύματος που γέννησε.

Η γενική ψευδής συνείδηση ήταν ακόμη ικανή να επιβεβαιώσει ότι η ακτινοβολία της ΣΔ δεν ήταν αυτή της δύναμής της, αλλά της αδυναμίας της. (Η πραγματική αδυναμία της είναι ό,τι εμφανίζεται σαν δύναμή της στην προοπτική του θεάματος· π.χ., οι «ποιότητες» που πρόσφατα αναγνωρίστηκαν στην ΣΔ από τον τύπο, μετά από δέκα χρόνια πλήρους περίπου σιωπής για την ύπαρξή της). Αλλά αυτή η ακτινοβολία, ήταν δυνατή μόνο μέσω της ποιότητας του εγχειρήματος από το οποίο άντλησε την ακτινοβολία δύναμή της.

Το κίνημα των καταλήψεων ήταν η πραγμάτωση της ΣΔ, και αυτή η πραγμάτωση ήταν το τέλος της. Ο Μάης του '68 ήταν η πραγμάτωση της σύγχρονης επαναστατικής θεωρίας, η μεγάλη της επιβεβαίωση, όπως ήταν εν μέρει πραγμάτωση των ατόμων που συμμετείχαν στην ΣΔ, και ειδικότερα μέσω της επαναστατικής διαύγειας που εκδήλωσαν στο ίδιο το κίνημα.

Αλλά για την ΣΔ το κίνημα των καταλήψεων παρέμεινε επιστέγασμα της μακρόχρονης πρακτικής έρευνας, χωρίς να είναι το ξεπέρασμά της. Οι σιτουασιονιστές δεν ήξεραν πως να εγκατασταθούν στις πρακτικές βάσεις του επομένου σταδίου της ύπαρξής τους: αυτή η κατόπιν εορτής κριτική είναι ασήμαντη μόνο στην φαινομενικότητα· οι σιτουασιονιστές, λόγω αυτών που έπρεπε να ξέρουν για τους εαυτούς τους και των όρων που έθεταν στις μεταξύ τους σχέσεις, είναι στην πραγματικότητα οι μόνοι που θα μπορούσαν να συλλάβουν και να πραγματώσουν το πραγματικό νόημα των καταλή-

ψεων.

Είναι το ζήτημα της οργανωτικής μεθόδου, της καθολικής της σπουδαιότητας, που είναι κυρίαρχο στην κρίση της πρακτικής της σιτουασιονιστικής έμπνευσης, τόσο στις ελίκρινες απαιτήσεις όσο και στο φορτίο των μικρορόλων που ανέδειξε... Είναι αναγκαίο να ξαναφέρουμε τις περίπλοκες και αντιφατικές συνθήκες της παραγωγής της ταξικής συνείδησης σε μια εποχή που ανακηρύσσει τον εαυτό της ικανό να διατηρεί ακόμη της συνθήκες της ασυνειδησίας. Οι μηχανισμοί της ψευδούς συνείδησης γίνονται περισσότερο εξευγενισμένοι, κερδίζουν σε λεπτότητα ό,τι χάνουν σε δύναμη· είναι αυτό το νέο είδος αλλοτρίωσης που πρέπει να επανακατανοηθεί και να δεχτεί επιθέσεις...

Καθώς οι σιτουασιονιστές που χρησίμευαν κοινότυπα σαν πρότυπο στο ρεύμα του οποίου προκάλεσαν την εμφάνιση επιχειρούσαν την ίδια τους την αμφισβήτηση και ξεκινούσαν μια «συζήτηση προσανατολισμού» από όπου θα προέκυπταν οι ανώτερες μορφές της ύπαρξής τους, οι δορυφορικές ομάδες, εκατό βήματα πιο πίσω, συγκροτούνταν μόνο στην ανεπαρκή βάση μιας περιορισμένης μετουσίωσης μερικών βεβαιωτήτων που απέρρεαν από την προηγούμενη εμπειρία της ΣΔ.

Η δυναμική όψη, αυτός ο ανθρώπινος πλούτος που μπορεί φυσιολογικά να περιμένει κανείς από μια αναγνώριση της ιδιοτήτας, δεν εκδηλώθηκε ποτέ στις διαμάχες μεταξύ επαναστατών. Αυτός ο περίφημος πιο προχωρημένος πυρήνας της συνείδησης με κανένα τρόπο δεν διαχωρίστηκε από τον κόσμο του διαχωρισμού· παρέμεινε επιπόλαια διαχωρισμένος από τον εαυτό του. Η αναγκαιότητα της κάθε ομάδας να αποδείξει τον εαυτό της οργανωμένο, να βρει και να πραγματοποιήσει τις αιτίες της που στην πραγματικότητα είναι αδιαχώριστες από το να έχουν σαν στόχο την πρακτική αλήθεια, κατανοήθηκαν σαν γελοία απαίτηση να δώσουν αποδείξεις σε άλλες οργανώσεις που

παίζαν το ίδιο χυδαίο παιχνίδι. Ο «συμβουλευτικός» υπεράνθρωπος τις άφησε να ενατενίζουν τον σωρό των ψευδαισθήσεων που επίπονα απέκρυπταν στις ασήμαντες λειτουργικές σχέσεις τους.

Η ζωή των επαναστατών στα τρία τελευταία χρόνια θα μπορούσε από μόνη της να τροφοδοτήσει όλο το αναγκαίο υλικό για μια κριτική της κυρίαρχης μη - επικοινωνίας.

Το αρχικό εγχείρημα και κίνημα για αυτόνομες ομάδες, που καιρό τώρα παρουσιάζεται σαν τόσο σαπισμένο και συμβιβασμένο με την αθλιότητα μιας περιόδου, εν τέλει γεννήθηκε μέσα σε μια παραξενιά της μόδας. Αυτό το μίνιμουμ της οργανωμένης πρακτικής εγγράφεται στις ανάγκες και δυνατότητες αυτής της περιόδου, και η αποτυχία του κατέδειξε τα όριά της. Αυτή η αποτυχία δεν είναι ευαίσθητη σε κάποια απλή - απλοϊκιστική - εξήγηση: αντικειμενοποίηση στην πολιτική, θεωρητική υπανάπτυξη, πρακτικισμός, κλπ. αν και τέτοιες κριτικές προφανώς περιέχουν κάποιο ποσοστό αλήθειας· αυτά τα ποσοστά είναι αποτέλεσμα μιας περίπλοκης μίξης κριτηρίων των οποίων είναι αναγκαίο να συλλάβουμε την συγκεκριμένη ενότητα. Μπορούμε ήδη να απαριθμήσουμε πλήθος όψεων που οι ίδιες δεν είναι ξένες προς τα γενικά χαρακτηριστικά της στέρησης και ταυτόχρονα του πλούτου αυτής της περιόδου.

Η σκέψη των επαναστατών είναι το εντελώς αντίθετο ενός συστήματος ιδεών (έχοντας υπόψη ότι ο σιτουασιονισμός δεν είναι τίποτε διαφορετικό) που μαγικά διεκδικούν διορθώσεις ή αλήθειες στο ύψος της διαχωρισμένης σκέψης, επιστημονικής ή φιλοσοφίας - πολιτικής... Η υπεροχή μας στην κατανόηση του κόσμου έρχεται μόνο από τη συμμετοχή μας στην συνειδητή μεταμόρφωσή του. Οι επαναστάτες της εποχής μας πρέπει έμπρακτα να είναι η στενότερη και σιγουρύτερη συνοδεία της εργασίας του αρνητικού· και για να επαληθευτεί αυτό, η συνείδησή τους πρέπει να προσχωρήσει στην ολότητα της εργασίας του αρνητικού

στην ιστορική διαδικασία που συνεχίζεται.

Εάν είναι αναγκαίο να επιστρέψουμε στην φύση της θεωρίας, είναι επειδή η χρήση της έχει χαθεί μετά τον Μάη. Δεν είναι πια ζήτημα αμφισβήτησης λίγων κριτικών λέξεων ή εννοιών, που φέρουν κατά την διάρκεια μιας στιγμής, που οι συνθήκες της παρέρχονται τώρα, όλο το ανατρεπτικό βάρος της πραγματικότητας. Αντίθετα, πρέπει εμείς οι ίδιοι να επιληφθούμε το ξανακόνισμά τους, επιστρέφοντάς τους την θανατηφόρα παροπλισμένη κόψη τους, τόσο για μας όσο και για όλους εκείνους που θα έχουν τους ίδιους λόγους να αναλάβουν μετά από μας, την χρήση τους, την μόνη δυνατή επιλογή που είναι ιστορικά διαυγής.

Όλα τα όπλα που θα καταβάλουν το εμπόρευμα - και ιδιαίτερα το κύριο όπλο που είναι η συνείδηση - έχουν ήδη σφυρηλατηθεί. Όσο περισσότερο αυτή η τέχνη απαιτεί τεράστιες ικανότητες, λόγω των συνθηκών που την δημιουργήσαν, τόσο πιο άνετα το βαρύ πυροβολικό των συγκλινουσών απολαύσεων θα γκρεμίσει τα τείχη που μέχρι τώρα μας διαχωρίζουν από την πραγμάτωσή μας στην ιστορία.

Χωρίς να προδικάζουμε εδώ τις ακριβείς μορφές που η σύγχρονη επαναστατική οργάνωση καλείται να αναλάβει στην νέα εποχή, μας φαίνεται ότι από εδώ και πέρα κάθε στιγμή της πρέπει ρητά να περιέχει την κριτική της σαν απλή στιγμή· να μην αφήνει τίποτε στον θετικισμό, που επιτίθεται γενικά σε κάθε τι που τείνει να ξεπεράσει τις υπάρχουσες συνθήκες.

Οι δυνάμεις της άρνησης που αρχίζουν να βλέπουν το φως της ημέρας πρέπει να ανακαλύψουν τον εαυτό τους στην ίδια σχέση με τις επαναστατικές οργανώσεις όπως μια φωτεινή πηγή μπροστά από ένα σημείο διάθλασης: η οργάνωση δεν έχει λόγο να υπάρχει παρά μόνο σαν σύνδεσμος με την ιστορία, τόσο για τα μέλη της όσο και για αυτούς που βρίσκονται στο εξωτερικό της. Οι ασυγκράτητες εξεγερτικές δυνάμεις πρέπει να μπορούν να αναγνωρίζονται σ' αυτήν

χωρίς να χάνονται μέσα της, να αναγνωρίζουν την ιστορικότητά τους· πρέπει να τοποθετηθούν μπροστά της όπως μπροστά στην απεραντοσύνη των καθηκόντων τους, την απεραντοσύνη του ανεκπλήρωτου. Μια μεσολάβηση δεν είναι με κανένα τρόπο κάτι αξιοθαύμαστο, και καθώς γίνεται τέτοια με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, το κεντρικό της εγχείρημα της έχει διαφύγει. Το ποσοστό της θετικής πραγμάτωσης δρα εκεί σαν την νεκρή εργασία πάνω στην ζωντανή διαδικασία: απολιθώνει τα πάντα.

Η οργανωτική μέθοδος πρέπει να επιστρέψει διαλεκτικά στις βάσεις της, πρέπει με πλήρη σαφήνεια να περιλάβει τον εαυτό της στην ρευστή πορεία της ιστορικής ωρίμανσης, ξεπροβάλλοντας από αυτήν μόνο με σκοπό να χαθεί καλύτερα μέσα της. Οι ενατενιστικές μανίες του βασιλείου της γενικευμένης παθητικότητας δεν πρέπει να βρουν τίποτε σ' αυτήν για να συνεχίσουν να συγκρατούνται. Η σύγχρονη επαναστατική οργάνωση, απομακρυσμένη από το ποσοστό θετικής πραγμάτωσης, θα πρέπει να γίνει ουσιαστικά η δικτατορία της αρνητικής - αντιθεαματικής πρακτικής.

Η καθολικά απάνθρωπη πραγματικότητα του εμπορεύματος σαν κοινωνική σχέση κερδίζει συνεχώς σε συνοχή, και τείνει προς το σημείο της απόλυτης αντικειμενοποίησης του κόσμου· σ' αυτή την κίνηση το θέαμα, του οποίου είναι φορέας, φτωχώνει τον εαυτό του, τείνει να γίνει απλά μια κατηγορηματική ταυτολογική αναπαράσταση των Οικονομικών σαν το μάξιμουμ των κοινωνικά προσεγγίσιμων απολαύσεων. Αλλά σ' αυτή την διαδικασία ενοποίησης αυτή η συνοχή του εμπορεύματος - υποκείμενο του κόσμου - πρέπει επίσης να αποκαλύψει ανοικτά την θεμελιακή έλλειψη συνοχής της αλλότριας συνοχής του.

Οι διαδικασίες της εσωτερικής φθοράς της, όπως και τα κινήματα που παντού τείνουν προς την ριζοσπαστική άρνησή της, επιτυγχάνουν μόνο αυτή την παγκόσμια διαδικασία ενοποίησης, που εξωθεί διαλε-

κτικά την ολότητα να θγάλει όλα τα χαρτιά της στο τραπέζι, εκθέτοντας την καταναγκαστική αλληλεγγύη όλων των θεαματικά διαχωρισμένων όψεων της. Το κίνημα για περισσότερο ταξική συνείδηση που είναι ο φορέας της ιστορικής άρνησης του εμπορεύματος, όπως ακριβώς η δυνατή πρακτική της επαναστατικής οργάνωσης, δεν είναι ξέχωρο από αυτή την παγκόσμια κίνηση. «Είμαστε αναγκαστικά στο ίδιο μονοπάτι με τους εχθρούς μας συνήθως προπορευόμενοι - αλλά πρέπει να είμαστε σ' αυτό χωρίς καμία σύγχυση, σαν εχθροί».

Η στιγμή που το εμπόρευμα εμφανίζεται σαν η ομοιογενής και καθολική στέψη της παγκόσμιας ιστορίας είναι ακριβώς η ίδια

στιγμή της ριζοσπαστικής ιστορικής άρνησης της, η στιγμή του συνειδητού αγώνα για την ολότητα.

Αυτό που πάνω από όλα χαρακτηρίζει την εποχή μας είναι η ένταση αυτής της διαδικασίας στον χρόνο, που εξαρτάται από την επιστροφή του προλεταριάτου σαν δρώσα ιστορική δύναμη. Αλλά αυτή η διαδικασία δεν είναι ομοιόμορφη, με μια σταθερή ένταση και μια γραμμική ανάπτυξη· περιλαμβάνει μια άνιση διαχρονική ανάπτυξη: τις προνομιούχες στιγμές της έκρηξης όπου φαίνεται ότι όλα μπορούν να μπουν στο παιχνίδι, και τα χαμηλά της σημεία όπου τίποτε δεν φαίνεται δυνατό και όπου, εν τούτοις, τα πάντα συνεχίζουν.

Αν πιστεύεις πως έχεις τα προσόντα να επηρεάσεις την ιστορία

Αν πιστεύεις πως έχεις τα προσόντα να επέμβεις στην ζωή

Έλα σε επαφή μαζί μας
και φόρα τα γιορτινά σου

DE BELLO CIVILI

T.Θ. 50884

540 14 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 22

ΕΠΑΡΣΙΣ – εισαγωγικό

Πριν δυο χρόνια κάποια άτομα προσπάθησαν μία συνάντηση και το ξεκίνημα μιας διαδικασίας μέσα απ' αυτήν την ομαδοποίηση. Παίρνοντας υπόψιν και παλαιότερες συζητήσεις με συντρόφους σαν πρώτο θήμα ζητήθηκε ένα κείμενο εν είδη πλατφόρμας από το ποίο θα ξεκινούσαμε. Κάτι απλό στο μέτρο του δυνατού, διδακτικό και προτρεπτικό, θέλαμε να 'ναι ένα κάλεσμα για κάποιες υπνώζουσες συνειδήσεις που εκτιμούσαμε και συγχρόνως μια επαρκή συνθήκη αγώνα για κάποιους διστακτικούς μεταξύ μας. Ανέλαβα την σύνταξη του κειμένου ενώ η πρώτη προσπάθεια εκφυλιζόταν μάλλον άδοξα. Κάποιες προσωπικές μικρότητες, ανικανότητα, το χέρι του νόμου, κάποιες γυναίκες...

Αλλά ήταν το μόνο παιχνίδι που μας άρεσε· και οι κακοί παίκτες όντας μέρος των κινδύνων του, στο ελάχιστο δεν μπόρεσαν να φανούν επικίνδυνοι και να μειώσουν την θέληση μας για ριζοσπαστική απόλαυση. Τους προσπεράσαμε άκοπα.

Το κείμενο τελείωσε χωρίς θιασύνη και τέθηκε υπόψιν των συντρόφων τον χειμώνα του '89. Ακολούθησαν κάποιες νέες συζητήσεις **καθώς** η μορφή του εγχειρήματος παρέμενε ρευστή.

1. Το κείμενο παρατίθεται στην αρχική του μορφή.

2. Ακριβώς επειδή σκοπός της δημοσιοποίησης του παρόντος είναι η δυναμική βοήθεια σε όσους αγωνίζονται σε παρόμοιες συνθήκες και με παρόμοιους στόχους μέσα στις προθέσεις μας είναι να φέρουμε στο φως και όσα άλλα κείμενα έχουν παρεμφερή σκοπό και βρίσκονται στα χέρια μας.

ΕΠΑΡΣΙΣ

Κατ' αρχήν σκοπεύω να αποφύγω τα μεγάλα λόγια και να επικαλεστώ όχι μια κάποια αφηρημένη αναγκαιότητα αλλά το καθημερινό αγκομαχητό του ανικανοποίητου.

Πρακτικά (και δεχόμενος την σημερινή απαίτηση του να μιλήσουμε την δύσκολη γλώσσα της απλότητας, την επικίνδυνη της ειλικρίνειας, την «επίφοβη» της πρακτικής εφαρμογής και την αισιόδοξη του κοινωνικού ονείρου).

Στόχος: Η επαναενεργοποίηση μας σε ένα άμεσο θεωρητικό εγχείρημα: Να ερμηνεύσουμε την κατάσταση και να προσπαθήσουμε να την αλλάξουμε. Και βέβαια η θεωρία δεν είχε σταματήσει να εξελίσσεται κι ούτε κι εμείς την παραμελούσαμε επί του προσωπικού. Αλλά δεν μπορούσε να γίνει άμεσα βιωματική, κοινωνικά αναγνωρίσιμη και απελευθερωτική όσο της έλειπε η πρακτική επιβεβαίωση μέσα από συλλογικούς αγώνες και την καθημερινή συνειδητή δράση. Τις έλειπε επίσης και η δοκιμασία στο καμίνι της διαλεκτικής. Ποιά λοιπόν πρέπει να είναι τα αποτελέσματα αλλά και οι αιτίες ενός τέτοιου ξεκινήματος;

1. Επανάκτηση ενός αυτοσεβασμού κοινωνικά πραγματοποιούμενου. Ο αυτοσεβασμός που δεν έχει αντικειμενική βάση είναι στον αντίποδα του επαναστατικού. Είναι γελοίος, καταχρηστικός και μόνο κακό μπορεί να προξενήσει όπως κάθε τι που αντιβαίνει στην πραγματικότητα και το ξέρει.

Αυτό θα γίνει με την πρακτική επίκληση της ατομικής νεότητας και των ονείρων για την κοινωνική νεότητα που υποστηρίχτηκαν παλαιότερα. Η ανακολουθία θα σταματήσει. Δεν θα υπάρχουν χαμένα χρόνια. Το σχέδιο δεν άλλαξε ούτε αναιρέθηκε. Το υποστηρίζουμε αταλάντευτα και είμαστε εδώ θυμούμενοι τον Αρτώ - «ο ισόβιος πόλεμος δικαιολογεί μια ειρήνη πρόσκαιρη» - για να ξεκινήσουμε μ' ένα ακόμα πιο συνεκτικό σχέδιο για μια πιο ουσιαστική παρέμβαση για μια πιο ορμητική επίθεση.

2. Αυτό που πρόχειρα μπορούμε να ονομάσουμε ατομικό - συλλογική ρεβάνς είναι η απάντηση σε «άτομα» καταστάσεις και χώρους που αμφισβήτησαν και χλεύασαν την αυθεντικότητα της διακηρυγμένης επαναστατικής επιθυμίας, την διάρκεια της, το βάθος της, την συνοχή της, την αναζωογονητική της δύναμη, την πραγματώσιμη προοπτική της και τελικά αυτήν την ίδια. Είναι ταυτόχρονα η απάντηση που πρέπει να δώσει το επαναστατικό κίνημα και δη το πιο προχωρημένο τμήμα του, στην αλλοτρίωση - εξαχρέωση του θεάματος, στην αποικιοποίηση - εκβιομηχανοποίηση του ελεύθερου χρόνου και στον ανεστραμένο χρόνο των γηραιών.

Κι αυτή η απάντηση θα πρέπει να συνοδεύετε από τις κατάλληλες εκείνες κινήσεις που θα την βοηθήσουν όχι απλώς να ακουστεί αλλά να επιβάλλει την δικτατορία της.

Όσο για τους εκπροσώπους της σήψης του «κοινωνικού σχολιασμού» εκ του ασφαλούς τι να πει κανείς; Αυτοί οι καρεκλοκένταυροι των πόρνοδιανοουμενίστικων καφενείων είναι μόλις μεθυσμένοι με την αμφίβολη υποψία μιας κατάπτυστης εξουσίας που αφού βρέθηκε να τους περιμένει στην άκρη του τουφεκιού μετακόμισε στην άκρη της γλώσσας. Οι τυφεκιοφόροι αυτοί της εξουσίας της γλώσσας και προπάντως της γλώσσας της εξουσίας νομίζουν πως μπορούν να έχουν γνώμη για όλους και για όλα:

Έτσι εκείνος, αυτό οι υπόλοιποι, υπερβολικός ο ένας, ύποπτος ο άλλος, θα αποτύχει αυτή η κίνηση, θα 'πρεπε να κάνουν την άλλη· γαργαρίζουν την χολή της ανημπορίας τους.

Αυτή η αστυνομία, της παραπληροφόρησης και της συκοφαντίας αποτελείται κυρίως από πρώην «αγωνιστές» αθεράπευτα γερασμένους στις απελπιστικά αργές και συμμετοχικές δια-

δρομές τους σ' όλες τις πτώσεις και τα κόμπλεξ του κινήματος.

Κοντά σ' αυτούς του συνταξιούχους «επαναστάτες» στριμώχνονται κάποιοι νεότεροι που ξεκινάν τώρα με όνειρο να μοιραστούν την αμφίβολη δόξα των αναμνήσεων ή έστω την φτωχή σύνταξη τους, όμως τους λείπουν τόσο η νιότη όσο και τα όνειρα!

Μοιραία ακολουθούν τον τρεμάμενο κατήφορο αυτών των αυτο - ευνουχισμένων μορμολύκειων και αφού η ηλιθιότητα δεν μοιράζεται, μοιράζονται την δυστυχία τους.

Τα λείψανα αυτά δεν παραλείπουν να επικαλούνται, κάποιες επαναστατικές ιδεολογίες ή τους δεινόσαυρους τους πριν εξαπολύσουν την δηλητηριασμένη τους γνώμη.

Είναι ειδικοί στο να κριτικάρουν τους πάντες και τα πάντα στον αντιστρόφως ανάλογο βαθμό που είναι ικανοί να κριτικάρουν τον εαυτό τους για το ότι είναι ανίκανοι να κάνουν το παραμικρό. Και τελικά στον βαθμό που κανένας δεν τους παίρνει στα σοβαρά.

Προσπαθούν όμως παρ' όλ' αυτά να φανούν μοντέρνοι πιπιλίζοντας επαναστατικές ιδεολογίες που δεν είναι πια μοντέρνες. Ξέρουν άραγε για το άσθεστο μίσος που τρέφει η επαναστατική θεωρία για την νεκρή και παγωμένη της αδελφή την ιδεολογία;

Πρωτοποριακοί στην κατανάλωση και καταναλωτές σε κάθε τι «πρωτοποριακό» επιθυμούν εναγώνια να συμβαδίσουν με την επικαιρότητα της οποίας αγνοούν την κίνηση και τη οποία τους αγνοεί (σκάνδαλως όπως αυτοί πιστεύουν!). Αντίθετα η επαναστατική επικαιρότητα την οποία εξίσου αγνοούν και εξίσου φοβούνται δεν τους αγνοεί. Τους καταδιώκει· τους καταδιώκει παντού σηματοδοτώντας πως ήρθε η ώρα να υποχρεωθούν όλοι αυτοί οι μάντιες κακών να φάνε τις αντι - ιστορικές δοξασίες τους με το κουτάλι του ρεαλισμού της κοινωνικής πραγματικότητας που μόλις ετοιμαζόμαστε να εγχειρήσουμε. Και η καλλιεργημένη αλητεία της παραίτησης που έχτιζε τα βασίλεια της στις επιδιώξεις μας και που ανακουφιζόταν να τις νομίζει πεθαμένες ή έστω ανενεργές θα βρεί την γροθιά στην μούρη, το γόνατο στο στήθος και τα βασίλεια της πολιορκημένα.

Δεν θα υπάρχουν πια αμφισβητήσεις που δεν θα πληρώνονται αμέσως, δεν θα υπάρχουν κατηγορίες αναπάντητες, αμφιβολίες, ειρωνίες, σπέκουλες, μικροκακομοιρίες, κατινίστικα κουτσομπολιά και «συντροφικά» μαχαιρώματα, όχι πια. Δεν θα μιλάει κανείς στο όνομα της επανάστασης χωρίς άμεση γνώση του που μπορεί να οδηγηθεί απ' αυτήν του την αφροσύνη: δαρμένος σε κάποιο χαντάκι της κριτικής ή ΜΑΖΙ ΜΑΣ.

Δεν σας φαίνεται πως παραμελήσαμε πολύ αυτόν τον αγρό της επανάστασης.

Δέστε τα αγριόχορτα και τις τσουκνίδες πως φούντωσαν.

Κρύβουν τον ήλιο της ελπίδας και τις τίμιες φωνές τις κάνουν να λαθεύουν. Ας αρχίσουμε το ξεχέρσωμα. Τόσοι άνεμοι περιμένουν να σπαρθούν...

3. Οικονομική πολιτική (και οικονομίστικες αντιλήψεις)

Τίθεται από μερικούς σαν εμπόδιο ενώ μοιάζει να έχει σημαδέψει επικίνδυνα κάποιους άλλους.

Οι δυνατότητες είναι τεράστιες και όσοι τις αρνούνται ύποπτοι για έλλειψη εμπιστοσύνης, όχι στην θεωρία αλλά στον εαυτό τους και στις σχέσεις που διατηρεί μ' αυτήν. Δεν αντιλέγονται ουσιαστικά οι δυνατότητες να αποκτηθούν τα πάντα αλλά οι δυνατότητες αυτό να γίνει από τους ίδιους. Στον βαθμό που κατέχει κάποιος την θεωρία κατέχει και την εσωτερική λογική του θεάματος· εύκολα έτσι μπορεί να επέμβει στις οικονομικές του εκροές για να οικειοποιηθεί τα απαραίτητα. Κι αν δεν θελήσουμε να τα πάρουμε από τις μετοχές και τον ιππόδρομο, αν αποφασίσουμε πως η δυσσομία είναι αφόρητη στα ταμεία της διομηχανίας ρόκ - ποπ, των οίκων μόδας ή των εμπορών τέχνης (τόσο αφόρητη που να μην επιτρέπει επισκέψεις) και πάλι

πλούσιες οι δυνατότητες. Τα κέντρα μελετών θα μελετήσουν τις τεχνικές μας, τα πανεπιστήμια και οι οργανισμοί υποτροφιών μπορούν να επιμορφωθούν σ' αυτό το θέμα εύκολα κι απλά. Κι αν δεν θέλω να μπω σε λεπτομέρειες και προτάσεις είναι γιατί φοβάμαι μήπως προσβάλλω και προκατάβállω την γόνιμη φαντασία που αναγνωρίζω πως εδρεύει σε κάθε επαναστάτη θεωρητικό.

Και αφού η οικονομία δεν θα αποτελεί εμπόδιο αλλά βοηθό θα δούμε πολλές μικρότητες εξαφανισμένες και πολλές δυνατότητες να προχωρούν στις τελικές τους προεκτάσεις. Οι υπόλοιποι δεν θα 'χουν πια να επικαλούνται αυτήν - την ανέκαθεν γελοία - δικαιολογία και θα πρέπει να καταπιούν την γλώσσα τους αφού δεν είναι το χρήμα αυτό που την κρατούσε βουβή όπως ήθελαν να ισχυρίζονται. Αυτός ο ισχυρισμός που κατά καιρούς θόλεψε πολλούς και χρησιμοποιήθηκε αναίσχυντα και χωρίς φειδώ, δεν θα μπορεί να υπάρξει πια. Κι ενώ οι ήδηθεν οικονομικές αναγκαιότητες και οι βιοποριστικές παρλαπίπες θα έχουν θαφτεί κάτω από την βαριά ταφόπλακα της σοβαρότητας του επαναστατικού σχεδίου θα ζήσουμε την ανάσταση των συλλογικών ονείρων, που ο πλούτος των μέσων που τους εξασφαλίζουμε θα τα κάνει άμεσα πραγματοποιήσιμα. Και η πραγματικότητα τους, στρώνει τον δρόμο της δικής μας πραγμάτωσης (μέσω του συνολικού ονείρου και της καθολικότητας του). ΔΕΝ ΜΙΑΩ ΠΑΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

4. Γινόμαστε επικίνδυνοι. Δεν θα 'μασαν ούτε θεωρητικοί ούτε περισσότερο επαναστάτες θεωρητικοί αν δεν βλέπαμε τους κινδύνους που θα αντιμετωπίσουμε και ΑΝ ΤΟΥΣ ΘΕΛΑΜΕ, ΛΙΓΟΤΕΡΟΥΣ. Γινόμαστε λοιπόν επικίνδυνοι πρώτα για τους εαυτούς μας γενόμενοι επικίνδυνοι για τους εχθρούς μας. Η αποικιοποίηση έχει φτάσει σε οριακό σημείο. Ξαναγυρνάμε λοιπόν σ' έναν πόλεμο που ποτέ δεν εγκαταλείψαμε. Απλά τώρα θα ανταποδώσουμε τα χτυπήματα και όχι μόνο αυτό: Είμαστε έτοιμοι για την χαριστική βολή. Αυτός ο κίνδυνος που επανέρχεται σε μια ζωή πλήξης (όπου κίνδυνοι είχαν γίνει η έλλειψη «παρέας για το βράδυ» η έλλειψη χρημάτων για το WEEK END, η έλλειψη «ψυχοτρόπων» (για να ξεχάσουμε και να ξεχαστούμε) ο κίνδυνος να θεωρηθούμε «ξενέρωτοι» (μια και «φτιαγμένοι» κοροϊδεύομαστε καλύτερα και μπορούμε να κρύβουμε τον σπαραγμό με στυλ), ο κίνδυνος να μπλέξουμε στα πάντα πρόθυμα στόματα συκοφαντών, διαστρεφωτών και κουτσομπόληδων, η προσπάθεια να τα βουλώσουμε ανταπωδίδοντας κτλ.).

Αυτοί οι «κίνδυνοι» τόσο γελίοι όσο και το πλήθος τους μας φορτώνουν βαριά με μικροπρέπειά, γελοιότητα, απαισιοδοξία και το άγχος της γνώσης ότι πλησιάζουμε να γίνουμε σαν τους μηχανοποιημένους ανθρώπους - δούλους της οικονομίας της επιβίωσης. Τέλος πια. Αναλαμβάνουμε τους κινδύνους του πραγματικού αγώνα. Συνδεόμαστε με τον αυθεντικό κίνδυνο να χαθούμε ή να θρεθούμε έχοντας κερδίσει τα πάντα. Και βέβαια η ιστορία (και η εργασία του αρνητικού στους κόλπους της) είναι ένας κίνδυνος που ενώ μας κάνει να σπαρτάρουμε από ένταση κάποιους άλλους τους κάνει να ασφυκτιούν πιασμένοι στα δίχτυα των ταπεινών αναγκαιοτήτων της αδιάφορης διατήρησης του κοινωνικού STATUS QVO.

Αυτή μας η απόφαση να κινδυνεύουμε ποντάροντας στο ιστορικό παιχνίδι θα πρέπει βέβαια να πάρει τα ρίσκα της. Η σοβαρότητα του σχεδίου πρέπει να είναι ολοφάνερα ορατή τόσο στις κοινωνικές μας κινήσεις όσο και στις καθημερινές μας απορρίψεις.

Ξεκόβουμε αναγκαία, από άτομα, καταστάσεις, σχέσεις και τα κρυπτοενταξιακά σχέδια που ενδεχομένως είχαν μπλεχτεί στα πόδια μας και μας είχαν μπλέξει στην σκέψη και στην λειτουργία του υπάρχοντος κόσμου. Στον αγώνα για να κερδίσουμε τον κόσμο και να σπάσουμε τις αλυσίδες του θα 'ταν μάλλον αστείο να ξεκινήσουμε χωρίς πρώτα να πετάξουμε και να χλεύασουμε τις «αλυσιδίτσες» των στερημένων μικροαπολαύσεων και των κοινωνικών ναρκω-

τικών.

5—6. Ζώντας κάτω από την πιο αδυσώπητη και χυδαία εξουσία, αυτή του εμπορεύματος και του θεάματος του συναντάμε κάθε στιγμή και παντού τις αστυνομίες του.

Το φάσμα των αστυνομιών που ορθώνει απέναντί μας η εμπορευματική κατοχή είναι τόσο σύνθετο όσο απλός είναι ο σκοπός τους: η καθυστέρηση της επανάστασης.

Έτσι το μαγικό ραβδί της χαρούμενης αφθονίας των (υποτιθεμένων) αγαθών και των (στερημένων) προϊόντων είναι πάντα το ίδιο εκείνο ραβδί που σπάζει κεφάλια όταν αδυνατεί να τα χειραγωγήσει κάτω από τις ψευδαισθήσεις και τις «μαγείες» περί κοινωνικής «ευτυχίας».

Και όταν οι εκρήξεις της παγκόσμιας απελευθέρωσης πυρπολούν τα προσώπιά τους, έχουν πάντα προηγηθεί ατομικό - συλλογικές ανατινάξεις που ετοιμάζουν το έδαφος της προλεταριακής επίθεσης ναρκοθετώντας προσεκτικά και μελετημένα όλες τις κομβικές αρτηρίες που χρησιμοποιούν οι καταπιεστές της ζωής στις μετακινήσεις των ελέγχων τους.

Οι έλεγχοι τους και η καταστολή επανέρχονται πάντα μετά τις προλεταριακές ήττες – ΤΟΣΟ ΣΕ ΜΑΖΙΚΟ ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΕ ΑΤΟΜΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ – και πάντα διπλά ενισχυόμενες. Τόσο με την αύξηση τους όσο και με τις μεταμφιέσεις τους. Δεν γίνονται απλώς περισσότερες γίνονται συγχρόνως και πιο δυσδιάκριτες καθώς γνωρίζουν πια καλύτερα το θηρίο της ανάρτροπής και οι ειδικοί τους έχουν μελετήσει στο αγριεμένο του πρόσωπο όλες τις φοβίες, τις αδυναμίες και τις λάθος κινήσεις με τις οποίες το παραμορφώνει η υπέρτατη αναγκαιότητα της νίκης του.

A. ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

Σε μια εποχή ύφεσης του επαναστατικού κινήματος η άμυνα του συστήματος γίνεται επιθετική. Δεν αγωνίζεται πια περιχαρακωμένη στις κατακτήσεις της, αλλά εισβάλλει στο στρατόπεδο των εξεγερμένων για ζωή για να καταστείλει προληπτικά κάθε πιθανό ξεσηκωμό.

Βελτιώνει διαρκώς τις μεθόδους της και καθώς δεν δέχεται καμιά πίεση και από πουθενά υποθέτει και χτυπάει τις υποθέσεις.

Το αρνητικό όπως μάθαμε από τον HEGEL δεν μπορεί παρά να υπάρχει ενάντια στο θετικό σαν ορκισμένος υλικό - πνευματικός εξοντωτής του. Τώρα αναγκαζόμαστε να μάθουμε πως το θετικό μετά την νίκη του διατηρεί ζωντανό το αρνητικό δια της σκέψης του. Μόνο στο μυαλό του ζει δυνατό και ετοιμοπόλεμο. Το κρατάει εκεί για να πειραματίζεται μαζί του τελειοποιώντας την εξουσία του. ΟΜΩΣ ΖΕΙ ΚΑΙ ΚΑΠΟΥ ΑΛΛΟΥ ΚΥΟΦΟΡΩΝΤΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. Αυτό είναι η πραγματικότητα. Αναλαμβάνουμε ουσιαστικά τον αγώνα να το ξανακάνουμε υλικό αποσπώντας το από την σκέψη του θετικού. Δεν θα πρέπει όμως να ξεχνάμε την τωρινή πραγματική του θέση στην μνήμη του θετικού. Να ξέρουμε πως σήμερα μόνο επειδή το σκέφτεται είναι ζωντανό και επίσης ότι όσο το σκέφτεται το κεταστέλλει.

B. Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ – ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕΤΑΞΥ ΕΧΘΡΩΝ

Αλλά εμείς πως είμαστε τοποθετημένοι απέναντί σ' όλα αυτά; Ποιά είναι η κατανόηση και ποιά η αντίδραση μας σ' αυτές τις όψεις της σημερινής επίθεσης; Και πρώτα - πρώτα προς τα που στραμμένοι ζούμε; Ποιοί φοβούνται το μέλλον και ποιοί το ερμηνεύουν - ποιοί άθλιοι το ερμηνεύουν - και προσπαθούν να το εξευμενίσουν με ατομικά μικρο-οικονομίστικα σχέδια; Και γιατί; Ποιοί επιτέλους δέχτηκαν την ήττα στο πετσί τους; Δεν καταλαβαίνουν το πόσο αυτή τους σημάδεψε και το πόσο ορατά είναι αυτά τα σημάδια;

Ο αγώνας για το ανθρώπινο τους υποχρεώνει να γδάρουν απάνθρωπα τις ψευδαισθήσεις με τις οποίες ντύθηκαν, τους συμβιθασμούς τους οποίους υπέστησαν και κυρίως τις αλλοι-

ώσεις του χαρακτήρα και τις άμυνες που ανέπτυξαν για να προστατεύσουν αυτές τις αλλοιώσεις! Ποιοί χρησιμοποιούν την ήττα;

Ποιοί κρύβονται πίσω απ' την προσωρινή έλλειψη σχεδίου και γιατί αυτό δεν παράμεινε ζωντανό στα μυαλά τους; Αλλά κυρίως πρέπει να ψάξουμε για τα παράλληλα «κρυφά» όνειρα, να ερευνήσουμε την δειλία, την διστακτικότητα, την βολική καθυστέρηση, τις εσκεμένες αμφιβολίες, τις θρώμικες αμφισβητήσεις, τις ξεκούραστες αναβολές ΚΑΙ να χτυπήσουμε την ανυπομονησία.

Ποιοί και γιατί καθυστερούν το ξεκίνημα και τι κρύβεται πίσω από την επαίσχυντη απαίτηση για διαβεβαιώσεις και σιγουριά (λες κι η επανάσταση είναι εργοστασιακό προϊόν με ημερομηνία λήξεως και εγγύηση για να πάρουν τα λεφτά τους πίσω αν αποτύχει).

Ποιοί φοβούνται μήπως αλλάξει η μίζερη ζωή τους; Μήπως οι πιο μίζεροι; Και ποιοί φοβούνται να χάσουν τα θλιβερά κέρδη τους σ' αυτήν την κοινωνία; Αυτοί που έχουν τα λιγότερα.

Ποιοί καθυστερούν να ξεκινήσουν; Οι πιο καθυστερημένοι. Και ποιοί φέρνουν τις πιο ύποπτες και σκόπιμες δικαιολογίες; Οι πιο αδικαιολόγητοι. Αρκετά πια μ' αυτούς. Αρκετά ανεχτήκαμε τις τακτικές της δειλίας. Να τα πετάξουμε πέρα όλα αυτά. Είμαστε περικυκλωμένοι. Τουλάχιστον να γνωρίζουμε καλά τους συμμάχους μας. Κι αυτό προϋποθέτει να θρούμε δυναμικά τον εαυτό μας, να παλαίψουμε την συνοχή μας μέσα από επαναστατικές διαδικασίες.

Όλη μας η ζωή πρέπει επιτέλους να πάρει χρώμα απ' αυτές τις επαναστατικές διαδικασίες, παντού να αγωνιζόμαστε την επιβολή της. Όλη η έκταση της ύπαρξης να μετρηθεί με την μεζούρα της ευτυχίας. Ο αγώνας εγγυάται γι αυτό. Σίγουρα κάποιοι θα μείνουν πίσω, δεν είναι όλοι οι ώμοι δυνατοί γι αυτόν τον σταυρό κι ούτε όλες οι καρδιές αντέχουν αυτό το πανηγύρι. Θρηνήσαμε θύματα στο παρελθόν στο χώρο μας. Θα θρηνήσουμε κι άλλα. Ο θρήνος μας όμως είναι το γέλιο της ζωής κι έχει το χρώμα της ελπίδας. Είναι που προχωράμε ελαφρωμένοι από την σκαρταδούρα. Είναι που το κόμμα αυτοκαθαρίζεται για να 'ναι το νικηφόρο κόμμα. Κάποιοι θα συνεχίσουν την ζωούλα τους, τις δουλίτσες τους, τους φόβιους έρωτές τους, τα ακίνδυνα φιλο - επαναστατικά μπλα - μπλα τους, τις αποστερημένες ομοιόμορφες διασκέδασεις τους, κοντολογίς την άθλια μίζερια τους.

Δεν θα 'μαστε εμείς εκεί. Ποτέ πια. Ξεκινάμε την ρωσική ρουλέτα της ζωής με τα πνευμόνια μας να πάλλονται στον καθαρό αέρα.

Πετάμε μακριά ότι μας εμποδίζει στο ξεκίνημα, αγκαλιάζουμε μια άλλη πραγματικότητα. Οι ήττες, η περικύκλωση, οι κίνδυνοι, θα κινδυνέψουν τώρα με την σειρά τους.

Η πρακτική θεωρία χαμογελάει.

Ο αγώνας διασκέδαση, η διασκέδαση αγώνας.

Γ. ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

7. Αυτά τα όνειρα που μοιάζουν να στοίχισαν, αυτές οι φωνές της παιδικότητας που ζητάν το γέλιο και το παιχνίδι ας θρουν επιτέλους τα μάτια και τα αυτιά τα πρόθυμα για την πραγμάτωσή τους.

Θα οπλίσουμε επιτέλους τα όνειρά μας; Θα παντρέψουμε το κοινωνικό και ατομικό όνειρο; Θα απελευθερώσουμε το παιδί μέσα μας; Και πρώτα απ' όλα θα ακούσουμε την φωνή που μας καλεί στο παιχνίδι; Πόσες φορές καθημερινά θρισκόμαστε στο πίσω μέρος των επιθυμιών μας; Πόσες φορές δηλητηριαζόμαστε και πόσες φορές ασφυκτιούμε σ' αυτά τα: «μα είστε ρομαντικός», «δεν ξέρετε τι λέτε μου φαίνεται», «ναι μεν αλλά» που ορθώνουν απέναντι μας πίθηκοι χωρίς καρδιά.

Αςβάλουμε μια αρχή, ας παλέψουμε για την κοινωνική πραγμάτωση του μεγάλου κυρίαρ-

χου ονείρου που μέσα του αναπαύονται και αναπτύσσονται όλα τα προσωπικά όνειρα. Η δράση θα 'χει στόχο την πρακτική ικανοποίηση, την αλλαγή της καθημερινής ζωής με την απαλλαγή της από την «καθημερινότητα».

Βάζουμε κάτω και συζητάμε όλα τα ατομικά σχέδια. Τα προσαρμόζουμε στο κοινωνικό σχέδιο, τα απαλάσουμε από τις τυχόν ανακολουθίες που φέρνει η εσωτερίκευση - προϊόν της κοινωνικής περιθωριοποίησης, αδυναμίας, έλλειψης πίστης κλπ.

Οι ιδέες δεν είναι πια ιδέες που αιμοραγούν, που τρώγονται μεταξύ τους που περιμένουν να πεθάνουν για να λυτρωθούν· οι ιδέες τώρα κάνουν έρωτα μεταξύ τους κομίζουν την υγεία και την ζωή. Θα στήσουμε ένα παλάτι και για το τελευταίο όνειρο. Με αληθινά τούθλα και θελούδινους υπηρέτες. Και μην νομίζετε πως θα 'μαστε αχόρταγοι· θα αρκεστούμε στα πάντα.

8. Αυτή η πλατφόρμα δεν μπορεί να διεκδικήσει τίποτα αν πρώτα δεν διεκδικήσει την συνολικότητα. Έτσι δεν θα πρέπει να αφεθούν χωρίς αναφορά οι τεράστιες δυνατότητες αλλά και αναγκαιότητες στην εργασία των υπολοίπων τομέων του αρνητικού. Η κριτική που ακολουθείται από την επιβολή της ας γίνει το όχημα της συνειδησης επί του κοινωνικού.

Η πολεοδομία. Τι επιπτώσεις έχει σε μας και τι μπορούμε να αλλάξουμε άμεσα; Τι μέσα στα σπίτια μας είναι καταπιεστικό; Τι μπορούμε να αλλάξουμε και προσθλέπωντας σε τι; Βάζουμε κάτω τις ιδέες και όλοι μαζί δουλεύουμε πάνω στις προοπτικές της ατομικής, συλλογικής, και κοινωνικής κατοικίας.

Ο ελεύθερος χρόνος. Πως θα τον ερμηνεύσουμε και πώς θα τον αντιμετωπίσουμε κάτω απ' τις καινούργιες συνθήκες που θα αρχίσουμε να δημιουργούμε. Θα τον πλαταίνουμε; Θα 'τον θαθύνουμε; Κατά πόσο είναι ελεύθερος; Και κατά πόσο μπορεί να γίνει άχρονος; Πόσο και που μπορούμε να επέμβουμε; Τι επιπτώσεις έχει πάνω μας η χρήση του και τι θα μπορούσε να 'χει η αχρηστία. Που και πώς θα συναντηθεί με τους ψυχολογικούς χρόνους; Πότε και γιατί πρέπει να επεκταθεί σ' όλη την επιφάνεια της ζωής και του πλανήτη της;

Η ποίηση, η τέχνη. Μια ζωή γυμνή από ποίηση, μια ζωή ντυμένη με τα κουρέλια της δυστυχίας δεν είναι παρά ψυχωράγημα επιβίωσης, αγκομαχητό ανυπαρξίας. Πρέπει επιτέλους κάτι να γίνει. Η τέχνη που συντηρεί την μιζέρια μασκαρεύοντας την πολύχρωμα και ανάλογα με την κατάσταση πρέπει να χτυπηθεί αλύπητα. Το ίδιο και οι εκφραστές της που τολμούν να υπάρχουν ακόμα κανακεύοντας τον κάθε κάτοχο εξουσίας (θα 'ρθει κι η σειρά μας πρέπει να προσέξουμε).

Οι καλλιτεχνικοί κύκλοι θα καταστραφούν στην θέα της ζωής που επανεμφανίζεται ζητώντας τα δικαιώματά της. Πρέπει να επισπεύσουμε αυτήν την κρίση. Πώς και πότε και γιατί και με ποιούς συμμάχους και με ποιά μέσα, να κάτι για το οποίο πρέπει τώρα να μιλήσουμε. Σας παραχωρώ τον λόγο.

Όσο για την ποίηση αυτή πρέπει να μπει επιτέλους από την πόρτα και να πάψουμε να την αφήνουμε έξω να κυτάει από το παράθυρο. Να πλημμυρίσει όλες μας τις εκδηλώσεις, να κατευθύνει σκέψεις και όνειρα, να γίνει αποκούμπι και συγχρόνως κινητήρια δύναμη. Ο λυρισμός να αγκαλιάζει όχι μόνο τον λόγο αλλά και την ύπαρξη στο σύνολό της, και στο σύνολο των εκφράσεών της. Τελικά ο στόχος μας και με δεδομένη την περιφρόνηση μας για την εργασία (παρελθούσα, παρούσα και ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ) δεν είναι τα συμβούλια των εργατών που απλώς θα είναι ο επιθετικός σχηματισμός μάχης, η πολεμική διάταξη, η πρωτοαναγκαία τακτική.

Ο στόχος μας είναι τα ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ και αυτά είναι που θα διαχειριστούν τον κόσμο που τα εργατικά συμβούλια θα κατακτήσουν. Ο μετασχηματισμός του εργάτη σε ποιητή περνάει από την επανάσταση. Στο μέτρο που δημιουργούμε είμαστε ποιητές στο μέτρο που

είμαστε ποιητές συνδεόμαστε με την επανάσταση και στο μέτρο που είμαστε επαναστάτες πραγματώνουμε την ποίηση.

Βέβαια η ιστορία της τέχνης δεν θα 'πρεπε να αφεθεί χωρίς μελέτη. Όλες οι κραυγές λύσσας, όλα τα ανήσυχα μυαλά καθρέφτισαν εκεί την δυστυχία τους του να μην μπορούν να ζήσουν σ' αυτόν τον κόσμο αν δεν τον αλλάξουν στο σύνολό του.

Θα κυττάξουμε πίσω και θα είμαστε στραμμένοι μπροστά. Οποσδήποτε θα οικιοποιούμαστε ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί στον αγώνα μας. Εδώ αφήνω την συζήτηση για τις μορφές δράσης και τις σχέσεις μας αναφορικά με την τέχνη μόλις αρχινήμενη.

Δια - προσωπικές σχέσεις: Η ποιοτική αναβάθμιση των σχέσεών μας. Με το ποιοτικό πια κριτήριο για τις απαιτήσεις μας. Τις καινούργιες απαιτήσεις που εγείρονται σ' όλα τα επίπεδα. (Το ποιοτικό γίνεται πια αναγκαίο και στις σχέσεις μας και στις απαιτήσεις μας για νέες τέτοιες). Η αναζήτηση μας ξαναστοχεύει το ποιοτικό σ' όλες του τις εκφάνσεις. Τόσο στην παραγωγή της ζωής μας όσο και στην κατανάλωσή της. Τόσο στην θεωρία όσο και στην πρακτική. Τόσο έξω μας όσο και στην εσωτερική μας διάρθρωση. Οργανωνόμαστε γύρω από το ποιοτικό με ειλημένη την απόφασή μας: **ΘΑ ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΟΥ.**

Εν τω μεταξύ μεταξύ συντρόφων πρέπει να μιλήσουμε μια άλλη γλώσσα, να αναβαθμίσουμε τις σχέσεις μας στο ανώτατο επίπεδο, η εμπιστοσύνη να 'ναι καθολική και αδιαμφισβήτητη, πηγή ενέργειας και σιγουριάς. Να γίνουμε αλληλέγγυοι στα προβλήματα και να επιδιώκουμε αυτά να μας αφορούν όλους. Να κατακτήσουμε αγωνιστικά την επαναστατική αλληλεγγύη. Από την άλλη θα κλωτσηθούν πέρα οι αναγκαστικοί δεσμοί των συμβιβασμένων σχέσεων της αθλιότητας, μια άλλη ηθική θα βασιλεύσει, θα χτυπηθούν οι σχηματισμοί των ενταγμένων φιλο - επαναστατών γιατί όλες οι σχέσεις μαζί τους καταλήγουν σε σχέσεις εξουσίας. Άλλες σχέσεις θα αφεθούν να ατονίσουν και άλλες θα περάσουν από το νυστέρι της πιο αμείλικτης κριτικής. Κι όλα αυτά ενώ θα καλοσωρίζουμε μεταξύ μας την ευεργετική είσοδο του καθαρού διαλόγου, της άτεγκτης θεβαιότητας, της καινούργιας αθωότητας, της εμπιστοσύνης και εν τέλει του κοινού επαναστατικού σχεδίου που θα αποτελεί προϊόν και αποτέλεσμα της κατακτημένης από τον αγώνα αδελφοσύνης.

Εξουσία - Απελευθέρωση: Θα απελευθερωθούμε για μας ή και για τους γύρω μας; Οι φίλοι; Σίγουρα η διασκέδαση που αναμένεται με την σιγουριά της ζωής δεν μπορεί να αφορά μόνο εμάς. Αλλά και πώς δεν θα παρασυρθεί το σύμπαν ολόκληρο σ' αυτό το τεράστιο ξέσπασμα γέλιου. Μόνο η συνολική ελευθερία μπορεί να εγγυηθεί την δική μας. Μόνο σ' ένα πλήρες σκηνικό ευτυχίας μπορούμε να ευτυχίσουμε. Μόνο σ' ένα συνολικό ντεκόρ γέλιου μπορούμε να γελάσουμε. Η ευτυχία των πάντων είναι προϋπόθεση και αναγκαία συνθήκη για την δική μας. Ξέρουμε την δυστυχία καλά, ίσως καλύτερα από κάθε άλλο μιας και αγωνιζόμαστε χρόνια εναντίον της, μιας και η θεωρητική διαύγεια επιτρέπει στην αναγκαιότητα της κοινωνικής ευτυχίας να καθρεφτίζει στην πραγματικότητα το ανεστραμμένο είδωλό της: την δυστυχία. Όσο πιο αθώο είναι το όνειρό μας, όσο πιο μεγάλα τα σχέδιά μας τόσο περισσότερο γνωρίζουμε την καταστολή και την δυστυχία. Αναγκαζόμαστε συνεχώς να θρискόμαστε στο πίσω μέρος των επιθυμιών μας, αναγκαζόμαστε να υπομένουμε όλους τους εξευτελισμούς που επιβάλλει αυτή η κοινωνία στους εχθρούς της. Είμαστε στο στόχαστρο όλων όσων έχουν ή νομίζουν ότι έχουν συμφέροντα σ' αυτόν τον κόσμο. Η συκοφαντία, η χλεύη, η δυσμένεια είναι μερικά από τα όπλα τους. Δεν μας τρομάζουν όμως ούτε μας μελαγχολούν. Το κακό δεν είναι υποστατικό κι η νύχτα δεν ανακατώθηκε στο αίμα μας. Ο αγώνας μας είναι για την κατάργησή της. Ταξιδεύουμε προς την αιώνια μέρα με όχημά μας την επανάσταση.

ΧΩΡΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ – ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ – ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Θα επιδιώξουμε την απαγκίστρωση όλων των μορφών της ζωής, από την εξουσία και επίσης όλων εκείνων των στοιχείων που μορφωποιούν την ζωή. Θα αποκαθλώσουμε την επιθυμία και θα χτυπήσουμε τους σταυρωτές της. Θα ανατρέψουμε και θα αντιστρέψουμε όλες τις «παραδεκτές» τεχνικές, όλες τις σχηματοποιημένες κινήσεις που χρησιμοποιεί το θέαμα για να οργανώνει την «ζωή». Κανένας χρονικός και τοπικός προσδιορισμός στις επαφές και στις επιθυμίες, κανένας τροπικός προσδιορισμός των ονείρων και του θετικού της φαντασιακής συμμετοχής στο επαναστατικό εγχείρημα, ταξιδιώτες των πραγματοποιούμενων ονείρων θα 'μαστε παντού - και όχι μόνο θεωρητικά-. Οι ιδέες μας είναι παντού· αρκετά βασίστηκαν στην εσωτερική τους συνοχή για να επιβάλλουν τον εαυτό τους, θα 'μαστε παντού κι εμείς τώρα, για να τις βοηθήσουμε και να βοηθηθούμε, η προσωπική και συλλογική ανάπτυξη περνάει γρήγορα και απελευθερωτικά από τόπους και καταστάσεις. Το ταξίδι της ανατροπής σημαδεύει όλα τα μυαλά και όλες τις γεωγραφίες. Ταυτόχρονα σημαδεύεται από αυτά το σχέδιο πλαταίνει καθώς το πλαισιώνουν νέα στοιχεία σε όλα τα πλάτη του κόσμου του αρνητικού. Νέοι σύντροφοι, νέοι τόποι, νέα π... 1. Νέοι τρόποι, νέες συνθήκες, νέος ενθουσιασμός. Το παλιό καλό κρασί. Διάρκής επανάσταση. Καθολικότητα του σχεδίου. ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΡΑΣΜΑ. Τι λέτε; Προλαβαί-νετε;

Υ.Γ. Το προκαταρκτικό του κειμένου αυτού και το αθέτατο των εξελίξεων που θα επιφέρει δεν μου επιτρέπει να μιλήσω και να προτείνω πιο συγκεκριμένα, πράγμα που περιμένω να κάνω στις πρώτες μαζώσεις της ομαδοποίησης.

9. Ο ΕΡΩΤΑΣ: Ζώντας σαν τα σκουλίκια ερωτευόμαστε σαν κι αυτά νομίζοντας πως ο έρωτας θα μας κάνει αετούς. Όμως είναι αλήθεια αυτό που λέγεται για τον αστικό έρωτα δηλαδή ότι είναι ο υπ' αριθμόν 1 ταξικός εχθρός. Και ποιός δεν θα παραδεχόταν πως σήμερα ο έρωτας είναι κυρίως εμπόριο σκοπιμοτήτων και η κύρια σκοπιμότητα του εμπορεύματος; Ποιός θα άρνιόταν πως είναι προϊόν και απαίτηση της κρατούσας κουλτούρας; Ποιός είναι τόσο ηλίθιος ώστε να μην καταλαβαίνει την εντεταλμένη αποστολή του σε μια δυστυχημένη κοινωνία: ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΥΣΙΜΠΟΝΟ ΤΗΣ η πίσω πόρτα του συμβιβασμού, ο δούρειος ίππος της ένταξης, η δικαιολογία της παθητικότητας να τι ο αστικός έρωτας κατάφερε να γίνει, κι είναι γεγονός ότι τα σιρόπια του και το τρέμουλο του έχουν στοιχίσει σε πολλά γερά μυαλά του κόμματος της ζωής.

Αλλά τι κάνουνε επιτέλους οι επαναστάτες θεωρητικοί για να τους βοηθήσουν; Και γιατί δεν κάνουν αυτό που πρέπει; Γιατί κανείς δεν βρίσκει το θάρρος να βροντοφωνάξει πως σήμερα ο αστικός έρωτας είναι το όπιο του λαού; Γιατί δεν καταγγέλεται σαν επικίνδυνος κατασταλτικός μηχανισμός; Και τι περιμένουμε οι επαναστάτες οργανωτές του μέλλοντος για να τον κυρήξουν εκτός νόμου; Γιατί περιμένουμε σύντροφοι; Και πως τότε;

Δεν έχουμε νιώσει όλοι μας τον αποπροσανατολισμό, την μαλθακότητα, την ραστώνη, κι όλοι οι έρωτες όσο καλά κι αν ξεκινούν δεν πνίγονται μέσα στην αλυσοδεμένη κοινωνική πραγματικότητα; Ποιός από μας δεν γνωρίζει πως ο εξεγερσιακός έρωτας είναι ο έρωτας της εξέγερσης και ποιός δεν γνωρίζει πως είναι μαζί φυλακισμένοι στα ανήλιαγα μπουντρούμια της κοινωνίας του θεάματος;

Πότε και πώς και πού θα αποτελέσει ο έρωτας το καύσιμο στο ρεζερβουάρ της εξέγερσης. Λέμε ναι στον ανατρεπτικό έρωτα. Ο έρωτας της ανατροπής αποκλείει όμως τον αστικό έρωτα. Είναι ορκισμένος εχθρός του και το ξέρει. Λέμε ναι στον έρωτα κηροζίνη. Περιφρονούμε όμως

όσο τίποτα άλλο τους ασφυκτικούς γλειώδεις έρωτες που οδηγούν στην λήθη, κομματιάζοντας την αλλαζονεία της σκέψης σε χίλιες αισχρές μανίες.

Και μισούμε τους ερωτόδουλους.

Τώρα πρέπει να ψάξουμε τον χημικό του τύπο, τι είναι και από που έρχεται, γιατί πιάνονται τόσο εύκολα στην θηλειά του και γιατί πάντα μετά μισούν τους εαυτούς τους. Ποιές είναι οι απολαύσεις του. Και ποιές υποσχέσεις απολαύσεων καταβαραθρώθηκαν στην παμφάγο και ανελέητη μαύρη του τρύπα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΛΜΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Πόσο ακόμη θα ανεχώμαστε το σύρσιμο στα λασπόνερα των δυστυχημένων ερώτων χωρίς να τολμάμε να κυτάξουμε την πραγματικότητα στ αμάτια;

ΟΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΙ ΟΙ ΔΡΑΠΕΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΡΑΠΕΤΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Να επελευθερώσουμε λοιπόν την κοινωνία πρώτα και μαζί της τον έρωτα και την γυναίκα. Να τους αποσπάσουμε απ' τα βαριά δεσμά τους κάνοντας τους άξιους να μας αξιώσουν τις πιο μεγάλες απολαύσεις. Όπου τελικά το απώτερο σχέδιο θα τεθεί οριστικά και αμετάκλητα σ' όλο το υλικό - πνευματικό του μεγαλείο: Το πάντρεμα της έντασης με την διάρκεια.

ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟ ΕΡΩΤΑ.

10. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Η άμεση έκδοση ενός πειραματικού περιοδικού θεωρείται ως εξής: Μια άσκηση ύφους που αναλαμβάνει την επέκταση ενώ δημιουργεί και καθάρει το εσωτερικό. Με κείμενα μεταφράσεων και ίσως και κάποιες μικρές προσωπικές τοποθετήσεις θα αποτελεί μια πρόχειρη έκδοση που σκοπός της θα είναι τα μέσα της. Δηλαδή (μιλώ για το πρώτο τεύχος) θα μας θάλλει σε μια διαδικασία δοκιμασίας, μπορούμε να συνυπάρξουμε; Μπορούμε να γράψουμε; Ποιοί μπορούν τι; Ποιοί δεν μπορούν και γιατί; Να φανερωθεί τι σημαίνει η λέξη διάθεση, πως δουλεύει ο καθένας και πως θα 'θελε να δουλεύει; Από την άλλη θα ελέγξουμε τις ομαδικές δυνατότητες, τις δυνατότητες σαν ομάδα. Αυτή η εγρήγορση ίσως να μην είναι αυτή που προσδοκάται από την κατοπινή ολοκλήρωσή της, όμως θα μας δώσει μια ιδέα του τι πρέπει να περιμένουμε.

Στις ζυμώσεις της ετοιμασίας του ποντάρουμε να καταδειχτούν οι ανεπάρκειες, οι αδυναμίες, το καταναγκαστικό ενδιαφέρον (το ενδιαφέρον που αποσπάστηκε με «καταναγκασμό») και τελικά το πόσο τα γερατιά υπάρχουν στον καθένα (σαν θέση ή σαν αντίθεση).

Η συζήτηση πάνω στα κείμενα και όλες οι διαδικασίες της πρακτικής του γέννησης φέρνοντας μας πιο κοντά θα καταδείξουν σαφώς τις δυνατότητες συνύπαρξης και συνεργασίας ή όχι.

Εξωτερικά δεν είναι ο κύριος σκοπός του, να βουλώσει ορισμένα στόματα ούτε ίσως και το με τι θα τα βουλώσει. Δεν είναι κανένας εξωραϊσμός προσωπείων (σε ατομικό ή συλλογικό επίπεδο), φτύνουμε τον σεβασμό και τα θαυμαστικά θλέμματα από όπου κι αν προέρχονται.

Η εξωτερική του λειτουργία μπορεί σπερματικά να περιλαμβάνει τα παραπάνω, αλλά το κύριο της προσόν είναι οι επαφές που θα κατορθώσει να αρθρώσει, είναι οι συνδέσεις που θα μας βοηθήσει να πραγματοποιήσουμε. Η πληθύς των ενδιαφερομένων χωρίς φωνή θα δουν την αιτία τους να τους καλεί. Θα μπορούμε να διαλέξουμε από τους καλύτερους. Κάνοντας εύκολες τις επιλογές ή και τις αποπομπές (στον άμεσο περίγυρό μας) δυναμώνουμε το κέντρο με ενισχύσεις από την περιφέρεια κι αυτή μαθαίνει τον τρόπο να γίνει επίκαιρη και να μπει στο κέντρο των ιστορικών διεργασιών.

Αυτά όμως προς το παρόν. Και ελπίζω οι εξελίξεις να επιτρέψουν στην σιωπή μου τις πιο παρατεταμένες και γόνιμες διακοπές πριν η αναγκαιότητα με υποχρεώσει να ξανακατέβω για

κυνήγι, σ' αυτόν τον ερημωμένο πια λειμώνα της προ-ιστορικής δράσης.

Όσο για έναν άνεμο ενθουσιασμό που μοιάζει να διαπνέει το κείμενο, μην βιαστείτε να κατηγορήσετε τον συγγραφέα. Κατηγορήστε μάλλον την εποχή που παραμένει ακόμα ικανή να γεννάει τέτοιους ενθουσιασμούς.

Και συνταχτείτε με την ελπίδα της.

Γι αυτήν την ελπίδα γράφει εδώ ο συγγραφέας και για την πραγμάτωση αυτής της ελπίδας αγωνίζεται. ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΤΟΥ ΔΕΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΚΕ ΓΙΑ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ.

Καλοκαίρι - Χειμώνας '89
Θεσσαλονίκη

LIVE NOW

DIE LATER

ΥΠΟΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΟΥ HEGEL

Οι πιο πρόσφατες εκστρατείες
της κριτικο-πρακτικής θεωρίας

Σουμπρεαλιστικό μανιφέστο «JETZT!» ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1979, Αμβούργο

ΠΑΡΤΕ ΘΑΡΡΟΣ!

Αυτό που λείπει σήμερα είναι το κουράγιο. Μπροστά στα μάτια μας καταρρέουν οι προμαχώνες αυτού του εκσυγχρονισμένου παλιού κόσμου, μέσα από το μακρινό και το πρόσφατο παρελθόν. Τίποτα απ' όσα θέλησαν νάναι αιώνιες αξίες δεν κατόρθωσε να κρατήσει την υπόσχεσή του στην εποχή του θεάματος που έγινε αρνητικό.

Οι προσδοκίες αυτού του κόσμου πέφτουν σαν χρηματιστηριακές τιμές, και μόνο μια τεχνητά εκτελούμενη αυτο-ύπνωση του ατόμου συντηρεί ακόμη την φανταστική ζωή, πλάθει μικροπνοές αξίες.

Στην κατάσταση αυτή, όπου όλες οι αξίες είναι άκυρες και κενές αλλά ο άνθρωπος μπορεί νάναι το παν, πολλοί συναγωνίζονται να φαίνονται ακόμη πιο άδριοι απ' ότι ήδη είναι αυτός ο κόσμος.

Αυτή είναι μια εποχή μεταξύ κονφορμισμού και ταραχής. Οι ψευδείς ιδέες του χθες χορηγούν ενέργεια στα φυτά - μετασχηματισμού της μιζέριας. Παράλληλα όμως ξεσηκώνονται εκείνοι που κάτω από αυτό το καθεστώς σκιών γνωρίζουν ότι τίποτε παραπάνω δεν υπάρχει να χαθεί από την αιωνιότητα του χασίματος.

Ο καιρός της ανταρσίας έχει περάσει; Να πραγματοποιήσεις μια μικροπρεπή ζωή μέσα από το πρίσμα της ιδιωτικής ευτυχίας; Να ξεχάσεις τον εαυτό σου για να δώσεις ζωή σε ανιαρά εμπορεύματα; Ποτέ δεν ήταν περισσότερο αποκαρδιωτικό από σήμερα να μιλάς για νορμάλ ζωή χωρίς να νιώθεις αηδία.

Το τερατώδες σ' αυτές τις καταστάσεις ημι-συνείδησης δεν είναι η εξουσία αλλά η εκούσια ανάληψη της αδυναμίας, πίσω από την οποία το κάθε τι θα φαινόταν τόσο περίπλοκο όσο να δικαιώσεις το εξ ολοκλήρου ιδεαλιστικά περίπλοκο μιας δέσμης χλιαρών αντιλήψεων. Οπορτουнизм είναι η γλοιώδης κόλλα που ενώνει το κοινωνικό τίποτα με το ειδικό τίποτα - εμπορεύματα. Πασιφισμός, τρομορισμός, εσωτερική φύση, μυστικισμός. Κατηγορηματικές προσταγές επιβίωσης. Εγγύηση των παγκόσμια ανακατασκευασμένων αξιών.

Μια μόνο ειρήνη υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο, η ειρήνη των νεκροταφείων, και μόνο μια ζωή, η ζωή των εμπορευμάτων. Τα υπόλοιπα είναι η υπεροχή αυτής της κατάστασης. Εκεί μέσα θα βρεθούν όλοι οι μυστικιστές, όλος ο πασιφισμός, το τρομοριστικό αμόκ και ο ψίθυρος του ναρκισσισμού.

Εκφράζουμε την αηδία μας γι' αυτές τις βδελυρότητες, ιδιαίτερα για τις απαιτήσεις που αρκετά συχνά εγείραμε, να ταιριάξουμε τις ριζοσπαστικές μας απόψεις, που είναι το σφαιρικό πανομοιότυπο αυτής της κατάστασης, σε μια τέτοια πολλαπλότητα απλοϊκότητων.

Για μας παραμένει καταφανές το ότι αν θέλουμε να αναπνεύσουμε ελεύθερα, να βιώσουμε τους εαυτούς μας καθολικά, να αυτοκαθοριστούμε σαν άτομα, ν' αρχίσουμε την ιστορία μας, το πρώτο βήμα είναι αναγκαία μια ριζοσπαστική επανάσταση. Δεν υπάρχουν άλλες επιλογές. Κανείς δεν έχει την ελευθερία να διαλέξει, παρά μόνο μ' ένα απατηλό τρόπο, ανάμεσα σε διάφορα δεινά. Ο καθένας αντικρύζει τη μιζέρια. Το θέμα είναι να τελειώνουμε μαζί της.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ο κόσμος έχει αλλάξει, μόνο για να παραμείνει ο ίδιος. Με την ίδια της τη δυναμική η κοινωνία του θεάματος πέρασε από το θετικό στο αρνητικό. Μέσα στην κίνηση όπου η κοινωνία περιγράφει τον εαυτό της αρνητικά, ταλαντεύεται η ψευδής επίκριση από το αρνητικό στο θετικό.

Η ιστορικά συσσωρευμένη συνείδηση κι η εξαφάνιση της μπουρζουαζίας σαν τάξη με την απώλεια της ηγεμονίας της παρήγαγε μια κοινωνική κατάσταση κυριαρχούμενη από μια συνείδηση ψευδαισθήσεων σχετικά με την κοινωνική πραγματικότητα.

Ο κόσμος βρίσκεται σφαιρικά στο προτσές της μετατροπής του σε μια κυβερνητική κοινωνία, η οποία σκοπεύει - μετά τη φεουδαρχική αρχή κυριαρχίας και την μπουρζουαδική αρχή της απομήζυσης - να δώσει τέλος στην ιστορία της ανθρωπότητας με την αρχή της οργάνωσης. Ακόμη η απουσία του κοινωνικού επιβεβαιώνει την παρουσία του κοινωνικού ζητήματος.

Η θεαματική θέση ότι ο καπιταλισμός δεν μπορεί να παράγει κοινωνική πρόοδο, προϋποθέτει αλλά έχει και σα συνέπεια την μεταθίβαση της στασιμότητας, της κοινωνικής αποτυχίας αυτής της εποχής, όλο και πιο πολύ στο εσωτερικό του ατόμου. Αυτό το εσωτερικό γίνεται το κράτος της ψευδούς ταυτότητας, όπου κανείς υφίσταται σαν αυτό που δεν είναι.

Η αντικειμενικότητα του εμπορεύματος έγινε η φύση του ανθρώπου, η παθητική του υποκειμενικότητα είναι η προσωπική του έκφραση: προσποιητή υποκειμενικότητα σαν την ιδεολογία του ατόμου υφιστάμενου χωρίς συναφή έκφραση. Τίποτε δεν είναι πιο δίκαιο γι αυτόν τον κόσμο από την ψυχολόγηση της ζωής, την εξωτερίκευση του εσωτερικού - την απαλλοτρίωση κάποιου πιθανώς δυναμικού παράγοντα - και την εσωτερίκευση του εξωτερικού.

Μ' αυτό τον τρόπο γίνεται η παγκόσμια εξάπλωση της σκέψης της κυβερνητικής, της θάσης του νέου τρόπου παραγωγής που γίνεται κοινωνικός, ενώ το κοινωνικό γίνεται κυβερνητικό και αποσυντίθεται.

ΚΑΚΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Οι άνθρωποι σχετίζονται σαν αντικείμενα και τα αντικείμενα είναι που μιλούν την γλώσσα των ανθρώπων. Ποτέ δεν μπορεί μια τόσο βαρετή ζωή ν' απελευθερωθεί απ' τα δεσμά της διαρκούς δικαιολόγησης της σχεδιασμένης ν' αποκρύπτει την αλλοτρίωση.

Μέσω της υπονόμησης των αξιών, έχασε η οικονομία την μόνη πραγματική της αξία: το νάναι δηλαδή ένας τρόπος σκέψης για ένα κόσμο που έχει σε μια τέτοια έκταση γίνει η κυρίαρχη πραγματικότητα ώστε κάποιος άλλος είναι πολύ δύσκολα νοητός.

Στην πραγματικότητα η αλλοτρίωση ποτέ δεν σταμάτησε στους τοίχους του εργοστάσιου - με μια επίθεση συγκρινόμενη με την εξάπλωση των εμπορευμάτων - γενικεύτηκε σε τέτοιο βαθμό που τελικά πρόσβαλε το εμπόρευμα περνώντας στην καταστροφή των φορέων του. Στην ίδια κίνηση ότι έχει ειπωθεί για την εργασία επαληθεύτηκε στα εμπορεύματα: η ουσία της

συγκεκριμένης χρήσης, η άποψη της χρήσης, έγινε λιγώτερο σημαντική από την αφηρημένη αχρηστία, την άποψη της ανταλλαγής.

Παρόλο που μηχανοποίησε την παραγωγικότητα ο κόσμος αυτός αποδεικνύεται ένα απόλυτα μη παραγωγικό κράτος, που δεν έχει να προσφέρει σ' αντάλλαγμα της απάρνησης που απαιτεί από τον άνθρωπο τίποτα άλλο παρά το εμπόρευμα, την συγκεκριμένη μορφή της κοινωνικής αυταπάτης. Ο οικονομικός τρόπος σκέψης δεν είναι τίποτε άλλο παρά η στρατηγική που κατευθύνεται ενάντια στον πτωτικό ενθουσιασμό για κατανάλωση, η επιχειρούμενη αντίκρουση της έλλειψης πραγματικών καινοτομιών· είναι το πρόσχημα του γεγονότος, ότι προϋπόθεση και προϊόν κάθε οικονομίας είναι πάντα η απάρνηση.

ΝΕΚΡΗ ΚΟΙΛΑΔΑ

Στην κόψη της διαμελισμένης συνείδησης αυτού του κόσμου θεριεύει η γνώση ότι η οικονομία έχει χάσει τη δυναμική της, είναι μια παγωμένη καρδιά, για την οποία η οικολογία είναι η υπόσχεση ώθησης ότι ήταν η ατμομηχανή για τον 18ο αιώνα.

Μέσα στην οικολογική σκέψη έχει ξανά ανακαλυφθεί και συνενωθεί ο αρχαϊσμός της οικονομίας και του λόγου. Οι ουτοπικές της ιδέες δεν ξεπερνούν τον μοχλό που θέτει σε κίνηση την ίδια ρόδα που υποκρίνεται ότι σταματά. Η οικολογική σκέψη δοκιμάζει νάναι βασανισμένη φιλανθρωπία ανάμεσα σε αντικείμενα, η φιλανθρωπία που αποκτούν τα αντικείμενα μέσα από τη λογική της χρήσης. Αντιμέτωποι με την απώλεια από τον αλλοτριωμένο τρόπο παραγωγής ελπίζουν οι οικολόγοι να εξαγνίσουν το καθολικό παράλογο με μια ηθική προσπάθεια.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΛΑΓΓΑ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΚΗΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ

Από το 1968 οι ταξικοί αγώνες έχουν συντρίψει το συνδικαλιστικά μισθολογικά - ειδύλλια των όποιων η ηγεμονία είχε γίνει αγκάθι στην επαναστατική συνείδηση του προλεταριάτου. Σαν αποτέλεσμα όμως της επανεμφάνισης της δυναμικής της κοινωνικής βίας η συνδικαλιστική και πολιτική παραλλαγή της κατάρνησης του ταξικού αγώνα είναι χαμένη υπόθεση.

Όλες οι προσπάθειες για ανανέωση των συνδικάτων αποτυγχάνουν να ξεφύγουν από την ουσία της συνδικαλιστικής ύπαρξης: μετέχουσα υπεράσπιση του μισθολογικού - συστήματος σαν αναγνώριση του όλου συστήματος. Ένας καλός συνδικαλιστής είναι πάντα ένας καλός μπάτσος.

Το κράτος παράγει τάξη για να γεμίσει το κενό που αφήνει η καταστροφή του κοινωνικού, αλλά δεν μπορεί να δώσει στην κοινωνία παρά μια φανταστική-επιβεβαίωση. Ευθυμεί η «υψηλή χείρ», χρησιμοποιώντας τα παλιά ιδεολογικά δεσμά που ποτέ δεν εξάλειψαν εντελώς οι ιστορικοί αγώνες παρόλη την δημιουργική τους καταστροφικότητα.

Τα πάντα τρέμουν εν μέσω αυτής της βασιλεύουσας σιωπής. Η κυβερνητική εξουσία πραγματοποιεί - ήδη μέσα στον καπιταλισμό, την Μαρξιστική αντίληψη περί της αργής εξάλειψης του κράτους. Περαιτέρω πραγματοποιεί όλες τις αντιλήψεις της ελευθερίας που έχει εγκαταλείψει η επαναστατική σκέψη για την έλλειψη ριζοσπαστικότητας, σε μια κοινωνία όπου ο εξουσιασμός των μελών της ασκείται πολύκεντρα μέσα κι από το καθένα άτομο. Ο παλιός κεντρικός εξουσιασμός έγινε η ορίζουσα της αδυναμίας της.

Ο πραγματικός αστέρας της κοινωνίας του εμπορεύματος είναι η τρομοκρατία. Δεν υπάρχει υποδειγματικό έργο σ' αυτήν πια, αφού τίποτε δεν μπορεί να ξεπηδήσει από την παθητικό-

τητα του θεατή. Μόνο το τελετουργικό θύμα απομένει να εγγυάται την ευτυχία των άλλων. Η τρομοκρατία καταστρέφει χωρίς να μπορεί να κατακτήσει· η ουσία της είναι η αποκατάσταση (παλινόρθωση).

ΟΙ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΤΕΣ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Σ' αυτή τη δημιουργία της υποκειμενικής υποταγής και της κρατικής οργάνωσης ο στρουκτουραλισμός είναι η θεωρητική ανταπόκριση· η δύναμη αυτής της σκέψης είναι μόνο η δημόσια σκέψη της εξουσίας, όλη της η φτώχεια είναι συγκεντρωμένη στην ιστορική παραίτηση του ατόμου. Για τους δημιουργούς της, (κάποιους πρώην ειδικούς του αριστερισμού σαν τον Φουκώ, τον Γκλάκμαν, Γκουατάρι κλπ), τα αποτελέσματα της εθνολογικής ιδεολογίας – το ότι μερικές φυλές... δεν έχουν ιστορία – εμφανίζονται σαν πιθανή εξήγηση για την αδυναμία δράσης κανενός στην ίδια του την ιστορία. Σύμπραξη στην κατάργηση της επανάστασης είναι όλο κι όλο το στρουκτουραλιστικό εγχείρημα.

Αυτή η κατάργηση παλαιότερα υπήρξε καθήκον ενός πάθους διαλυμένου σε εμπορεύματα. Από δω και πέρα αυτό εναπόκειται στους ίδιους τους καταναλωτές κι ιδιαίτερα στους κριτικούς απ' αυτούς.

Αυτός, είναι ο εκφυλισμένος χαρακτήρας μιας αριστεράς που αποκτά την ουσία της ταυτότητάς της από τις ήττες της: αχαλίνωτη αδυναμία ταλαντευόμενη μεταξύ λατρείας και αυτο-περιφρόνησης.

Το σύγχρονο εμπόρευμα κουλτούρας αντανakλά την τερατώδη κυριαρχία της ήττας· τόσο στα φιλμ του όσο και στα βιβλία του δείχνει πως να υπερασπίζεται κανείς την ήττα έναντι μιας ζωής που δεν βιώθηκε, πως να τα θγάξει κανείς πέρα σε μια τέτοια κατάσταση.

ΤΟ ΦΕΟΥΔΑΡΧΙΚΟ – ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΨΕΜΜΑ

Η σοσιαλιστική γραφειοκρατία είναι υποκείμενη στην κριτική της επανάστασης που εισήχθη το 1921 από τους ναύτες της Κροστάνδης. Οι επαναστάτες εδώ αντιμετωπίζουν μια εξουσία που κλείνεται σε πανοπλία, προάγοντας την τεχνοκρατικοποίηση της οικονομίας και ταυτόχρονα επιμένοντας στην κεντρική προσταγή. Ως εκ τούτου παρουσιάζει η γραφειοκρατική εξουσία μια εικόνα φεουδαρχικής δομής, και απέχει της απαίτησής της νάναι ο εγγυητής της ιστορικής ανάπτυξης.

Η αλήθεια της γραφειοκρατίας δεν είναι εκείνη του εκφυλισμού, αλλά εκείνη μιας τάξης σταθερά μαχόμενης για εξουσία. Όμοια με κάθε άλλη παρακμάζουσα τάξη αγωνίζεται να επιβιώσει χωρίς κανένα δίκτυο ουτοπικών υποσχέσεων: απ' ενός η αυταπάτη ότι μια γραφειοκρατική εξουσία θα μπορούσε να εκσυγχρονιστεί έχει ήδη συντριβεί από την κατάληψη της Τσεχοσλοβακίας από στρατεύματα του Συμφώνου της Βαρσοβίας· απ' ετέρου η Κίνα, σαν τελευταίος προμαχώνας μιας πολεμικής γραφειοκρατικής εξουσίας, εμφανίζεται, μετά την πτώση της ακροαριστερής της πτέρυγας, να περνάει από ένα αρχαϊκό παραγωγικισμό σε μια σύγχρονη εμπορευματική οικονομία. Ο σχηματισμός ενός δεύτερου κέντρου έδωσε ένα τέλος σ' ένα μεγάλο σχίσμα μέσα στο ομοειδές γραφειοκρατικό στρατόπεδο: από δω και πέρα οι διαφορετικά αναπτυσσόμενες γραφειοκρατίες θα υπερασπίζονται το κοινό τους έδαφος.

Το προλεταριάτο αυτών των ζωών ανταμείβει την προδοσία του Λενινισμού με απόλυτη απουσία από τα ενδιαφέροντα του κράτους· η απουσία αυτή οδήγησε σε μια απατηλή κοινωνία διασωζόμενη μόνο σε μια σφαίρα απατηλών φράσεων.

ΚΡΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΒΗΜΑ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ!

Η μάταιη κι απελπισμένη ζωή, γκρίζα και καθημερινή, η φαινομενικά χωρίς τέλος και χωρίς νάχει αρχίσει ποτέ, είναι αναμφίβολα η πρωθητική δύναμη που μας αναγκάζει να δούμε ένα υπομόχλιο για το λοστό μας ακριβώς εδώ. Καμιά καινοτομία δεν μπορεί να καταργήσει αυτή την κατάσταση παγκόσμιας μιζέριας και απονάρκωσης της κουλτούρας. Όποιος μιλάει για καθημερινή ζωή σήμερα χωρίς να μιλά για επανάσταση έχει ένα κουφάρι στο στόμα του.

Αυτός ο κόσμος που μας είδε γεμάτους ζωή το 1968, ελπίζει να ξεχάσουμε, ελπίζει να μας δει σαν μια σκεπτική προειδοποίηση για την μελαγχολική χωρίς ζωή εικόνα που αυτός τώρα έχει γίνει. Μόνον εμείς όμως δεν παίζουμε αυτόν τον παλιό θεατρικό γρίφο, αυτή την απελπισία τη δανεισμένη από μακριά.

Είμαστε τόσο λίγο φάντασμα όσο ο κομμουνισμός ήταν το 1848. Αυτός ο κόσμος πρέπει να νάναι το ίδιο του το φάντασμα τώρα, ενώ εμείς είμαστε όλα όσα του λείπουν.

Ενάντια σ' αυτή την ολοκληρωτική εξουσία, που με το να διαχειρίζεται το κάθε τι το διαχωρίζει και το αφήνει να υπάρχει τμηματικά, διεκδικούν οι υπορρεαλιστές οργανωμένη δράση σαν την αφετηρία κάθε επαναστατικής προοπτικής ενάντια σ' αυτόν τον κόσμο. Ένας οργανωμένος επαναστατικός άξονας είναι το πεδίο της συνοχής που λείπει από παντού, μια συνοχή πούναι απαραίτητη για να κάνει δυνατή την αποχώρηση από τον ορίζοντα της αντιπολίτευσης με άδεια. Τοποθετούμενη στο ιστορικό προτσέσσο είναι η ουσία της οργάνωσης η γέννησή της, κι ακόμη πρέπει το κάθε τι να εκφραστεί από την ίδια του την ύπαρξη· κάθε λεπτομέρεια δείχνεται σε μια σφαιρική και συγκεκριμένη αλήθεια. Έτσι σκοπός της συμμαχίας μας – σαν ένα ιστορικά καθοριζόμενο μέσο – δεν είναι να προλάβει την ιστορία, αλλά αυτή η ίδια η συμμαχία.

Είμαστε ένα ουσιώδες - γραφείο μη - λήθης, το αρνητικό γραφείο της ιστορίας. Δεν επιθυμούμε να βρούμε διασκορπισμένο ανικανοποίητο σαν μια ανικανοποίητη διασπορά στον κοινωνικό χώρο - μηδέν και να βοηθήσουμε τους μηδενιστές condolierrus με μια κριτική θεωρία, αλλά να τους οδηγήσουμε στο σημείο όπου λειτουργούν με απελευθερωτικό τρόπο.

Το υπορρεαλιστικό κίνημα κατανοεί τον εαυτό του σαν μια πειραματική ζώνη που δοκιμάζει το εγχείρημα του συνολικού ανθρώπου. Η ιστορία είναι στην υπηρεσία της ατομικής ευτυχίας. Σαν πράκτορες της ιστορίας δρούμε ενάντια στην θεμελιώδη χειρονομία της λειτουργικοποιημένης τεμπελιάς που κυραρχεί στο βασίλειο της ανταλλαγής και την οποία αρχίζουμε να ταρακουνάμε χρησιμοποιώντας ασύνδετες περαστικές καταστάσεις αρχίζοντας με παιχνίδια όπως περιόδων χρόνου χωρίς θάρος, με την αντιστροφή παγιωμένων προοπτικών· το παιχνίδι σαν σοβαρή δύναμη μοτίβου της ανθρώπινης συμπεριφοράς αρχίζει με την συνείδηση του ατόμου, του εαυτού του και της ιστορίας.

Ενώ σε προϊστορικές καταστάσεις ιδέες μπορούσαν ν' αποτύχουν και άτομα παρόλαυτα ν' απελευθερωθούν, σήμερα δεν είναι οι ιδέες που αποτυγχάνουν αλλά τα άτομα. Γι' αυτό το λόγο, πρέπει να διεκδικήσουμε την συνείδησή μας σαν κοινωνική δύναμη.

Κρατούμε την αδύναμία και τον συμβιβασμό στην περιφρόνηση, γιατί επίκειται η καταιγίδα που θα καθαρίσει την καταπληκτική ατμόσφαιρα. Η επανάσταση των μαζών αυτής της εποχής ορθώνεται στον ορίζοντα έτοιμη ν' αντιστρέψει την ροή της ιστορίας.

Αυτός που δεν έφτασε στην κορυφή της δυνατής απελευθέρωσης θα βρεθεί στα βάθη της καθολικής ήττας.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΤΕ!

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥΑΣΙΟΝΙΣΜΟΥ

«Ακόμη και αν μια **συγκροτημένη** σιτουασιονιστική θεωρία δεν υπήρξε ποτέ σαν μια πιθανή πηγή έμπνευσης, το σύστημα της εμπορευματικής κατανάλωσης εμπεριέχει απεριόριστα **τον δικό του σιτουασιονισμό**».

Ντανιέλ Ντένεβρ «Θεωρία της Αθλιότητας, Αθλιότητας της Θεωρίας»

1

Η δεύτερη προλεταριακή επίθεση στην ταξική κοινωνία εισήλθε στην **δεύτερη φάση** της.

2

Η πρώτη φάση - αρχίζοντας εκτεταμένα στην δεκαετία του 1950 και φτάνοντας στο αποκορύφωμά της στους ανοικτούς αγώνες των τελευταίων χρόνων της δεκαετίας του '60 - θρήκε την πιο προχωρημένη θεωρητική της έκφρασης στην Σιτουασιονιστική Διεθνή. Ο **Σιτουασιονισμός** είναι η άμεση ή απεριόριστη ιδεολογικοποίηση της σιτουασιονιστικής θεωρίας, τόσο μέσα στο επαναστατικό κίνημα όσο και στην κοινωνία σαν σύνολο.

3

Η Σ.Δ. έκφρασε το σύνολο του παγκόσμιου κινήματος και ταυτόχρονα συμμετείχε σ' αυτό σαν τμήμα του στον τομέα όπου εμφανίστηκε να «φέρνει τη θία της αναμελείας στο επίπεδο των ιδεών», και να δίνει άμεση πρακτική συνέπεια στις θεωρητικές της θέσεις. Μ' αυτό τον τρόπο παρουσιάστηκε στο επαναστατικό φίνημα σαν πρότυπο, όχι μόνο με την μορφή των συμπερασμάτων της αλλά επίσης δίνοντας το παράδειγμα της ζωντανής **μεθόδου** της άρνησης· μέθοδος που ήταν η αιτία που τα συμπεράσματά της ήταν σχεδόν πάντα σωστά.

4

Διαδίδοντας ανάμεσα στους υποστηρικτές της εκείνες τις προτεραιότητες που και η ίδια εφάρμοζε (και μ' αυτό τον τρόπο, εξοθώντας ακόμη και τους πιο μη αυτόνομους να γίνονται τουλάχιστον αυτόνομοι) η ΣΔ έδειξε ότι ήξερε να **διαπαιδαγωγεί επαναστατικά**. Στο διάστημα λίγων χρόνων είδαμε μια τέτοια δημοκρατικοποίηση της θεωρητικής δραστηριότητας που δεν είχε επιτευχθεί - αν ήταν πράγματι αυτό που αναζητήθηκε - από το παλιό κίνημα μέσα σε ένα αιώνα. Ο Μαρξ και ο Έγκελς δεν ήταν ικανοί να δημιουργήσουν ανταγωνιστές· κανένα από τα μαρξιστικά σχήματα δεν κατέκτησε την συνεκτική άποψη του Μαρξ. Η παρατήρηση του Λένιν το 1914, «κανένας από τους μαρξιστές του προηγούμενου μισού αιώνα δεν έχει καταλάβει τον Μαρξ» είναι πράγματι μια κριτική της θεωρίας του Μαρξ, όχι τόσο επειδή αυτή ήταν τόσο δύσκολη όσο γιατί δεν αναγνώριζε και δεν υπολόγιζε την σχέση της με την ολότητα.

5

Η πραγματική φύση των σιτουασιονιστικών λαθών - που έχουν εκτεθεί και κριτικαριστεί από τους ίδιους με ανελέητη ακρίβεια - είναι μια **επιθεθαίωση των μεθόδων τους**. Τόσο τα λάθη όσο και οι επιτυχίες τους συγκεντρώνουν, διευκρινίζουν και πολώνουν. Κανένα άλλο ριζοσπαστικό ρεύμα στην ιστορία δεν γνώρισε τέτοιο βαθμό διεθνούς δημόσιας θεωρητικής συζήτησης. Στο παλιό προλεταριακό κίνημα η συνεπής θεωρητική πόλωση ήταν πάντοτε η εξαίρεση, η έκρηξη που εμφανίζονταν ενάντια στις προθέσεις των ίδιων των θεωρητικών και μόνο σαν τελευταίο καταφύγιο, όταν η συνέχιση της ευτυχισμένης ενότητας δεν ήταν πια δυνατή. Ο

Μαρξ και ο Έγκελς δεν διαχώρισαν δημόσια την θέση τους από το πρόγραμμα της Γκοτά, επειδή «τα γαϊδουρινά αστικά έντυπα παίρνουν αυτό το πρόγραμμα κάπως στα σοβαρά, διαβάζοντας σ' αυτό ότι δεν περιέχει και ερμηνεύοντάς το κομμουνιστικά· και οι εργάτες φαίνονταν να κάνουν το ίδιο» (Έγκελς στον Μπέμπελ, 12 Οκτ. 1875). Έτσι, υπερασπιζόμενοι με την σιωπή ένα πρόγραμμα ενάντια στους εχθρούς του, το υπερασπίστηκαν εξίσου απέναντι στους φίλους του. Όταν στο ίδιο γράμμα ο Έγκελς λέει ότι «εάν ο αστικός τύπος είχε ένα μόνο άτομο με κριτικό μυαλό, αυτός θα μπορούσε να πάρει αυτό το πρόγραμμα ξεχωριστά φράση την φράση, ερευνώντας το πραγματικό περιεχόμενο κάθε φράσης, δείχνοντας την ασημαντότητά του με την μεγαλύτερη διαύγεια, ξεσκεπάζοντας τα αντιφατικά και κραυγαλέα οικονομικά λάθη... και θα έκανε το κόμμα μας να φαίνεται τρομάκτικα γελοίο», περιγράφει σαν ανικανότητα του αστικού τύπου αυτό που ήταν μάλλον ανικανότητα του επαναστατικού κινήματος της εποχής του.

6

Η συγκεντρωμένη έκφραση της σύγχρονης ιστορικής ανατροπής έχει από μόνη της αποκεντρωθεί. Ο μονολικός μύθος της ΣΔ έχει ανατιναχθεί για πάντα. Κατά την διάρκεια της πρώτης φάσης αυτός ο μύθος είχε σίγουρα μια αντικειμενική βάση: στο επίπεδο στο οποίο δρούσε η ΣΔ δεν είχε σοβαρούς αντιπάλους. Τώρα βλέπουμε μια δημόσια διεθνή αντιπαράθεση από αυτόνομες σιτουασιονιστικές θεωρίες και ιδεολογίες, από τις οποίες καμιά τάση δεν αγγίζει την μονοπώληση. Κάθε σιτουασιονιστική ορθοδοξία έχει πια χάσει την κεντρική της αναφορά. Από δω και πέρα, κάθε σιτουασιονιστής ή πιθανός σιτουασιονιστής πρέπει να χαράξει μόνος τον δρόμο του.

7

Οι πρώτες κριτικές του σιτουασιονισμού παρέμειναν στην βάση τους αντιιστορικές. Κατέδειξαν την θεωρητική φτώχεια των φιλοσιτουασιονιστών σε σχέση με την θεωρία της πρώτης φάσης. Έδειξαν την υποκειμενική φτώχεια και την εσωτερική ασυνέπεια αυτών των κύκλων, αλλά όχι και την θέση τους σε σχέση με το σύνολο των θεωρητικών και πρακτικών κατευθύνσεων σε μια συγκεκριμένη στιγμή. Απέτυχαν να κατανοήσουν αυτή την «πρώτη μη διαλεκτική εφαρμογή» σαν ποιοτική αδυναμία της ουσίας, σαν μια αναγκαία «στιγμή του ψεύτικου». Ακόμη και οι θέσεις πάνω στην ΣΔ και την εποχή της (που σε μεγάλο βαθμό αφορούν το άθροισμα της πρώτης φάσης στο σημείο μετάβασης της στην δεύτερη), μόλις που θίγουν την κυρίως ιστορική άποψη του σιτουασιονισμού.

8

Σε κάθε φάση του αγώνα η μερική επαλήθευση της κριτικής δημιουργεί το καινούργιο σημείο ισορροπίας της με την κυρίαρχη κοινωνία. Καθώς η θεωρία ξεφεύγει από αυτούς που την διατύπωσαν, τείνει με την αυτόνομη ιδεολογική της κίνηση να περάσει μέσα σε όλες τις αλλαγές και τους συνδιασμούς, κυρίως θέτουμε σε ότι αντανάκλα τις εξελίξεις και τις ψευδαισθήσεις της συγκεκριμένης εκείνης στιγμής. Οι φιλοσιτουασιονιστές εγκλωβισμένοι στην μετάβαση της πρώτης φάσης στην δεύτερη, στην μετά το 1968 περίοδο «ύφεσης του Μάη» αποτέλεσαν την ενσάρκωση της αδράνειας μιας επιβεβαιωμένης θεωρίας. Αυτή η ιδεολογική καθυστέρηση - στην οποία οι υποστηρικτές της σιτουασιονιστικής θεωρίας απέτυχαν να αντιπαραθέσουν τις καινούργιες εξελίξεις της δικιάς τους πρακτικής, της πρακτικής του προλεταριάτου και του συνόλου της κοινωνίας - κατέδειξε την αδυναμία του σιτουασιονιστικού κινήματος. Ταυτόχρονα η ανεπανάληπτη ταχύτητα με την οποία γέννησε την εσωτερική του άρνηση -

σαμποτάροντας τον εαυτό του αποτελεσματικά και επιθεβαιώνοντας έτσι την έκρηξη που του είχε διαφύγει και καθαρίζοντας το έδαφος για την νέα φάση - σημειώνει την βασική του υπεράσπιση.

9

Οι φιλοσιτουασιονιστές είδαν τα ζητήματα της δεύτερης φάσης με όρους της πρώτης. Εκλαμβάνοντας τους καινούργιους, πλατιά διαδεδομένους και σχετικά συνειδητούς εργατικούς αγώνες σαν να ήταν απομονωμένες μηδενιστικές δραστηριότητες μιας προηγούμενης περιόδου και που ως εκ τούτου στερούντας της απαιτούμενης «συνείδησης αυτών που ήδη είχαν κάνει», οι φιλοσιτουασιονιστές έδειξαν ότι στερούνταν της συνείδησης του τι οι άλλοι έκαναν και του τι τους απέμενε ακόμη να κάνουν. Σε κάθε απομονωμένο αγώνα, έβλεπαν το ίδιο απλό συνολικό συμπέρασμα και ταύτιζαν την πρόοδο της επανάστασης με την οικειοποίηση αυτού του συμπεράσματος από το προλεταριάτο. Έτσι **συγκεντρώνοντας αφηρημένα** την κατανόηση της ανθρώπινης πρακτικής πάνω στην πιο περίπλοκη διαδικασία του ταξικού αγώνα, οι ακτιβιστές σιτουασιονιστές γίνονταν οι πιθανοί μπολσεβίκοι ενός φανταστικού **πραξικοπήματος της ταξικής συνείδησης**, ελπίζοντας μ' αυτή την συντόμευση να επιβάλλουν το συμβουλιακό τους πρόγραμμα του οποίου τα συμπεράσματα στην πραγματικότητα ήταν ξεπερασμένα λόγω της έλλειψης συνοχής και της ανυπομονησίας.

10

Η ΣΔ δεν εφάρμοσε την θεωρία της **στην κυρίως δραστηριότητα της διαμόρφωσης αυτής της θεωρίας**, αν και η πραγματική φύση αυτής της θεωρίας συνεπάγεται την τελική της δημοκρατικοποίηση τοποθετώντας έτσι το ζήτημα στην ημερίσια διάταξη. Στα επακόλουθα του Μάη, ούτε η Σ.Δ., ούτε η νέα γεννιά των επαναστατών που ενέπνευσε, εξέτασαν πραγματικά την **διαδικασία** της θεωρητικής παραγωγής, στις μεθόδους της ή τις υποκειμενικές της διακλαδώσεις, εκτός από μερικές αόριστες, εμπειρικές και πασίγνωστες διαπιστώσεις. Τα παρεπόμενα της μερικής επαλήθευσης της σιτουασιονιστικής θεωρίας, τους εκσφενδόνισαν από το μεγαλομανές ντελίριο, στην έλλειψη συνοχής, στην αλυσιδωτή αντίδραση διασπάσεων χωρίς περιεχόμενο, στην ανικανότητα και τελικά στην μαζική ψυχολογική καταπίεση ολόκληρης της εμπειρίας, χωρίς να έχουν αναρωτηθεί ποτέ τι τους συνέβει.

11

Ακόμη κι αν η Σ.Δ. προσήλκυσε πολλούς ανεπαρκώς προετοιμασμένους υποστηρικτές, αυτό καθ' αυτό το γεγονός πως μια τέτοια μάζα ανθρώπων χωρίς **ιδιαιτερη** εμπειρία, επιδεξιότητα ή κλίση σε επαναστατική πολιτική, σκέφτηκε πως βρήκε στην σιτουασιονιστική δραστηριότητα ένα πεδίο όπου μπορούσε να ενασχοληθεί αυτόνομα και με συνέπεια, επιθεβαιώνει την ριζοσπαστικότητα της θεωρίας και της εποχής ταυτόχρονα. Το ότι ο σιτουασιονιστικός χώρος διακήρυξε τόσες πολλές αξιώσεις και αυταπάτες, είναι απλά το φυσικό επακόλουθο της πρώτης νίκης μιας κριτικής που είγηρε τόσες πολλές αξιώσεις και αυταπάτες για την υπάρχουσα κοινωνία.

12

Στο μέτρο που οι ιδεολογίες της πρώτης φάσης εξαναγκάστηκαν να παραμείνουν άσχετες με τους σιτουασιονιστές (και φυσικά και κάθε σχέδιο πιο σαφούς σύνδεσης μ' αυτούς), η ανακάλυψη της πραγματικής σιτουασιονιστικής πρακτικής είχε σαν αντίθετο διογκωμένο αποτέλεσμα να προσδώσει στους σιτουασιονιστές ένα φαινομενικό μονοπώλιο της ριζοσπαστικής

κατανόησης της σύγχρονης κοινωνίας και της άρνησής της. Από εδώ και πέρα όμως, η προσκόληση στην σιτουασιονιστική κριτική έχει τον απότομο, φανατικό χαρακτήρα ενός ξαφνικού θρησκευτικού προσυλιστισμού (που συχνά συνοδεύεται με μια αντίστοιχη κατοπινή απόριψή της in toto). Αντίθετα, ο νέος επαναστάτης που προσεγγίζει σήμερα τις σιτουασιονιστικές θέσεις, τείνει να εκτίθεται λιγότερο σ' αυτή την φανατική υπερβολή, ακριβώς γιατί οι διάφορες αποχρώσεις του σιτουασιονιστικού αγώνα και της αφομοίωσής του, είναι μια **οικεία πλευρά του κόσμου του**.

13

Στην δεύτερη φάση, η επανάσταση από φαινομενικά περιθωριακό φαινόμενο, έγινε το οφθαλμοφανές επίκεντρο. Οι υπανάπτυκτες χώρες έχασαν το φαινομενικό μονοπώλιο των αγώνων· αλλά οι επαναστάσεις εκεί δεν σταμάτησαν, απλά έγιναν **σύγχρονες** και εξομοιώνονται όλο και περισσότερο με τους αγώνες στις προηγμένες χώρες. Η κοινωνία που διακήρυξε την ευημερία της είναι τώρα **επίσημα** σε κρίση. Οι άλλωτε απομονωμένες χειρονομίες εξέγερσης ενάντια στη φαινομενικά απομονωμένη μιζέρια, τώρα γνωρίζουν πως να είναι **γενικές** να εξαπλώνονται και να υπερκαλύπτουν όλους τους υπολογισμούς. Το 1968 ήταν η στιγμή όπου τα επαναστατικά κινήματα άρχισαν να βλέπουν τους εαυτούς τους σε **διεθνή συντροφιά**, και έγινε παγκόσμια φανερό ότι συντρίφτηκαν οριστικά οι ιδεολογίες που έβλεπαν την επανάσταση οπουδήποτε αλλού εκτός από το προλεταριάτο. Το 1968 ήταν επίσης η τελευταία φορά που μεγάλες επαναστάσεις μπορούσαν να εμφανίζονται σαν **φοιτητικές** επαναστάσεις.

14

Το προλεταριάτο έχει αρχίσει να δρα **μόνο του** αλλά σπάνια ακόμη **για τον εαυτό του**. Οι εξεγέρσεις συνεχίζουν να είναι, ότι ήταν τον προηγούμενο αιώνα: στην πλειοψηφία τους αμυντικές αντιδράσεις (καταλήψεις εργοστασίων εγκαταλειμμένων από τους ιδιοκτήτες, συνέχιση αγώνων εγκαταλημένων από τους αρχηγούς - ιδιαίτερα μετά από πολέμους). Αν και τμήματα του προλεταριάτου έχουν αρχίσει να μιλούν για τον εαυτό τους, θα πρέπει ακόμη να επεξεργαστούν ένα ανοιχτό διεθνιστικό πρόγραμμα και να εκφράσουν αποτελεσματικά τους σκοπούς τους διεθνώς. Σήμερα όταν χρησιμεύουν σαν παράδειγμα στους προλετάριους άλλων χωρών, αυτό γίνεται με την **ντε φάκτο** μεσολάβηση είτε ριζοσπαστικών ομάδων, είτε θεαματικών ρεπορτάζ.

15

Η ιδεολογία της πρώτης φάσης που προωθούσε την συγκεκριμένη πραγματοποίηση της ριζοσπαστικής αλλαγής χωρίς να κατανοεί το αρνητικό ή την ολότητα, θρήκε την πραγμάτωσή της στην εξάπλωση των λεγόμενων **εναλλακτικών ιδρυμάτων*** Τα εναλλακτικά ιδρύματα διαφέρουν από τον κλασικό ρεφορμισμό στο ότι είναι κύρια ένας άμεσος **αυτοδιαχειριζόμενος ρεφορμισμός που δεν περιμένει το κράτος**. Αφομοιώνει την πρωτοβουλία και την ενέργεια του μέσου ανικανοποίητου και γίνεται ανιχνευτής σφαλμάτων του συστήματος και των πιθανών του αποφάσεων. Η εναλλακτική παραγωγή (της οποίας η ανάπτυξη στο περιθώριο της οικονομίας ανακεφαλαιώνει την ιστορική ανάπτυξη της εμπορευματικής παραγωγής) λειτουργεί σαν **ελεύθερη επιχείρηση** που διορθώνει την αστική οικονομία. Αλλά η δημοκρατικοποίηση και «αυτοδιευθυνσοποίηση» των κοινωνικών δομών, μπορεί να είναι πηγή ψευδαισθήσεων, μπορεί όμως και να είναι ευνοϊκός παράγοντας για την ανάπτυξη της επαναστατικής κριτικής. Καθώς αφήνει πίσω ασήμαντες εστίες αγώνων προμηθεύει ένα σαφέστερο και ευκολότερο πεδίο απ' όπου και στο οποίο, αυτή η κριτική θα αγωνιστεί για τα **ουσιώδη**. Οι αντιφάσεις που υπάρχουν

στην συμμετοχική παραγωγή και στην εναλλακτική διανομή διευκολύνουν την εκτροπή των διαφόρων προσφορών και των διευκολύνσεων, φτάνοντας μέχρι και το σημείο ενός σχεδόν - νόμιμου «Στρασβούργου των εργοστασίων».

16

Η χίπικη αντίληψη του ταξιδιού εκφράζει το γεγονός ότι καθώς τα εμπορεύματα γίνονται πιο άφθονα, προσαρμόσιμα και διαθέσιμα, το ιδιαίτερα εμπόρευμα υποτιμήθηκε προς όφελος του συνόλου. Το χίπικο ταξίδι δεν προσφέρει ένα απλό εμπόρευμα ή ιδέα, αλλά μια οργανωμένη αρχή για επιλογές ανάμεσα σε όλα τα εμπορεύματα και τις ιδέες. Σε αντίθεση με την συμπαγή μονάδα χρόνου όπου «όλα περιέχονται», που πουλιέται ακόμη σαν καθαρό εμπόρευμα, ο εμπορευματικός χαρακτήρας του αορίστως επεκτεινόμενου ταξιδιού (τέχνη, χειροτεχνία, επιδίωξη, φαντασίωση, στυλ ζωής, κοινωνικό εγχείρημα, θρησκεία), - κουβαλώντας ένα περισσότερο εύκαμπτο πλέγμα εμπορευμάτων και θεντετών - συσκοτίζεται πίσω από την σχεδόν αυτόνομη δραστηριότητα μέσω της οποίας το υποκείμενο φαίνεται να κυριαρχεί. Το χίπικο ταξίδι είναι η στιγμή όπου το θέαμα έχει γίνει τόσο υπερανεπτυγμένο ώστε γίνεται **συμμετοχικό**. Ξαναβρίσκει την υποκειμενική δραστηριότητα που χάθηκε στο θέαμα, αλλά την κατευθύνει μέσα στα όρια του κόσμου που το θέαμα κατασκεύασε όρια αφηρημένα μέσα στο θέαμα, ακριβώς επειδή αυτό είναι ξένο προς την καθημερινή ζωή.

17

Η ελλάτωση του αποκλειστικού ελέγχου της εργασίας και ο κατακερματισμός της έμεσα εξαπλωμένηςσχόλης, ενδυνάμωσε τον εξαπλούμενο **ερασιτεχνισμό** της σύγχρονης κοινωνίας. Έτσι το θέαμα παρουσιάζει τον υπερπαράγοντα που μπορεί να πει ως ένα βαθμό την σωστή θερμοκρασία στην οποία οι σκοποί του υποστηρίζονται εισάγοντας τις μάζες σε εξωτικές τεχνικές ζωής και μ' αυτόν τον τρόπο κριτικάροντας εμπειρικά τις απολαύσεις που επιφυλάσσονται εκ των προτέρων για τις ανώτερες τάξεις. Όμως η διακύρξη του «αναγεννημένου ανθρώπου» δεν τον φέρνει πιο κοντά στο να εξουσιάζει ο ίδιος την ζωή του. Όταν το θέαμα γίνεται υπερανεπτυγμένο και ζητά να αμφισβητήσει την ιδιοκτησία και την μονομέρεια της καταγωγής του, αποκαλύπτεται σαν απλός **φτωχός συγγενής του επαναστατικού εγχειρήματος**. Μπορεί να πολλαπλασιάζει τις διασκεδάσεις και να τις κάνει περισσότερο συμμετοχικές, όμως οι εμπορευματικές τους βάση αναπόφευκτα τις ξαναφέρνει μέσα στα καλούπια της κατανάλωσης. Απομονωμένα άτομα μπορούν, σε μια καρικατούρα του Φουριέ, να συγκεντρωθούν γύρω από όλο και περισσότερο λεπτολόγες αποχρώσεις των κλίσεων του κοινού θεάματος, αλλά τέτοιοι σύνδεσμοι είναι όλο και πιο διαχωρισμένοι και μεταξύ τους και με την κοινωνική ολότητα, και η απαίτησή τους για παθιασμένη δραστηριότητα θυθίζεται στην ασημαντότητά της. Ο νέος κοσμοπολίτης παραμένει **ιστορικά χωριάτης**.

18

Το θέαμα απαντά στο αυξανόμενο ανικανοποίητο με την τάση του για χαμηλότερο κοινό παρανομαστή ομοιομορφίας διαφοροποιώντας τον εαυτό του. Αγώνες οδηγούνται σε αγώνες γύρω από το θέαμα, φθάνοντας σε ημιαυτόνομες αναπτύξεις επί μέρους θεαμάτων αλυσιδωτής παραγωγής για τις ιδιαίτερες κοινωνικές ομαδοποιήσεις. Αλλά η ασυνίθιστη εξουσία ενός θεάματος πηγάζει από το ότι τοποθετήθηκε για μια στιγμή στο κέντρο της κοινωνικής ζωής. Μ' αυτό τον τρόπο η ανάπτυξη των θεαματικών επιλογών μειώνει την θεαματική εξουσία που εξαρτάται από την τεράστια και αδιαίρετη υποδούλωση που το θέαμα σχεδιάζει ταυτόχρονα. Μ' άλλα λόγια το θέαμα πρέπει αντιφατικά, να είναι όλα τα πράγματα για όλους τους ανθρώπους

ατομικά και ταυτόχρονα να επιβεβαιώνεται σαν η απλή, αποκλειστική ενωτική τους αρχή.

19

Το θέαμα αναζωογονεί τον θάνατο, εισάγει το ξένο και **ξαναερμηνεύει** την ύπαρξη. Ο χρόνος συνδέει απαιτώντας από τα πράγματα να κατέχουν την κατάλληλη αλλόκοτη κοινοτυπία ώστε να γίνονται πεδία συνεχών ελαττώσεων. Το αυθεντικό πουλιέται ταυτόχρονα με το αντίγραφό του, από το οποίο είναι συχνά μόλις ευδιάκριτο. Αισθητικές συζητήσεις όλο και περισσότερο συγκεντρώνονται γύρω από ζητήματα όπως τότε κάτι είναι παροδία ή όχι. Αυτό εκφράζει την αύξουσα περιφρόνηση που αισθάνονται για το πολιτιστικό θέαμα οι παραγωγοί και οι καταναλωτές του. Η κοινωνία παράγει όλο και πιο γρήγορες ανατροπές του στυλ και των ιδεολογιών, φτάνοντας στο σημείο ενός παροξυσμού απ' όπου κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει. Καθώς προσπερνούν όλες οι μετατάξεις και οι συνδιασμοί, οι ανθρωπίνες ελλείψεις και αντιθέσεις γίνονται γνωστές και η κοινή μορφή που βρίσκεται πίσω από τα διάφορα περιεχόμενα γίνεται ευδιάκριτη. «Το να αλλάξεις ψευδαισθήσεις με ένα επιταχυνόμενο ρυθμό, βαθμιαία διαλύει την ψευδαισθήση της αλλαγής». Με την παγκόσμια ενοποίηση που εντείνεται από το θέαμα, γίνεται όλο και δυσκολότερο να εξειδικευτεί ένα σύστημα επειδή βρίσκεται σε κάπιο διαφορετικό μέρος του κόσμου, και η παγκόσμια κυκλοφορία των εμπορευμάτων και συνακόλουθα των ανθρώπων φέρνει διαρκώς πλησιέστερα την ιστορική συνάντηση των Ανατολικών και Δυτικών προλεταρίων. Η ανακύκλωση της κουλτούρας θυλάζει ξηρασία και καταστρέφει όλες τις παλιές παραδόσεις, αφήνοντας μόνο την θεαματική «παράδοση του νέου». Αλλά το νέο παύει να είναι καινοφανές και η ανυπομονησία για νεοτερισμό που δημιουργήθηκε από το θέαμα μπορεί να μεταμορφωθεί σε ανυπομονησία να πραγματοποιηθεί και να καταστραφεί το θέαμα. Η μόνη ιδέα που παραμένει πραγματικά «νέα και διαφορετική».

20

Καθώς η σιτουασιονιστική θεωρία είναι μια κριτική όλων των απόψεων της αλλοτριωμένης ζωής, οι διάφορες αποχρώσεις του σιτουασιονισμού αντανακλούν σε συγκεντρωμένη μορφή τις γενικές ψευδαισθήσεις της κοινωνίας, και οι ιδεολογικές άμυνες που δημιουργήθηκαν από τους σιτουασιονιστές προμηνύουν τις ιδεολογικές άμυνες του συστήματος.

21

Η σιτουασιονιστική θεωρία έκανε πλήρη στροφή όταν η κριτική της καθημερινής ζωής κλήθηκε να προμηθεύσει το παραπλανητικό λεξιλόγιο μιας δικαίωσης του στάτους κθό. Για παράδειγμα άτομα που εκφράσαν την μη ικανοποίηση με αυτοϊκανοποιητικές ψευτοαπολαύσεις μέσα στους σιτουασιονιστικούς κύκλους, έχουν χαρακτηρίσει σαν στερημένα «ικανότητες για απόλαυση», «αίσθησης παιχνιδιού» ή ακόμη «ριζοσπαστικής υποκειμενικότητας», και κατηγορούν για «βολονταρισμό» ή «μιλιταντισμό» τον σχεδιασμό συνεκτικών ριζοσπαστικών εγχειρημάτων ή περισσότερο πειραματικών δραστηριοτήτων.

22

Ο **Βανεγκεμισμός** είναι μια ακραία μορφή του σύγχρονου **αντιπουριτανισμού** που πρέπει να προσποιείται ότι διασκεδάζει κάθε τι που θα έπρεπε να είναι διασκεδάσιμο. Σαν τον κάτοικο της πόλης που βεβαιώνει την προτίμησή του να «ζήσει στην εξοχή», αν και για κάποιο λόγο δεν πήγε ποτέ εκεί ή αν το έκανε σύντομα θαρέθηκε και επέστρεψε στην πόλη, ο βανεγκεμιστής πρέπει να υποκρίνεται ότι βρίσκει ευχαρίστηση επειδή η δραστηριότητά του είναι εξ ολοκλήρου «παθιασμένη», ακόμη κι όταν αυτή η δραστηριότητα είναι στην πραγματικότητα ανιαρή ή ανύπαρκτη. Γνωστοποιώντας στον καθένα ότι «απορίπτει την θυσία» και «απαιτεί τα πάντα»

διαφέρει από τον άνθρωπο της διαφήμισης που «επιμένει στο καλύτερο» μόνο στον βαθμό προσποίησης και στην συχνά σπάνια περισσότερο από συμβολική ιδεολογική ομολογία των εμποδίων που παραμένουν στο δρόμο για την ολική του πραγμάτωση. Η μη ικανοποίηση και η πλήξη ξεχνιούνται στην πληκτική τους, τυπική καταγγελία, και την στιγμή που ακόμη και οι πιο οπισθοδρομικές ιδεολογίες γίνονται μέσα στην αποσύνθεσή τους ειλικρινά πεσιμιστικές και αυτοκριτικές, ο θανεγκεμιστής παρουσιάζει μια αποτελεσματική **εικόνα της υπάρχουσας ικανοποίησης**.

23

Ο **ιδεολογικός εγωισμός** του θανεγκεμιστή επιδεικνύει σαν ριζοσπαστική ουσία της ανθρωπότητας αυτή την **περισσότερο αλλοτριωμένη συνθήκη** της ανθρωπότητας για την οποία η μπουρζουαζία κατακρίνεται ότι «δεν αφήνει να παραμείνει άλλος δεσμός μεταξύ ανθρώπων εκτός από το γυμνό προσωπικό σύμφερον». Διαφέρει μόνο τυχαία από την αστική εκδοχή επειδή προσβλέπει σε ένα διαφορετικό τρόπο πραγμάτωσης αυτής της συλλογής των απομονομένων εγώ. Σ' αυτή την άποψη αντιπαρά τίθεται η δρώσα ιστορική εμπειρία και συχνά οι ίδιες οι πράξεις αυτών που την επικαλούνται.

24

Η σιτουασιονιστική δεικτικότητα και η συχνή οικειοποίηση μιας υπολογισμένης «αλαζονείας» και χρήσης ύβρεων (που εμφανίστηκαν κάποτε μέσα στο περιεχόμενο του δρώντος αγώνα για την αλλαγή των πραγμάτων) βρίσκει σαν φυσικό της τόπο έναν κόσμο όπου ο καθένας παρουσιάζεται με ένα θέαμα κατωτερότητας και ενθαρρύνεται να σκέφτεται ότι είναι «διαφορετικός»: όπου κάθε τουρίστας ζητά να αποφύγει τους τουρίστες και κάθε καταναλωτής υποκρίνεται πως δεν πιστεύει στις διαφημίσεις (μια αυταπάτη υπεροχής που σκόπιμα προγραμματίζεται με σκοπό να διαστρεβλώσει την ταυτόχρονη διαπέραση του ουσιαστικού κύριου μηνύματος). Το ψευδοκριτικό άτομο επιθεβαιώνει την **στατική υπεροχή του** μέσω της περιφρονητικής και ασυνεπούς του κριτικής των άλλων που έχουν ακατέργαστες ή κάπως διαφορετικές ψευδαισθήσεις. Το σιτουασιονιστικό χιούμορ (προϊόν των αντιθέσεων μεταξύ των πιο πρόσφατων δυνατοτήτων της εποχής και της παράλογης πραγματικότητας) έπαψε πια να είναι πρακτικό, αντιμετωπίζοντας απλά το μέσο λαϊκό χιούμορ μιας κοινωνίας όπου ο καλός θεατής έχει σε μεγάλο βαθμό υποσκελιστεί από τον **κυνικό θεατή**.

25

Σαν **ανακεφαλαιωτές** του πολιτιστικού πλούτου του παρελθόντος, οι σιτουασιονιστές, καθώς η χρήση αυτού του πλούτου χάθηκε, ενώνονται με την θεαματική κοινωνία σαν απλοί υπερασπιστές της κουλτούρας. Η διαδικασία της σύγχρονης επανάστασης (επικοινωνία που περιέχει την κριτική της, διαρκής κυριαρχία του παρόντος πάνω στο παρελθόν) δικτυώνεται με εκείνη μιας κοινωνίας που εξαρτάται από την συνεχή ανακύκλωση του εμπορεύματος, όπου κάθε νέο ψέμα κριτικάρει το προηγούμενο. Όταν μια εργασία πρέπει να ασχοληθεί με την κριτική του θεάματος, διακηρύσσοντας κάποια στοιχεία «αυθεντικής ριζοσπαστικότητας» μέσα σ' αυτό ή παρουσιάζοντας κάποια θεωρητικά επεξηγημένα στοιχεία της αποσύνθεσής του, θα βρεθεί σε πολύ μειωνετική θέση όταν το κάνει από την σκοπιά του θεάματος. Καθώς οι σιτουασιονιστές σημείωναν σωστά τα εκτρέψιμα σημεία στους προγόνους τους, με την ίδια κίνηση κέρδιζαν γι αυτούς του προγόνους ένα χώρο μέσα στο θέαμα, το οποίο, επειδή είναι τόσο απελπιστικά στερημένο από ποιότητα, καλωσορίζει την επιθεβαίωση ότι υπάρχει κάτι να βρεθεί ανάμεσα στα πολιτιστικά αγαθά στις αγορές. Το αντεστραμμένο κομάτι ξαναανακαλύ-

φθηκε σαν κομάτι. Όταν η χρήση φεύγει η κατανάλωση παραμένει. Οι εκτροπείς εκτράπηκαν.

26

Τέτοια ζωτική έννοια όπως η έννοια σιτουασιονιστής, αναγκαστικά γνωρίζει τις αληθινές και τις πιο λαθεμένες χρήσεις, με ένα πλήθος απο μεσολαθητικές συγχύσεις.

27

Όπως και με άλλες βασικές θεωρητικές έννοιες, δεν μπορεί κανείς να αποκρύψει την σημαντική σύγχυση που γεννιέται από την έννοια σιτουασιονιστής αποκρύπτοντας την ετικέτα της. Το διφορούμενο του όρου «σιτουασιονιστής» αντανακλά τον δυϊσμό της ίδιας της σιτουασιονιστικής κριτικής, που έπρεπε να είναι διαχωρισμένη και τμήμα της κοινωνίας που πολεμούσε, διαχωρισμένο κόμα και η άρνησή του συγχρόνως. Η ύπαρξη ενός ευκρινούς «σιτουασιονιστικού κύκλου» (κοινωνική συγκέντρωση προχωρημένης επαναστατικής συνείδησης και κοινωνική ενσωμάτωση συγκεντρωμένου σιτουασιονισμού ταυτόχρονα) εκφράζει τις αντινομίες της άνισης ανάπτυξης του συνειδητού αγώνα σ' αυτή την περίοδο: μέχρι να γίνει ρητά σιτουασιονιστικός είναι μια πλήρης εγγύηση της διανοουμενιστικής πρακτικής· αν δεν γίνει κάτι τέτοιο είναι πρακτικά μια εγγύηση των σκοπών της παραποίησης ή της αύξουσας άγνοιας που δύσκολα θα παραμείνει ακούσια. Το «θέαμα» θα θεωρείται μια ειδική σιτουασιονιστική έννοια, εν όσω θα θεωρείται απλά ένα ακόμη περιφερειακό στοιχείο της κοινωνίας. Αλλά η κοινωνία παρουσιάζοντας ταυτόχρονα τις κεντρικές της απόψεις και την θεωρία που οι σιτουασιονιστές ριζοσπαστικά ανέδειξαν, σκεφτόμενη έτσι να σκοτώσει δυό πουλιά με την ίδια πέτρα τοποθετώντας αυτές τις αντιμαχόμενες απόψεις μαζί επιθεβαιώνει και την πραγματική τους ενότητα. Όπως όταν μια βιβλιοθήκη, για παράδειγμα, περιέχει ένα τομέα: «Καθημερινή Ζωή, Καταναλωτική Κοινωνία, Σιτουασιονιστικά Θέματα».

28

Για την Σ.Δ., η σιτουασιονιστική ετικέτα εξυπηρέτησε στο να τραθηχτεί μια διαχωριστική γραμμή μεταξύ της επικρατούσας σύγχυσης και των νέων προτεραιοτήτων. Η σημαντικότητα του όρου μαρνείται όταν οι νέες προεταιότητες γίνονται ευρέως γνωστές και πρακτικές· όταν το προλεταριακό κίνημα γίνεται το ίδιο σιτουασιονιστικό. Αυτή η ετικέτα επίσης διευκόλυνε μια θεαματική κατάταξη για το τι πρεσβεύει. Όμως αυτή η κατάταξη την ίδια στιγμή εκθέτει την κοινωνία στην τεράστια **συνοχή** των διαφόρων σιτουασιονιστικών θέσεων που έγινε δυνατή με μια απλή ετικέτα. Η δύναμη αυτής της έκθεσης εξαρτάται από την ξεκάθαρη ολότητα των σημασιών που φέρονται από τον όρο σε κάθε δεδομένη στιγμή. Η **δριμύτητα** του όρου βρίσκει στο αποτέλεσμα των διαφορών αγώνων στους οποίους κάποιος ή κάτι είναι σιτουασιονιστικό, και είναι αξιοσημείωτο μέτρο αυτής της δριμύτητας ότι ο όρος «φιλοσιτουασιονιστής» αποδίδεται κατά γενική αναγνώριση υποτιμητικά. Αν και η σχέση με τις ετικέτες δεν εξυπηρετεί σαν άμυνα για δράσεις, οι δραστηριότητες των σιτουασιονιστών με μια έννοια υπεράσπισαν την λέξη, συνεισφέροντας προς μια απόδοση της σαν συγκεντρωμένης και επικίνδυνης, σαν θόμβας αν ήταν δυνατόν για να παίξει η κοινωνία μαζί της. Η κοινωνία που με ελάχιστη δυσκολία παρουσιάζει τμήματά της σαν «κομμουνιστικά», «Μαρξιστικά» ή «ελευθεριακά», βρήκε μέχρι στιγμής αδύνατο ή άσκοπο να παρουσιάσει κάποιο τμήμα της σαν «σιτουασιονιστικό», αν και θα μπορούσε θέβαια να το κάνει αν για παράδειγμα μια «Νασιστική» (οπορτουνιστική, νεοκαλλιτεχνική) άποψη του όρου είχε επικρατήσει.

Στις απαρχές της, όταν κανένας άλλος δεν υπήρχε κοντά της, η σιτουασιονιστική κριτική έδειχνε τόσο ουσιαστικά αντιϊδεολογική ώστε οι εκφραστές της δεν μπορούσαν να φανταστούν άλλον σιτουασιονισμό εκτός από αυτόν που απλά ψεύδεται χονδροειδώς ή δεν καταλαβαίνει. «Δεν υπάρχει σιτουασιονισμός» τέτοιος όρος είναι «χωρίς νόημα», διακηρύσσει το Σ.Δ. Νο 1. Μια απλή διαφοροποίηση αρκούσε για να υπερασπίσει τον όρο από την κακομεταχείριση: η 5η σύνοδος της Σ.Δ. αποφάσισε ότι όλες οι καλλιτεχνικές εργασίες που παράχθηκαν από τα μέλη της πρέπει ρητά να καταχωρηθούν σαν «αντισιτουασιονιστικές». Αλλά η κριτική που αντιτάσσεται εξ ορισμού με την ιδεολογικοποίηση, δεν είναι σίγουρο πως μπορεί οριστικά ή απόλυτα να διαχωριστεί από αυτήν. Η Σ.Δ. ανακάλυψε μια τάση «απείρως περισσότερο επικίνδυνη από την παλιά καλλιτεχνική σύλληψη που πολεμήσαμε τόσο πολύ. Είναι περισσότερο σύγχρονη και έτσι λιγότερο ξεκάθαρη... Το εγχείρημα μας παίρνει σχήμα την ίδια στιγμή με τις σύγχρονες τάσεις ολοκληρωτισμού. Υπάρχει ένας άνεμος εξομώωσης ταυτόχρονα με την άμεση απόρριψή της, και σ' αυτό είμαστε πραγματικά σύγχρονοι... Είμαστε αναγκαστικά στο ίδιο μονοπάτι με τους εχθρούς μας - συνήθως τους προσπερνάμε» (Σ.Δ. Νο 9).

Είναι πασίγνωστο ότι η σύγχρονη ιντελιγκέντσια έχει συχνά χρησιμοποιήσει στοιχεία από την σιτουασιονιστική θεωρία, άλλοτε χωρίς άγνοια, τελευταία (που μια τέτοια λογοκλοπή έχει γίνει πιο δύσκολη και συγχρόνως η θεαματική σύνδεση με τους σιτουασιονιστές προσθέτει περισσότερα στο γόητρο κάποιου από όσα η γνώση της εξάρτησής του από αυτούς αφαιρεί) όλο και συχνότερα με άγνοια. Αλλά ακόμη πιο αξιοσημείωτος είναι ο αριθμός των θεωρητικών και ιδεολογικών διακυρήξεων, που παρότι δεν επηρεάζονται άμεσα ή ακόμη ούτε καν γνωρίζουν τους σιτουασιονιστές, είναι αναπόφευκτα αντλημένες από τις ίδιες πηγές και τις ίδιες διατυπώσεις αφού αυτές δεν είναι τίποτε άλλο παρά τα εσωτερικά κεντρικά σημεία της κοινωνίας και των αντιθέσεών της.

Στο βαθμό που η σιτουασιονιστική κριτική επεκτείνεται και εμβαθύνει, η σύγχρονη κοινωνία (μόνο για να καταλαβαίνει ελάχιστα την λειτουργία και την απόρριψή της, ή να εμφανίζει ότι το θέαμα αντανakλά αυτό που είναι γενικά επιθυμητό) πρέπει να αφομοιώνει όλο και περισσότερα στοιχεία αυτής της κριτικής, γιατί αν μόνο την καταστέλλει θα πέσει θύμα των αντίστοιχων δικών της αυξανόμενων μελανών σημείων.

Κάθε τι που η Σ.Δ. είπε για την τέχνη, το προλεταριάτο, την πολεοδομία, το θέαμα, είναι διαδομένο παντού - εκτός από τα ουσιώδη. Καθώς στην αναρχία της ιδεολογικής αγοράς οι ατομικές ιδεολογίες ενσωματώνουν στοιχεία της σιτουασιονιστικής θεωρίας διαχωρισμένα από την κεντρική τους ολότητα, σαν σύνολο επανανοποιούν τα μέρη σε μια αφηρημένη ολότητα. Όλες οι μοντερνιστικές ιδεολογίες σαν σύνολο είναι ο σιτουασιονισμός.

Ο σιτουασιονισμός είναι η κλοπή της **πρωτοβουλίας** από το επαναστατικό κίνημα. Η κριτική της καθημερινής ζωής που επιχειρείται από την εξουσία. Το θέαμα παρουσιάζει τον εαυτό του σαν τον πρωτεργάτη ή τουλάχιστον σαν τον αναγκαίο τόπο συζήτησης των ιδεών της καταστροφής του. Οι επαναστατικές θέσεις δεν εμφανίζονται σαν θέσεις των επαναστατών, σαν

DE BELLO CIVILI

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ
ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ
ΤΘ 50 884 J 540 14 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 22

απόριες μιας επακριβούς εμπειρίας και ενός εγχειρήματος, αλλά μάλλον σαν ξέσπασμα διαύγειας εκ μέρους των διευθυντών, των θεντετών και των πωλητών ψευδαισθήσεων. Η επανάσταση γίνεται μια στιγμή του σιτουασιονισμού.

34

Η κοινωνία του σιτουασιονισμού δεν το ξέρει ότι είναι· αυτό θα της έδινε πολύ περισσότερη υπόληψη. Μόνο το προλεταριάτο μπορεί να αγγίξει την ολότητα στην διάρκεια της διαδικασίας της καταστροφής της. Είναι κυρίως το επαναστατικό πεδίο που γεννά τις διάφορες ψευδαισθήσεις και τις ιδεολογικές αποχρώσεις που υπερασπίζονται το σύστημα και δικαιώνουν έτσι ένα παλινорθωμένο στάτους κβό. Η πραγματική επιτυχία των επαναστάσεων έφθασε σε ένα αμφιλεγόμενο σημείο ισορροπίας με το σύστημα, εξυπηρετώντας κατά κάποιο τρόπο την διαφήμιση ενός συστήματος που μπορεί να γεννά και να συμβιβάζει τέτοιες ριζοσπαστικές επιτυχίες.

35

Στην πραγματική του φύση ο σιτουασιονισμός δεν μπορεί άμεσα ή πλήρως να πραγματοποιηθεί. Δεν επινοήθηκε για να παρθεί κυριολεκτικά αλλά για να ακολουθείται από λίγα θήματα απόσταση· εάν δεν υπήρχε αυτή η παρ' όλα αυτά μικρή απόσταση, η μυστικοποίηση μπορεί να ξεσκεπαζόταν.

36

Δημιουργώντας τον σιτουασιονισμό της, η κοινωνία συντρίβει την συνοχή των άλλων ιδεολογιών, πειτώντας παράμερα τις απαρχαιομένες και τυχαίες παραποιήσεις, και αντλώντας τα πιο κατάλληλα μέρη για να τα ξαναεπενδύσει στον εαυτό της. Αλλά συγκεντρώνοντας την κοινωνική ψευδή συνείδηση μ' αυτόν τον τρόπο, η κοινωνία προετοιμάζει τον δρόμο της απαλλοτρίωσης αυτής της απαλλοτριωμένης συνείδησης. Ο εκλεπτισμός της επαναφομοίωσης σπρώχνει με τον τρόπο του τους επαναστάτες να ξεπεράσουν τα σφάλματά τους, η ενότητά της ωθεί την σύγκρουση σε ένα ανώτερο επίπεδο, και στοιχεία του σιτουασιονισμού διαχέονται παγκόσμια προκαλώντας το ξεπέρασμά τους ακόμη και σε χώρες όπου δεν έχει αναπτυχθεί μια τοπική θεωρητική βάση.

37

Η ΣΔ ήταν παραδειγματική όχι μόνο για ότι είπε, αλλά πάνω απ' όλα για όσα δεν είπε. Ο διασκορπισμός διαλύει την κριτική δύναμη. Η συζήτηση για πράγματα που δεν κάνουν τίποτε το διαφορετικό συσκοτίζει τα πράγματα που κάνουν. Καθώς εισάγεται σε όλες τις διακηρύξεις ο διευθύνων ψευτοδιάλογος μετατρέπεται το αληθινό σε μια στιγμή του ψεύτικου. Οι επαναστάτες πρέπει να μάθουν να σιωπούν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΙΤΟΥΑΣΙΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Ένα ποιοτικό άλμα έχει συμβεί στην περίοδο αφότου η ΣΔ έπαψε τον πειραματισμό της γύρω στα 1968.

Η επίθεση του προλεταριάτου, ξαναανακαλύπτοντας σιγά - σιγά την αναγκαιότητα μιας επανάστασης και καθορίζοντας μέσα στους αγώνες της, τις συνθήκες και διακυβεύσεις μιας «νέας εποχής», έχει ποιοτικά επιβεβαιωθεί και εξακριβωθεί. Η φύση αυτής της επίθεσης επιτρέπει τώρα την απόλεια ή τροποποίηση κάποιων προηγούμενων υποθέσεων και συνθημάτων της παλιάς θεωρίας και επίσης αποκαλύπτει κάποια όρια, η κατάρριψη των οποίων θα δημιουργούσε τις συνθήκες μιας ποιοτικά διαφορετικής εποχής.

Σε φανερή σχέση με την επιστροφή της κοινωνικής επανάστασης, είμαστε μάρτυρες μιας ανάπτυξης, χωρίς προηγούμενο στην σύγχρονη εποχή, της μερικής ρεφορμιστικής αμφισβήτησης που αντλεί την έμπνευσή της από σύγχρονα θέματα παρμένα από τους επαναστατικούς αγώνες, καθώς προοδευτικά εγκαταλείπει τα παραδοσιακά θέματά της. Αυτό το φαινόμενο συνδιάζεται με τον νέο προσανατολισμό που ακολουθούν οι σφαίρες που διοικούν την παρούσα κοινωνία αντιμέτωπες με την επίθεση του αρνητικού, αποφάσισαν να επιτύχουν, με κάθε κόστος, την έμπρακτη συμμετοχή των ανθρώπων στην ίδια τους την αλλοτρίωση· εξερευνούν και εγκαθιδρύουν τις μελλοντικές συνθήκες αυτής της συμμετοχής, σε ένα πρόγραμμα μετατροπής της καθημερινής ζωής, των ηθών, της κοινωνικής χρησιμοποίησης του χώρου και του χρόνου, του ρόλου του προλεταριάτου στην παραγωγή και της ίδιας της παραγωγής. Γι' αυτό το λόγο συμβαίνουν όλα τα φιλελεύθερα πειράματα, οι αμφισβητήσεις των κοι-

νωνικών σταθερών, οι οποιοί και η εξουσία της ίδιας της οικονομίας, οι διακυρήξεις, οι μελέτες και τα προγράμματα που υπόσχονται την μεταμόρφωση της ύπαρξης, που συνοδεύονται από την ειρωνία της λογικής της στατιστικής εξουσίας, από ένα τομέα προς τομέα ξαναδυνάμωμα των μέσων ελέγχου πάνω στην κοινωνική ζωή. Αυτή είναι μια από τις αντιφάσεις που τείνει να κυριαρχήσει σ' όλη την κοινωνική ζωή στα επόμενα χρόνια: η εξουσία της οικονομίας και του κράτους δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την παρούσα κατάρρευση και να μελετά να φιλελευθεροποιήσει την κοινωνία χωρίς να ξαναδυναμώσει τον γραφειοκρατικό της έλεγχο, και δεν μπορεί να ξαναδυναμώσει τον γραφειοκρατικό της έλεγχο χωρίς να φιλελευθεροποιήσει ουσιαστικά τις αναχρονιστικές κοινωνικές δομές των οποίων οι αρνητικές και διαψευστικές συνέπειες έχουν γίνει ανεξέλεγκτες.

Η εξουσία δεν μπορεί να ξέρει πόσο μακριά μπορεί να προχωρήσει σ' αυτή την πορεία. Γι' αυτό ακριβώς τόσο πρόθυμα επαφίεται στις διάφορες σκιές της σύγχρονης κριτικής σκέψης να εξερευνήσουν τα πιθανά της στάδια, εμπεριέχοντας και τα πιο άσχημα προβλεπόμενα· γι' αυτό ενθαρρύνει πειραματισμούς με λύσεις που σκοπεύουν στην μεταμόρφωση των πληθυσμών σε εύπιστους και συνεργαζόμενους μέτοχους μιας ανακαινισμένης αλλοτρίωσης. Η κύρια της επιδίωξη, καθώς έχει ήδη παραιτηθεί από το να θέλει να εξέλθει αβλαβής από την παρούσα περίοδο, είναι να διατηρήσει την βλάβη σε ένα μίνιμουμ και να αποφύγει να δημιουργήσει καταστάσεις αμετάτρεπτης αστάθειας. Είναι σ' αυτή τη διαδικασία, που ξεκίνησε σε μια παγκόσμια πολιτική κλίμακα όσο και στο εσωτερικό των διαφόρων κρα-

τών, και που τροποποιείται ή αναβάλλεται ακολουθώντας τις τοπικές ανάγκες, όπου αποτυπώνεται η αξιοσημείωτη ανάπτυξη - εάν κανείς πάρει για σύγκριση την πριν από το 1968 εποχή της θριαμβεύουσας και ευφορικής οικονομίας - ενός θεάματος της αμφισβήτησης και της κοινωνικής μεταμόρφωσης.

Σίγουρα, η αμφισβήτηση είχε πάντα την θέση της στην θεαματική ενότητα, αλλά σαν περιφερειακός και ασήμαντος τομέας: τώρα μοιράζεται το κέντρο της σκηνης, συναγωνιζόμενη ανοιχτά με την ευλογία των υπαρχουσών συνθηκών της ικανοποιημένης υποταγής. Την θέση της καπιταλιστικής - σταλινικής αντίθεσης που ήταν η βάση του θεάματος της προηγούμενης περιόδου, τώρα αντικατέστησαν οι οικείες εικόνες της υπάρχουσας κοινωνίας που παλεύει με τις δυνάμεις και τις διαδικασίες που εξαγγέλλουν την εσωτερική της άρνηση.

Στις σφαίρες της υψηλής πολιτικής βλέπει κανείς παντού την διστακτική ακόμη ανάπτυξη ενός νεο-ρεφορμισμού, υποστηριζόμενου από τηναντιθετική έμφαση μιας κάποιας αναβίωσης δεξιών ή ημιφασιστικών διακηρύξεων.

Το σύνολο των παρόντων δοκιμών από τις οποίες ο Δυτικός καπιταλισμός αναπτύσσει την επανεξέτασή του και προπαρασκευάζει την αναγκαία αναδόμησή του είναι ενδεικτικό του ζωτικού και ακόμη του θαθεία ιστορικού χαρακτήρα αυτής της εποχής. Καθώς τα σημάδια και οι διακυβεύσεις μιας καθολικής ανατροπής αναπτύσσονται, ένα πεδίο πειραματισμού σχηματίζεται σαν αντίδραση, στο οποίο η ιδεολογία επεξεργάζεται, ό,τι θα υποστηρίξει την αναδιοργάνωση του παραπέοντος συστήματος στα επόμενα χρόνια. Πρόκειται για το ζήτημα ενός εκσταλινισμού του Δυτικού καπιταλισμού, με την έννοια ότι η αναγκαία αναδόμηση που παίρνεται σαν προστασία της κρατικής κυριαρχίας πρέπει να οδηγηθεί με τον πιο συγκεντρωτικό και ελεγχόμενο τρόπο που είναι δυνατός, όχι πια στο όνομα των

φυσικών αναγκών των εργασιών της οικονομίας αλλά για να διασώσει την ίδια την οικονομική τάξη, στο όνομα μιας ιδεολογίας που εισάγει μια σφαιρική αντίληψη της ύπαρξης και προπαρασκευάζει τις ευνοϊκές συνθήκες για μια κυβερνητική κοινωνία. Αλλά με σκοπό να ελέγξει αυτή τη λειτουργία, η εξουσία βρίσκεται αναγκασμένη στο κοντινό μέλλον να κατέλθει στο ευνοϊκό πεδίο των επαναστατών, το οποίο φοβάται: αυτό της περιπέτειας. Αν και οι σκοποί της είναι καθαροί, δεν έχει κάτω από έλεγχο την διαδικασία όπου βρίσκεται μπλεγμένη. Αυτό είναι ένα κεντρικό σημείο για την ιστορική κατανόηση της παρούσας περιόδου και του τρόπου με τον οποίο η εναλλακτική λύση στην επαναστατική περιπέτεια εκφράζεται μέσα σ' αυτή. Κανείς από τους διευθυντές δεν μπορεί πια να πει ποιές θα είναι οι συνέπειες των ρεφορμιστικών μέτρων που αναγκάζονται σήμερα να πάρουν: όλοι βλέπουν τον χρόνο τους να τελειώνει και τα τελευταία καταπραϋντικά που επειγόντως χρειάζεται να αναπτυχθούν ή να γενικευτούν, αλλά διστάζουν μπροστά σ' αυτές τις διορθώσεις των οποίων οι διαδικασίες και τα αποτελέσματα είναι αβέβαια. Αυτή η παραλυτική αβεβαιότητα τους οδηγεί να δώσουν περισσότερο μια αδέξια και ανεπαρκή προτεραιότητα στο μόνο από τα όργανά τους που παραμένει χωρίς εκπλήξεις και το γνωρίζουν καλά - την αστυνομία τους.

Οι επαναστατικές θέσεις υιοθετούνται παντού, εμπνέοντας τους εξασφαλισμένους από το κράτος στοχαστές και τους μελλοντικούς τεχνικούς του ελέγχου των πληθυσμών· χρησιμοποιούνται με τον μεγαλύτερο κυνισμό για να δοξάσουν το σύγχρονο εμπόριο όσο και για να δικαιώσουν την πιθανή αναγκαιότητα μιας γραφειοκρατικά σχεδιασμένης στέρησης αυτού του εμπορίου. Κατά κάποιο τρόπο ποτέ δεν ήταν τόσο γνωστές και δημοφιλείς· αλλά μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις κατανοούνται, χρησιμοποιούνται και αναπτύσσονται στα δικά τους πεδία. Το θέαμα αποτελεσματικά σθήνει την κατα-

γωγή τους και το νόημά τους. Δεν εμφανίζονται σαν ιδέες των επαναστατών, που σημαίνει συνδεδεμένες με μια συγκεκριμένη εμπειρία και ένα εγχείρημα, αλλά μάλλον σαν ένα ξέσπασμα διαύγειας εκ μέρους των διευθυντών, των βεντετών και των μικροπωλητών ψευδαισθήσεων.

Αυτή η δημοτικότητα των αναισθητοποιημένων θέσεων μας καθορίζει μια πρωταρχική δυσκολία για την πραγματοποίηση ενός σιτουασιονιστικού μανιφέστου. Πρέπει αυτό να γίνει αντιληπτό έτσι, που ο τρόπος θεωρήσης που θα αναπτύξει να μην μπορεί να εμφανιστεί σαν η «άκρα αριστερά» των υπαρχόντων ρευμάτων αμφισβήτησης. Πρέπει να φέρει όσο το δυνατόν χωρίς διφορούμενα την κριτική και το ξεπέρασμά τους. Που σημαίνει, πρέπει να συντρίψει την «μέσα» θέση που η σιτουασιονιστική θεωρία κατέχει σήμερα. Είναι αυτό το μεγάλο γκρέμισμα που κύρια καθορίζει το περιεχόμενο και την ανάγκη ενός μανιφέστου.

Παρουσιάζοντας, για παράδειγμα, το φιλμ του ο Γκυ Ντεμπόρ, αρνούμενος την συνέχιση της αμυντικής θέσης, συνεισέφερε δραστικά στο να τοποθετηθεί η σιτουασιονιστική θεωρία στην μπερδεμένη κατάσταση του σύγχρονου αμφισβητισιακού θεάματος. Όχι προφανώς γιατί το φιλμ είναι αναγκαστικά πιο «θεαματικό» από το γράψιμο (αν και πρόκειται για το ζήτημα μιας εξειδίκευσης που οι επαναστάτες δεν είναι πουθενά κοντά στην δυνατότητα να κυριαρχήσουν επάνω της εξαιτίας του τρέχοντος περιεχομένου της) αλλά επειδή, επτά χρόνια μετά την εμφάνιση του βιβλίου του – και μέσα σε μια ριζοσπαστική νέα εποχή – έκανε ένα φιλμ που δεν είναι τίποτε περισσότερο από αυτό το βιβλίο και που μ' αυτόν τον τρόπο είναι μια αυτοθαυμαστική υμνολογία και μόνο - μιας δράσης του παρελθόντος. Αλλά ακόμη κι αν υπάρχει ένα υπερβολικό ποσοστό επιδεικτικής αυτο-ικανοποίησης σ' αυτό το φιλμ, δεν είναι στις προθέσεις μας να αρνηθούμε στον Ντεμπόρ το αναμφισβήτητο ταλέντο που παραμένει σ' αυτόν και

που μπορεί ακόμη και να εκδηλώνεται με κάποιους ελάχιστα επαναστατικούς και αποτελεσματικούς τρόπους. Το πρόβλημα δεν βρίσκεται εδώ. Βρίσκεται στο ότι ο Ντεμπόρ, μέσα στην δραστηριότητα της σιτουασιονιστικής θεωρίας όπου κατέχει μια επάξια αυθεντία, επέλεξε τον εαυτό του λιγότερο στην θεωρία της άρνησης, ώστε να κατακτήσει μια προσωπική δόξα στην τέχνη του αρνητικού, που η κοινωνία σήμερα ολοκληρώνει σαν μια περιφερειακή και ψυχγωγική τέχνη. Αυτό είναι ένα παράδειγμα του δρόμου που ένα καλό μανιφέστο και οι συγγραφείς του δεν πρέπει να ακολουθήσουν.

Σαν προκαταρκτικό του σχεδιασμού ενός μανιφέστου υπάρχει μια βαθειά καθυστέρηση που πρέπει να αποκατασταθεί στην επαναστατική θεωρία. Κύρια στον έλεγχο ιδιαίτερων ασυνήθιστων φαινομένων, στο μέγεθος ή τον νεωτερισμό τους, στην «νέα εποχή» στην μέχρι τώρα αμελητέα εκδοχή αυτού που ανατέλλει εκεί. Και ακολουθώντας αυτή την πορεία είναι πιθανό ότι θα ανακαλύψουμε νέες αντιλήψεις αποφασιστικές για τους αγώνες των επομένων χρόνων.

Ένα καλό μανιφέστο, για παράδειγμα, ωφείλει να μη μιλά στο επαναστατικό κίνημα με το ύφος της εξαλλης αισιοδοξίας που μερικοί αισθάνονται υποχρεωμένοι να υιοθετούν όποτε μιλούν για επανάσταση, επιμένοντας κύρια στις ριζοσπαστικές πλευρές, ακόμη και ευφειρίζοντάς τες για την περίπτωση, και στο αναπόφευκτο της τελικής επίλυσης. Αυτή η δογματική άποψη προδίδει μόνο τις αμφιβολίες αυτών που την υιοθετούν.

Το μανιφέστο θα πρέπει να εξετάσει το πραγματικό επαναστατικό κίνημα που σημαίνει βέβαια το θαυμαστό στοιχείο αυτού που έχει ήδη εκπληρωθεί, που δικαιώνει την ίδια την αντίληψη ενός επαναστατικού κινήματος, αλλά μόνο με την έννοια πως ότι ήδη έχει γίνει, τείνει να ξεπεραστεί. Μπορεί επίσης να εξετάσει άλλα θλιβερά ελαττώματα που συμβιβάζουν την επαναστατική ανά-

πτυξη, την συνενοχή της με τις υπάρχουσες συνθήκες. Η σωστή ανάλυση ενός μοναδικού θήματος του πραγματικού κινήματος αξίζει περισσότερο από εκατό ομιλίες για την αιώνια βεβαιότητα της τελικής επίλυσης. Η εποχή όπου από μόνη της η αυθάδης διακήρυξη τέτοιων βεβαιοτήτων είχε αποτελέσματα τέλειωσε.

Το μανιφέστο πρέπει να πάρει ακριβείς και οξυδερκείς θέσεις πάνω στην πραγματικότητα και το γίνεσθαι του επαναστατικού κινήματος. Πρέπει να τοποθετήσει και να κατανομάσει τις πραγματικές αιτουασιονιστικές τάσεις του επαναστατικού κινήματος, εκείνες που μπορεί να θεωρηθούν τέτοιες με τον τωρινό τους τρόπο, και εκείνες που μπορεί να γίνουν τέτοιες και κάτω από ποιές συνθήκες. Πρέπει να αποφύγει την συνήθεια της σύγχρονης επαναστατικής πρόζας να βλέπει μια ανόθευτη επιβεβαίωση των θέσεων της λίγο - πολύ σε κάθε τι που συμβαίνει. Πρέπει αναγκαία να διευκρινίσει ότι έχει γίνει ήδη, καθώς και την παρούσα δραστηριότητα των συνεπών επαναστατών, δείχνοντας έτσι τι τείνει αναγκαστικά να

οδηγηθεί να κάνει το επαναστατικό προλεταριάτο στα επόμενα χρόνια. Που σημαίνει σε τι ζητήματα αγώνων τείνει αναγκαστικά να επιδωθεί, τι μορφές τείνουν αναγκαστικά να πάρουν οι τελευταίοι, μπροστά σε ποιές ακριβείς εναλλακτικές λύσεις οι επαναστάτες από την μια και η κυρίαρχη κοινωνία από την άλλη τείνουν να τοποθετηθούν. Η επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να ευχαριστεί πια τον εαυτό της παρουσιάζοντας το τελικό στάδιο σαν το προβλέψιμο αρνητικό αυτού που υπάρχει· είναι τώρα αναγκαίο γι' αυτήν να αντιληφθεί, με ένα ακόμη περισσότερο πρακτικό τρόπο, όλες τις πιθανότητες των μεσολαβητικών περιόδων και να προωθήσει διάφορες συζητημένες υποθέσεις γι αυτές τις περιόδους.

Ωφειλούμε να τοποθετήσουμε τους εαυτούς μας σε θέση να εξαγγείλουμε με βεβαιότητα μερικές προβλέψιμες αναπτύξεις και να αποκλείσουμε άλλες· να δείξουμε τι λειτουργία εκπληρεί η θεωρία της καταστροφής για την εξουσία και τι για τους αμφισβητίες. Ποιές είναι οι καταστροφές

που μπορεί κανείς αιτιολογημένα να αποδείξει αποφευκτές, και ποιές από την άλλη μεριά είναι εκείνες που δεν πρόκειται να αποφευχθούν. Ωφείλουμε να προβλέψουμε τις κύριες κοινωνικο - ιστορικές αναπτύξεις που προέρχονται από όλες τις πλευρές της παρούσας κατάρευσης της λειτουργίας της κοινωνίας, που σημαίνει να προβλέψουμε τα άμεσα πλαίσια στα οποία το προλεταριάτο τείνει αναγκαία να αναπτύξει τους αγώνες του.

Το εγχείρημα ενός μανιφέστου αναποκρίνεται περισσότερο στην αναγκαιότητα παρουσίασης μιας σειράς απλών θέσεων σε προβλήματα που μέχρι τώρα παρέμεναν σε εκκρεμότητα, παρά σε εκείνη μιας πιο ορθολογικής και κτυπητής παρουσίασης σημείων κατακτημένων από την ήδη υπάρχουσα θεωρία. Θα είναι ένα είδος οδηγού για την επαναστατική περιπέτεια των επόμενων είκοσι χρόνων. Όχι ένα προσπέκτους πρακτορείου ειδηλιακών ταξιδιών αλλά ένα πρακτικό ντοκουμέντο που θα αναφέρει τους κινδύνους και τα εμπόδια

που ήδη άρχισαν να εκδηλώνονται, και τις επιστημονικά εκτιμημένες και τοποθετημένες ευκαιρίες επιτυχίας.

Αυτό που θα μας διαφοροποιήσει από τους ψευτοεπαναστάτες που σήμερα μονοπωλούν την προσοχή, στο μανιφέστο και την δραστηριότητα που σκοπεύουμε να συνεχίσουμε να αναπτύσουμε, είναι ότι ερχόμαστε να μιλήσουμε για την επανάσταση σαν συγκεκριμένη και σφαιρική επιχείρηση για το τελευταίο τέταρτο αυτού του αιώνα και στο ότι σκοπεύουμε να πούμε κάτω από ποιές συνθήκες μπορεί να επιτύχει σαν **ολική επανάσταση**. Μέσα στις συνθήκες που κατευθύνουμε την διαστηριότητά μας, και επειδή αυτή η δραστηριότητα δεν διευθύνεται από κανένα, κανείς δεν μπορεί να πει ποιοί θα είναι οι συγγραφείς του σιτουασιονιστικού μανιφέστου ή μανιφέστων. Ένα πράγμα εν τούτοις είναι σίγουρο: η εποχή μας πραγματικά χρειάζεται θεωρητικές εργασίες, και η ίδια τείνει να δημιουργήσει τις αναγκαίες δυνάμεις για την ικανοποίηση αυτής της ανάγκης.

* Πρόκειται για συσπειρώσεις που ανθούν στην Β. Αμερική και Β. Ευρώπη με αντικείμενο διάφορους εναλλακτικούς τύπους παραγωγής και συνήθως επιδοτούμενες από το Κράτος.

Ή θα δημιουργήσεις το Συμβάν ή-συμβάντα διαμορφωμένα έξω από σένα θα σε διαμορφώνουν όλο και περισσότερο προς την κατεύθυνση της παθητικότητας. Μην περιμένεις άλλο. Οργάνωσε τα όνειρά σου σε επιθετικούς σχηματισμούς. Βάλε τέλος στην πλήξη της σιωπής. Εμπρός σύντροφε!

DE BELLO CIVILI ΤΘ 50884, 54014 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 22

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ αναφορικά με το Κέντρο Έρευνας του Κοινωνικού Ζητήματος (CRQS)

Διακηρύσσοντας την αλληλεγγύη μας στους αγώνες για μια **πρακτική θεωρία** του προλεταριάτου, με τους οποίους η κοινωνική τάξη ξαναανακαλύπτει σήμερα την αληθινή φύση της ύπαρξης της και την πληρότητα των προοπτικών της, που έχουν νικηθεί, διαστρεβλωθεί ή λησμονηθεί με την συντριβή του παλιού εργατικού κινήματος σε όλες τις ηπείρους·

θεωρώντας

ότι σαν επαναστάτες προλετάριοι, η ατομική μας χειραφέτηση περνά δια μέσου της αναγκαίας χειραφέτησης του παγκόσμιου προλεταριάτου·

ότι αυτή η χειραφέτηση πρέπει να συνίσταται κύρια στην **κατάργηση της παγκόσμιας οικονομίας**, της οποίας η διαχείριση διαμοιράστηκε στα διάφορα κράτη και κυρίαρχες εθνικές τάξεις, που εξασκούν την εξουσία που σήμερα αλυσσοδένει την ανθρωπότητα·

ότι η υποταγή των μαζών στην οικονομία συνίσταται όχι απλά στην υποταγή των εργατών στους ταξικούς και κρατικούς ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, αλλά επίσης στην υποδούλωση του ατόμου στους κανόνες της ζωής, της σκέψης και της δράσης που είναι άμεσες απόρροιας της **εμπορευματικής μορφής** της παγκόσμιας παραγωγής·

ότι το προλεταριάτο έχει αλυσσοδεθεί μέχρι τώρα τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό της ευχαρίστησης που βρίσκει στο πρόσωπο της δουλικής ζωής με την αναγκαστική υποταγή στους νόμους της οικονομίας, και αυτό είναι ακριβώς που **τώρα βρίσκεται στην διαδικασία της αλλαγής**·

θεωρώντας,

ότι αναγκαία συνθήκη της χειραφέτησης και της μεταγενέστερης ελεύθερης άνθισης μιας επαναστατικής ζωής παραμένει η κατάργηση της οικονομίας και του κράτους, και σαν ένας γενικός κανόνας, όλων των μορφών εξουσίας **εξωτερικών προς τα άτομα**·

ότι το όπλο και η πρωταρχική συνθήκη για να φέρουμε τον σύγχρονο κοινωνικό πόλεμο στην αποφασιστική νίκη είναι η οικιοποίηση και η ανάπτυξη από κάθε προλετάριο μιας μορφής σκέψης συνδεδεμένης με τον αγώνα του, υπέρτερης από τις τμηματικές θεωρίες και τις επιστημονικές γνώσεις που είναι γνωστές μέχρι τώρα: την **επαναστατική θεωρία**, γεννημένη από τους αγώνες του εργατικού κινήματος, και επανεισαγόμενη σήμερα στον πόλεμο ενάντια στις κοινωνικο-ιστορικές συνθήκες του σύγχρονου καπιταλισμού·

ότι αυτή η επαναστατική συνείδηση, σε σχέση με τους σκοπούς που η ίδια θέτει, πρέπει να αναπτύσσει τον εαυτό της **ενάντια** σε όλους τους κανόνες της κυρίαρχης σκέψης και συνείδησης·

ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο από την ελεύθερη θεωρία, που εξουσιάζεται από το κάθε άτομο, της ίδιας της κοινωνικής του ύπαρξης· που μέχρι τώρα δεν γνώρισε κάποια διαρκή και αποφασιστική ανάπτυξη·

ότι όπως ένας **σιτουασιονιστής** έθεσε, αυτό που πάνω από όλα είναι ουσιαστικό είναι ότι «οι εργάτες γίνονται διαλεκτικοί» και διαχειρίζονται οι ίδιοι τις ζωές τους χωρίς κάποια αντιπροσώπευση εξουσίας· ότι η εποχή μας βλέπει ακριβώς την εμφάνιση των πρώτων διαλεκτικών εργατών·

θεωρώντας,

ότι η εποχή μας τώρα δικαιούται τον σχηματισμό διεθνών οργανώσεων των επαναστατών προλεταρίων που με την υποστήριξη των ταξικών συντρόφων τους σε κάθε καθεστώς του

κόσμου θα καταστήσουν τους εαυτούς τους ικανούς να τοποθετηθούν ενάντια σε κάθε άλλη εξουσία αυτής της εποχής.

ότι δεν απαιτείται τίποτε λιγότερο για να αντιδράσουμε στα ψέματα, τις διαστρεβλώσεις και τους καθημερινούς εξευτελισμούς με τους οποίους οι σύγχρονοι αφέντες μας, μας διατηρούν σε μια οργανωμένη άγνοια σχετικά με το κάθε τι που αφορά την πραγματικότητα της ζωής· και τελικά να δώσουμε συμπαγείς βάσεις στον αγώνα μας και να επιτρέψουμε σ' αυτόν ένα αποφασιστικό άλμα·

θεωρώντας

(δεδομένη) την περιφρόνησή μας για τις επαναστατικές ψευτο - οργανώσεις που θέλουν να σχηματιστούν σε διαστάσεις κατώτερες από αυτές που υποδείξαμε παραπάνω·

ότι η οργανωτική μανία των επαναστατών που επιδεικνύει τον εαυτό της σε κάθε τροπή, και που βρίσκει το φυσικό της συμπλήρωμα σε διάφορα ειλικρινά ή τακτικά αυθόρμητα γεγονότα, είναι μια αντανάκλαση μιας κακής συνέχειας της χειρότερης παράδοσης του εργατικού κινήματος και της μακράς περιόδου γενικής αδυναμίας από την οποία μόλις διήλθαμε·

ότι σκεφτήκαμε τόσο πολύ για τις χειρονομίες, τις προσποιήσεις, και τα καθημερινά όνειρα των διαφόρων μικρο - ομάδων όσο και για τις χυδαίες ικεσίες·

ότι ως εκ τούτου κάποια **επαναστατική οργάνωση** που τολμά να εμφανίσει τον εαυτό της με μια υποανάπτυκτη θεωρία και πρακτική πρέπει να θεωρείται σαν απλός εμπαιγμός και **άμυνα** σε σχέση με τους υπόλοιπους εργάτες που παντού εισέρχονται στον αγώνα·

ότι αυτό που κρίνει μια **επαναστατική οργάνωση** είναι η πληρότητα και η ριζοσπαστικότητα των αντικειμενικών στόχων της και το **πώς** δρα για να τους πετύχει·

ότι είναι πια έργο των ίδιων των εργατών να δημιουργήσουν οργανώσεις σε συμφωνία με τους αντικειμενικούς τους στόχους· και ότι αυτό που καθορίζει τον επαναστάτη εργάτη πάνω από όλα δεν είναι η πρακτική ή η ικανότητα στην μια ή την άλλη κατάληψη, αλλά η **αμείωτη εχθροπραξία** του με την οργάνωση της εργασίας·

θεωρώντας

(δεδομένη) την περιφρόνησή μας για τις επαναστατικές σέκτες, τις «αυτόνομες» ομάδες που έχουν αυτονομία μόνο πάνω στα γκέτο που τοποθετούνται·

δημιουργήσαμε, στις 28-9-73 το CRQS, ένα σκόπιμα περιορισμένο οργανωτικό συμπλήρωμα στις προοπτικές μας και στις **διαχωρισμένες** δραστηριότητες μας σαν επαναστατών θεωρητικών, για να απευθυνθούμε στο επαναστατικό κίνημα· και που καθώς λειτουργεί ακολουθεί τους παρακάτω κανόνες:

1.

Τα μέλη του CRQS είναι επιλεγμένα ανάμεσα στους επαναστάτες που έχουν ατομικά επιδείξει την εντιμότητά τους, το ταλέντο τους και την εμμονή τους στον αγώνα για **πρακτική θεωρία**, και που θέλουν να συγκεντρώνονται στην παρούσα ημι-οργανωτική λύση με σκοπό να συνεχίσουν, **στο όνομά τους και μόνο**, να απευθύνονται στο επαναστατικό κίνημα. Κάθε σύντροφος κατά την διάρκεια που είναι μέλος του CRQS, συμφωνεί χωρίς περιορισμούς στους παρόντες κανόνες, προσέχοντας την εφαρμογή τους, και εκτελεί όλα τα πρακτικά καθήκοντα που απορρέουν από αυτούς.

2.

Η οργανωτική λειτουργία του CRQS περιορίζεται αυστηρά στα **υλικά μέσα** που μπορεί να εφοδιάσει σε διάφορες δραστηριότητες που διαχειρίζονται με **αποκλειστική** υπευθυνότητα τα άτομα. Το CRQS δεν απαιτεί να προωθήσει ή να υπερασπίσει **συνεκτικές συλλογικές θέσεις**, έστω και αν οι γενικές βάσεις της σύγχρονης επαναστατικής θεωρίας είναι αναγκαία αναγνωρισμένες από τα μέλη του. Καμιά επιχείρηση δεν μπορεί να διεξαχθεί στο όνομα του CRQS έξω

από μερικά επακριβώς καθορισμένα **διαχειριστικά** καθήκοντα· ιδιαίτερα, ούτε δημόσιες διακυρήξεις ούτε πρακτικές επεμβάσεις μπορούν να επικαλεστούν το CRQS σαν πηγή τους, αλλά είναι μοναδική ευθύνη των συγγραφέων τους ή αυτών που υπογράφουν.

3.

Τα καθήκοντα της διαχείρισης από τα οποία εξαρτάται η λειτουργία και επιτυχία της παρούσας **συμφωνίας** αναλαμβάνονται ισότιμα από όλα τα μέλη. Διεξάγουν αυτή τη διαχείριση ακολουθώντας τους κανόνες της **ολικής** δημοκρατίας. Η γενική συνέλευση των μελών έχει όλη την εξουσία για αποφάσεις· οι αποφάσεις της, αναγνωρισμένες από την πλειοψηφία, εφαρμόζονται.

4.

Κάθε μέλος του CRQS έχει καθήκον να παραιτείται και να κάνει δημόσιους τους λόγους του αν είναι αναγκαίο 1) όταν θεωρεί ότι η **μίνιμουμ αλληλεγγύη** που απαιτείται από τα άλλα μέλη, και από την οποία εξαρτά την συμμετοχή του στην Ένωση, δεν δικαιολογείται πια από την φύση των θεωρητικο - πρακτικών τους προσανατολισμών 2) όταν θεωρεί ότι η καθορισμένη φόρμουλα του CRQS, ενώ δεν έχει πια έδαφος για να υπάρχει, απαιτεί να διατηρήσει τον εαυτό της με αδικαιολόγητο τρόπο 3) όταν προσχωρεί σε οποιαδήποτε άλλη οργάνωση.

5.

Κάθε μέλος που, με την συμπεριφορά του ή με την τοποθέτηση των απόψεών του, έρχεται σε διαφωνία με τους παρόντες κανόνες αποπέμπεται άμεσα. Στον ίδιο βαθμό, κάθε μέλος θα αποπέμπεται όταν αποτυγχάνει σοβαρά στην εφαρμογή μιας απόφασης της γενικής συνέλευσης, ή όταν χάνει ένα μέρος των αρχών της επαναστατικής εντιμότητας.

6.

Κάθε μέλος του CRQS είναι ελεύθερο να αναγνωρίσει ακολουθώντας τις έξεις του και τις ανάγκες της πρακτικής του, συομαχίες εξωτερικά από την ένωση, με μόνη συνθήκη ότι η δεύτερη θα είναι ειλικρινά πληροφορημένη γι αυτές.

7.

Ακολουθώντας τα μαθήματα που θα αντλήσει από την λειτουργία του το CRQS πρέπει να καθορίσει ένα αριθμό μελών πέρα από τον οποίο θα διαιρεθεί σε δύο ομάδες, κάθε μια από τις οποίες θα αποτελεί για τα εξωτερικά άτομα μια χωριστή Ένωση.

8.

Το CRQS, διακηρύσσοντας ανοιχτά τους σκοπούς του, κάθε χρόνο εκλέγει ένα πρόσωπο νομικά υπεύθυνο για την Ένωση. Ο πρόεδρος της Ένωσης δεν έχει κανένα προνόμιο σε σχέση με τα άλλα μέλη.

9.

Το CRQS διαλύεται αυτόματα 1) όταν η αλληλεγγύη των μελών του που έκανε δυνατή αυτή τη φόρμουλα δεν είναι πια επαρκώς εξασφαλισμένη 2) όταν η πραγματικότητα του επαναστατικού κινήματος κάνει δυνατές και καθορίζει ανώτερες μορφές οργάνωσης.

ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΝΙΟΤΗ (ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ)

Θεωρήσαμε καλό να συνοδεύσουμε την παρούσα έκδοση με μια σειρά ντοκουμέντων, κυρίως προκυρήξεων, που να συνδέουν το παρελθόν με το παρόν και να επεξηγούν αμφότερα.

Στον αντίποδα αυτών που προσπαθούν να καλύψουν την μετριότητα της ζήτησης τους και την ανημποριά τους πίσω από ένα εξωραϊσμένο παρελθόν (κάθε άλλο παρά «επαναστατικό» αν δούμε - και πρέπει να δούμε που τους οδήγησε και πως διάγουν...), εμείς, δεν βλέπουμε στο παρελθόν παρά το εφιαλτήριο για το μέλλον και «κάποιους υπολογισμούς που πρέπει να ξαναγίνουν». Μια ζώσα δηλαδή προ-ιστορία που συνεχίζει να γράφεται στα πεδία του ταξικού πολέμου.

Γι αυτό εξάλλου και η τόσο σφοδρή απέχθεια μας για όλους αυτούς τους άκαπνους «βετεράνους» που περιφέρουν τα ψυχικά τους τραύματα¹ επαιτώντας ψευδόμενοι ή για τους παραιτημένους εκείνους που αρέσκονται σε νοσταλγικές εξιστορήσεις - ήμουν και γω εκεί - από την απάνεμη εγκυαλιά κάποιας Κίρκης ή ατυχέστερα της οικονομίας.

Από την άλλη βέβαια όντως όντας φύλακες της ιστορικής μνήμης και συγχρόνως οπαδοί της εξουσίας της λήθης, δεν είμαστε διατεθημένοι να αφήσουμε το παρελθόν βορρά στην σκύλευση που αυτοί οι θρυκόλακες των αναμνήσεων ανίερα επιχειρούν· ποτέ με την υπερεκτίμηση του, πότε με την υποτίμησή του, πάντα όμως παρακινούμενοι από άθλια προσωπικά συμφέροντα.

Πόσο δε μάλλον, όταν έχουμε συμμετάσχει στον αγώνα για την διαμόρφωση του και ο διακηρυγμένος μας στόχος είναι να παρέμβουμε και στην εξέλιξη του προς την κατεύθυνση πάντα της κοινωνικής επανάστασης και του ξεκινήματος της αληθινής ιστορίας.

Στην προσπάθεια λοιπόν υπεράσπισης της ιστορικής αλήθειας και προς χρήσιν των ενδιαφερομένων, αλλά και τιμώντας κάποιες τέτοιες προσπάθειες ξεκινήματος παραθέτουμε τα ντοκουμέντα που ακολουθούν και που σκιαγραφούν την εποχή και αυτούς που εργάστηκαν το αρνητικό μέσα της.

1. α) Αυτά τα «ψυχικά τραύματα» σε μάχες που ποτέ δεν έγιναν είναι ένα καθοριστικό γνώρισμα της εποχής μας και η εποχή θα πρέπει να παλέψει εναντίον τους. Προϊόντα της μεγάλης απογοήτευσης που ακολούθησε την υποχώρηση του κινήματος στα τέλη της δεκαετίας του '70 (στην Ελλάδα λόγω «καθυστερημένης έναρξης» παρατάθηκε ως τις αρχές του '80) δεν παύουν να είναι συγχρόνως σιχαμεροί και επικίνδυνοι. Πρέπει να προσέχουμε ο ρόγχος τους είναι μεταδοτικός.

β) Γι' αυτό όμως το φαινόμενο της εκρηκτικής αύξησης των ψυχικών αναπηριών θα 'πρεπε να ασχοληθεί περισσότερο επισταμένα όσο και εσπευσμένα η κριτική - θεωρία όχι θγάζοντας ιατρο - ψυχολογικά πορίσματα - φτύνουμε τους ψυχολόγους - αλλά κυρίως προειδοποιώντας την κοινότητα γι' αυτά τα τσακάλια που αλυχτώντας ακολουθούν το κίνημα.

Θα αρχίσουμε την παρουσίαση με κάποιες πληροφορίες και κείμενα του «κύκλου 'Ισουτιν» καθώς το προλεταριακό του εγχείρημα απειλείται σήμερα άμεσα από την φορμόλη της μυθοποίησης που επιχειρούν πρόθυμα ασκήρια οπαδών (θετικών ή αρνητικών) κι αυτό παρ' όλη την ενσύνειδη και κοπιαστική ανωνυμία που επεδίωξαν τα μέλη του και παρ' όλη την «κακή φήμη» που απέκτησαν κατά την διάρκεια της δράσης τους.

Μια «κακή φήμη» που αποτελούσε ανέκαθεν την «Desiderata» του κόσμου της άρνησης και που απέχωντας πολύ από το να είναι ο κότινος της νίκης τους είναι αναμφίβολα ένα πρώτο σημάδι παραμυθιάς και δικαίωσης για τους αντιθεαματικούς αγώνες που ανέλαβαν στην κόνιστρα της εποχής.

Εξάλλου όταν αποφάσιζαν να παίξουν επανάσταση σ' αυτούς τους άγριας όμορφιας καιρούς ξέραν πως γι αυτήν τους την τρέλλα δεν θα έπρεπε να περιμένουν τίποτα λιγώτερο και δεν θα μπορούσαν να ζητήσουν τίποτα περισσότερο...

Ο κύκλος Ισουτιν λοιπόν ήταν ένα σχηματισμός μάχης που δημιούργησε η ίδια η επανάσταση για τις ανάγκες της γύρω στο '84. Μια ολιγομελής ομάδα κρούσης που ανέλαβε να προωθήσει την πολιτική συνεργασία με τα πιο ριζοσπαστικά και γι αυτό περισσότερο εκτεθειμένα στην αλλοτρίωση τμήματα της νεολαίας (Hooligans - Punks - Skins - Μηχανόβιοι - Άνεργοι - Homeless κλπ) προσπαθώντας να εμπεδώσει και συγχρόνως να μετατρέψει την συνείδηση του εξτρεμισμού τους σε εξτρεμισμό της συνείδησης, η θεωρητικο - πρακτική χρήση του οποίου χαρακτήριζε αυτή την ομάδα και την κατέτασε στο κεφάλι της λύσσας για όσα χρόνια μονοπωλούσε τους αγώνες της¹.

Όμως οι απαιτήσεις και τα υψηλά στάνταρ που έθετε στον εαυτό του, ένας νετσεγιεφικός ασκητισμός με τον ανάλογο εσπιτισμό που υπέθαλψε και η συνακόλουθη αδιαφορά ίσως και ανικανότητα να ανοιχτεί και να μετατραπεί σε μαζική οργάνωση έφεραν τους τριγμούς της δυσθυμίας σε μια εποχή που δεν συγχωρά ούτε τις θιασύνες αλλά ούτε τις καθυστερήσεις. Και βέβαια τα πολλαπλά εξωτερικά χτύπηματα και οι ποικιλόμορφες επέμβασεις του κράτους (που έφτασαν ως την μυστηριώδη κλοπή των αρχείων του) δεν μπορούν να στρέψουν αλλού την πρόσοχη και την ένταση της αυτο-κριτικής.

1. Αλλά αν ο «κύκλος Ισουτιν» βρίσκονταν στο κεφάλι της επαναστατικής λύσσας και κυβερνούσε τις ιδέες της, ήταν τα δυνατά του χέρια και οι καλοδιαλεγμένοι σύμμαχοι που τις πραγμάτωναν νικηφόρα στις διάφορες επιχειρήσεις του όπως στις εκτροπές των γηπέδων και στις οδομαχίες γύρω απ' αυτά, στο αλτςτου μνήμης κυνηγητό του τότε υπουργού Παιδείας Γιώργου Παπανδρέου και των παρατρεχαμένων του «Νέων Καλλιτεχνών» στα εγκαίνια της Bienalle του '86, στο βίαιο ξήλωμα των ρουφιανοπρεζάκηδων του Ντορέ και των φρηκο - αριστεριστών απολογητών και συνεπικούρων τους, κι ακόμα στις συναυλιακές ανατρεπτικές συσπειρώσεις, στην διάλυση του νέφους των οικολόγων, φεμινιστριών, κινηματογραφόφιλων και των λοιπών αποθρασμένων του διαχωρισμού τον Σεπτέμβρη του '87 και '88 στην παραλία, στην επίθεση και καταστροφή του περιπτερού προώθησης εμπορευμάτων στην Δ.Ε.Θ. το ίδιο στον ΕΛΚΕΠΑ και σε πολλές άλλες παρεμβάσεις που και η απλή αναφορά τους δικαιολογεί αν όχι το πλήθος των «θαυμαστών» σίγουρα το πάθος των εχθρών που είδαν να σχηματίζεται εναντίον τους ένα μέτωπο ικανό να αλλάξει τα δεδομένα της κοινωνικής παθητικότητας που αυτοί καλλιεργούσαν και που πάνω της βάσιζαν τις άθλιες επιδιώξεις τους.

Και αν ο ιδρυτής του συνεχίζει να παραπονιέται για τους ηλίθιους που τους περιτριγυρίζαν και για τους «παρατηρητές» που οι «καλές τους προθέσεις» εξαντλούνταν πάντα σε ανώδυνες ριζοσπαστικές υποσχέσεις και οδυνηρές ρεφορμιστικές πραγματώσεις - ανασχές είναι μάλλον για να μαλακώσει την πίκρα της αποτυχίας του να τους διαολοστείλει ανακαλύπτώντας καινούργιους ή δημιουργώντας τους.

Παρόλαυτα όμως και παρά τις όποιες ανεπάρκειες του ο Κ.ΙΣ. παραμένει η μόνη κίνηση προς την σωστή κατεύθυνση την συνειδητοποίηση δηλαδή, και την «πολιτικοποίηση» των σύγχρονων BLOUZON NOIR, των χούλιγκανς και την χουλιγανοποίηση της θεωρίας.

Αυτό εξάλλου μαζί την συνολικότητα που διεκδίκησε το εγχείρημα του είναι τα δώρα που έφερνε μαζί του όταν η επαναστατική αναγκαιότητα και η θέληση του για ζωή σκοντάφτωντας στις εχθρικές συγκυρίες προσπάθησαν να μετεξελιχθούν σε ένα καινούργιο σχήμα - εκδοτική ομάδα - και ξεκίνησαν αυτές τις προσπάθειες ανασύνταξης αποτέλεσμα των οποίων είναι και το παρόν εγχείρημα. Ακολουθούν τα κείμενα:

RED WARNING (BY C.IS.)

Η οικονομία αναπτύχθηκε αναπτύσσοντας το εμπόρευμα σαν κοινωνική επιταγή του ευτυχισμένου τέλους της φυσικής σπάνης, του αγώνα δηλαδή για την επιδίωξη. Αυτή όμως η οικονομία δεν σταμάτησε να αναπτύσει τα μέσα της και όταν ακόμα αντικειμενικά ξεπέρασε αυτό που αρχικά παρούσιαζε σαν σκοπό της.

Η δυναμική που ανέπτυξε ξεπέρασε τον στόχο που η ίδια είχε θέσει στον εαυτό της. Την παραγωγή δηλαδή και διαχείριση των προϊόντων που θα επέτρεπαν στον άνθρωπο να απαλλαγεί απ' τον θραχνά της επιδίωξης.

Νέος μόνιμος στόχος έγινε η προστασία των μέσων της ανάπτυξης της και η δημιουργία νέων ορίων ανάπτυξης. Όρια που επεκτείνει πια αέναα σε έναν αρχινημένο πόλεμο: Υπέρ της πλαστοποίησης των αναγκών - Ενάντια στο Ποιοτικό - Ενάντια στο βιωμένο. Και εδώ το ζητούμενο για την οικονομία ήταν το **LEBENSRAUM** της παραγωγής.

Αυτή η οριστική ταύτιση των μέσων της με τους σκοπούς της σηματοδοτεί την εκτέλεση της θανατικής ποινής ενάντια στην ανθρώπινη υπόσταση και του κόσμου όπου αυτή μπορούσε να αναπτυχθεί. Ο ζωτικός χώρος που απαιτούσε η οικονομική δικτατορία για τις στρατιές των εμπορευμάτων της έγινε ο χώρος θανάτου της επιθυμίας για το ανθρώπινο. Το νεκροταφείο κοντολογίς, κάθε ανθρώπινης επιθυμίας. Και αν το προλεταριάτο δεν σταματήσει την εισβολή των εμπορευματικών πάντσερ της οικονομίας και το κυριώτερο, την εισβολή της λογικής του εμπορεύματος (ξύπνα Μαρξ) και της συνακόλουθης πρακτικής του, δηλαδή του θεάματος, τότε ο κατακτημένος ζωτικός χώρος της οικονομίας δεν θα 'ναι άλλος απ' το νεκροταφείο της ζωής....

«Η παράταση της διάρκειας της θεραπευτικής αγωγής έχει νόημα, μόνο όταν η ανάλυση εξελίσσεται, μ' άλλα λόγια όταν κανείς κατανοεί τις αντιστάσεις και κατά συνέπεια μπορεί να καθοδηγεί την πορεία της ανάλυσης. Τότε ο χρόνος δεν παίζει κανένα ρόλο και άλλωστε δεν πρέπει να γίνεται κάτι τέτοιο. Είναι όμως χωρίς νόημα μόνο από την αναμονή να περιμένει κανείς την επιτυχία».

Βίλχελμ Ράιχ

«Η ανάλυση του χαρακτήρα»

Εν τέλει η σύγχρονη θεωρητική μούσα σας καταλήγει με την έκκληση «αρκετά οργανώθηκαν οι άνθρωποι. Ας οργανώσουμε τώρα τα αντιμετωμείμενα» (Μανάκ, οι καταστασιακοί και οι αυτοματοποίηση, περιοδικό Τέλος) πράγμα που κάθε άλλο παρά σας απαλλάσσει από συγκεκριμένα καθήκοντα· το μίνιμουμ αυτών των καθηκόντων μπορεί να οριστεί σαν η διάδοση αυτής της έκκλησης που αυτό που λογικά της λείπει για να πραγματοποιηθεί είναι μια ή περισσότερες επαναστάσεις.

Δεν θα απευθυνόμουν σε σένα αν δεν γνώριζα ότι ήδη έχεις, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, συμμετέχει σε εξεγέρσεις και άρα γνωρίζεις ότι το συναίσθημα της συμμετοχής, η συμμετοχή του συναισθήματος, μέσα τους είναι οπωσδήποτε κάτι έξω από τα συνηθισμένα. Ζώντας σε μιὰ εποχή όπου δεν αποφασίζεις να είσαι επαναστάτης, **αλλά γίνεσαι**, αυτή η εμπειρία αντισταθμίζει και κατακαλύπτει κάθε έλλειψη στον τομέα των καθαρά επιστημονικο - θεωρητικών γνώσεων. Το ζήτημα είναι να **μη ξεχνάμε**, και να **διαδίδουμε την μνήμη**. Από κει και πέρα ο περιορισμένος αριθμός του «ακροατηρίου» μας ή η «ασημαντότητα» των γεγονότων της καθημερινής ζωής μας δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια χυδαία ποσοτικο - ιδεολογική υπεκφυγή, αφού το ουσιώδες της επανάστασης βρίσκεται στην επικοινωνία, και αφού η ίδια η επανάσταση δεν είναι παρά μια μορφή κοινωνικών σχέσεων.

Τα τελευταία χρόνια αρκεί κανείς να δει την αθλιότητα και απάθεια των επαναστατικών κύκλων για να μπορέσει με ακρίβεια να περιγράψει τις γενικές συνθήκες αθλιότητας και απάθειας. **Αν θέλουμε να περάσουμε σε μια συγκεκριμένη κριτική ανάλυση των εμποδίων που συναντά το επαναστατικό εγχείρημα, μπορούμε να ξεκινήσουμε από την κριτική ανάλυση των εμποδίων που εμείς οι ίδιοι συναντάμε.** Ας εγκαταστήσουμε επιτέλους το σοβαρό στο επίκεντρο των σχέσεών μας.

Έτσι εκφράσεις του είδους «τίποτε δεν κινείται» στερούνται του ελαχιστότερου αυτοσεβασμού αφού δεν κάνουν τίποτε περισσότερο από το να παραπονιούνται για την επανάσταση όπως για ένα ελαττωματικό εμπόρευμα.

Από την άλλη το να παραιτούμαστε μέχρι η ίδια η υπάρχουσα εξουσία αναπτύξει τις υλικές της συνέπειες (και άρα την επανάσταση), είναι σα να υιοθετούμε την στάση του σύγχρονου καταναλωτή που ονειρεύεται μια κυβερνητική κοινωνία που θα μπορεί να «πολλαπλασιάζει τις απολαύσεις», μόνο που εμείς είμαστε περισσότερο «ριζοσπάστες» περιμένοντας από την επανάσταση να ελαττώσει την μιζέρια, και περισσότερο καχύποπτοι αφού ζητάμε τα πάντα.

Η εποχή για τους επαναστατικούς κύκλους - τους κύκλους μας - είναι οριακή: άλλοι θα θεθούν από την πλευρά αυτών που διαδίδουν την ίδια την **αίσθηση** της επανάστασης (το μίνιμουμ της απόλαυσης της οποίας υπερέχει του μάξιμουμ της οικονομικής απόλαυσης), και άλλοι θα πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες και συνέπειες των χειροτέρων επαναστατικών

παρασίτων, των παλιών επαναστατών, που η ίδια τους η στάση καθημερινής ζωής είναι διαφήμιση της θεαματικής κοινωνίας που κατορθώνει να εξασφαλίζει την ήσυχη επιβίωση αυτών των «ανήσυχων φυνειδύσεων».

Εσύ;

Δημήτρης Μπ.

(Φωτοτυπίες αυτής της επιστολής θα διανέμω σε επιλεγμένα άτομα)

Υ.Γ.: Χρησιμοποίησα τον προσωπικό τόνο στο μέτρο που θεωρώ ότι το ζήτημα είναι προσωπικό για τον καθένα. Χρησιμοποίησα τον γραπτό λόγο για να μπορώ να διαδώσω την συζήτηση. Άναλαμθάνω την ευθύνη να διαδώσω οποιαδήποτε απάντηση ή τοποθέτηση από τον καθένα που διάβασε αυτή την επιστολή, και ταυτόχρονα προσκαλώ τον καθένα να απαντήσει ή να τοποθετηθεί. Δηλώνω ότι οι σύντροφοί μου στην ομάδα που συμμετέχω είναι το ίδιο ενημερωμένοι με τον καθένα σας γι αυτή μου την ενέργεια.

Και το θέαμα είναι εκείνο το παγκόσμιο και συνάμα προσωπικό σόου μοναξιάς, που φεγγοβολεί συσσωρεύοντας στερημένο πλούτο, μαγνητίζει διαδίδοντας ψευδαισθήσεις επικοινωνίας και νεκρώνει εξαπλώνοντας αυτήν την επικοινωνία της στέρησης...

ΘΕΑΜΑ

Η αποικιοποίηση του ατόμου από την σκοπιά της συλλογικότητας. Δηλαδή η μοναξιά. Αλλά και η ερμηνεία κεφάλαιο είναι σωστή. Το κεφάλαιο όμως δεν είναι μοναξιά, πριν μεταμορφωθεί σε εικόνα. Είναι μι αθετική αοριστία. Μια θετική αοριστία σε κίνηση που το τέλος της είναι η μη-συμμετοχική συμμετοχή, η εικόνα στην οποία μετέχεις σαν ξένος, δεν την επηρεάζεις ενώ επηρεάζεσαι απ' αυτή. Η υπόσχεση επικοινωνίας μαζί με την διάψευσή της, που κι αυτή διαψεύδεται. Η κατανάλωση για να αποκαταστήσεις την επαφή. Κατανάλωση όμως προϊόντων στερημένων από κοινωνική επαφή. Τελικά το θέαμα είναι η απόδειξη της αδυναμίας να ζήσεις κοινωνικά συν το ψεύδος ότι θα μπορούσες να ζήσεις.

Σου παίρνει πίσω κάτι που δεν σου έχει δώσει ποτέ. Σε ληστεύει από αυτό που σου είχε δοθεί μόνο σαν υπόσχεση.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΙΣΟΥΤΙΝ

Ιδού ένας κλωνιζόμενος κόσμος και οι καλλιτέχνες
ψευτογιατροί που ανησυχούν για τον καλωπισμό του
Τριστάν Τζαρά

1. Άλλη μια Μπιενάλε «καλλιτεχνών», ακόμα μία. Η «τέχνη» τους πολυδιαφημισμένη από όλα τα μέσα κρατικής προπαγάνδας στηριγμένη οικονομικά στις τράπεζες, τα σούπερ μάρκετ και τα φασφουντάδικα και υπό την προστασία των υπουργών του κράτους και των λοχαγών της κουλτούρας είναι έτοιμη να ξεκινήσει το έργο της. Εκεί που δεν μπορεί να φτάσει το γκλομπ απλώνουν το πινέλο.

2. Οι «νέοι καλλιτέχνες» θα συγκεντρωθούν για ένα ακόμα αντιδραστικό BAUHAUS. Αφού έμαθαν να ζωγραφίζουν την πλήξη θα τους μάθουν τώρα και να την επαινούν θεωρώντας την «καλλιτεχνική». Την αποκαλούν: μέλλουσα υγιεινή.

3. Η αδιαφορία του κόσμου δεν τους κλονίζει, το όνειρό τους, είναι να βασιλεύσουν σ' αυτόν τον κόσμο της αδιαφορίας. Αυτό δεν θα αργήσει. Εξάλλου τα αφεντικά τους τους το έχουν υποσχεθεί. Είναι τα μαντρόσκυλα του μέλλοντος.

4. Σε όλη αυτή την ατμόσφαιρα τσίρκου όλα είναι στο πρόγραμμα: οι παραφωνίες και τα δύσκολα νούμερα. Αυτοί που θα παίξουν πιο «ριζοσπαστικά» αυτοί είναι που αύριο θα πληρωθούν καλύτερα. Να γιατί όλοι τους βιάζονται να αυτοχαρακτηριστούν: «διαφορετικοί», «καινοτόμοι», «εικονοκλάστες», «καταραμένοι». Ο εξωραϊσμός του ντεκόρ της αλλοτρίωσης θα ανατεθεί στους «ασυμβίβαστους».

5. Κατά βάθος όμως και οι ίδιοι οι «νέοι καλλιτέχνες» δεν αισθάνονται καλά. Βρίσκουν μεγάλο το ρίσκο. Ξέρουν πως σαν εμπροσθοφυλακή του συστήματος είναι και οι πιο ευάλωτοι. Γιατί αλήθεια τι θα απογίνουν αυτοί οι αποδιοργανωτές των αισθημάτων λύσσας σε μια έκρηξη όπου οι εξεργεμένοι θα κάνουν την ίδια την ζωή τους έργο τέχνης; Έτσι διαμαρτύρονται και ζητούν μεγαλύτερη ευελιξία, την ελευθερία δηλαδή να «αμφισβητούν» μέχρι και το ρόλο τους. Κάτι που βέβαια τους παραχωρείται αμέσως.

6. Η «τέχνη» τους όμως είναι για τα καλά πεθαμένη. Αν την πιάσεις στο στόμα σου αυτό θα βρωμάει για μέρες. Μια νέα τέχνη μέλει να εφευρεθεί μια τέχνη, που θα γίνει τέχνη του ζειν, που θα πλημμυρίζει από ζωή. Μόνο αυτή μπορεί να ξεorkίσει τα τελευταία θαμπίρ της «παλιάς τέχνης». Μέχρι να γίνουν όλοι καλλιτέχνες κανείς δεν είναι τέτοιος».

7. Αυτό που παλιά έλεγαν τέχνη και σαν τέτοια καταδικόταν και φυλακιζόταν σήμερα ανθίζει στα ίδια λιβάδια του επικίνδυνου και της περιπέτειας. Σήμερα πραγματική τέχνη κάνουν οι ψόφιοι της πείνας για ζωή μόνο που δεν το καταλαβαίνουν κι όπως λέει και το

DE BELLO CIVILI

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΛΕ ΧΗΣ
ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ
ΤΘ 50 884 J 540 14 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 22

τραγούδι: ο δρόμος τους έχει το πλάτος του κόσμου και χάνονται. Είναι οι άνθρωποι της μισής αναπνοής. Τους λείπει θασανιστικά ή άλλη μισή, δεν μπορούν να ανασάνουν μέσα σ' αυτόν τον κόσμο και ψάχνουν να κερδίσουν την ανάσα τους σκαρώνοντας γιορτές - σπίθα της μεγάλης εναρκτήριας γιορτής. Ξετρελαμένοι από αγωνία και από μια υπόσχεση εσαεί διαψευδόμενη στα τσοντάδικα και στα μπουρδέλα αμφισβητούν το θέαμα του έρωτα σαν αλλοτριωτικό, στις παλλόμενες θύρες των γηπέδων σφυροκοπούν την λογική, δεν πάνε πια για να δουν δράση στο τεραίν αλλά για να δράσουν οι ίδιοι κι ακόμα κλέβοντας στα σουπερ μάρκετ, σαμποτάρωντας στα εργοστάσια (οι πιο ταλαντούχοι δεν θα λερώσουν ποτέ τα χέρια τους στην δουλειά) δραπετεύοντας από τις φυλακές των κοινωνικών σχέσεων και της ηθικής, μαυρίζοντας το μέλλον που τους επιφυλάσσουν, περιφρονώντας τους «διανοούμενους» και τους ιδεολόγους κάνοντας το «κουλτουριάρης» τη μεγαλύτερη βρισιά και κατεβάζοντας την κριτική τους στο πεζοδρόμιο. Όλοι αυτοί οι αληθινοί καλλιτέχνες του σήμερα πρέπει τώρα να ανακαλύψουν το συλλογικό τους μεγαλείο κάνοντας το πραγματικό. Να γίνουν επικίνδυνοι.

8. Η Μπιενάλε θα αρχίσει χωρίς αυτούς. Οι «καλλιτέχνες» της βετεράνοι της φλυαρίας, θα μιλήσουν για όλους τους άλλους εκτός από αυτούς. Αυτοί άλλωστε έχουν στρατοπεδεύσει έξω από τα τείχη της «τέχνης» κι οι «καλλιτέχνες» δεν θα ήθελαν να σκέφτονται τι θα γίνει αν κάποτε τα γκρεμίσουν. Κι όσο αυτοί οι «νέοι καλλιτέχνες» μιλάνε για τα μεγάλα όνειρα τους πάντα η ζωή τους θα είναι εκείνη που πρώτη θα τους διαψεύδει. Γι αυτό και το τρεμούλιασμα της φωνής τους δεν είναι από συγκίνηση αλλά από φόβο.

9. Λίγες μέρες μετά το τέλος της εκδήλωσης τους θάρθει μια άλλη να μας τους ξαναθυμίσει αρχές Δεκέμβρη. Ο θίασος της Ευρωπαϊκής Δεξιάς. Μετά τον Ζαν Λαγκ, την αλεπού, ο Λεπέν η αρκούδα και μετά την πόρνη των σαλονιών την Μελίνα η πόρνη των στρατώνων η Δέσποινα Παπαδοπούλου. Ένα αστείο χωρίς χιούμορ που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά μέχρι που αρχίζει να ακούγεται σαν απειλή.

10. Κι όμως μερικοί εξακολουθούν να γελούν στον καθαρό αέρα. Όλα αυτά δεν τους αφορούν, απ' αυτά τα συναισθήματα αηδίας δεν έχουν κέρδος ούτε απώλειες. Χτίζουν την ζωή τους στον ήλιο κι οι «καλλιτέχνες» τίποτα δεν έχουν να τους πουν, τίποτα. Παντρεύοντας την ένταση με τη διάρκεια δεν κάνουν απλώς απελευθερωτική τέχνη μπαίνουν στον κόσμο του παιχνιδιού: στην αιωνιότητα.

11. Οι θεατές (αυτή η κατάρα του αιώνα) μπορούν να πάψουν να θαυμάζουν ή να περιφρονούν τους «καλλιτέχνες» λες και θα μπορούσαν να είναι διαφορετικοί από την εποχή μας κι αυτή ας μην ανησυχεί όσο κι αν αυτοί οι «καλλιτέχνες» της παραίτησης χτυπούν το μέλλον. Εμείς θα τ' αλλάξουμε.

12. Όσο γι αυτούς τους «καλλιτέχνες» θα τους βρείτε στα σκουπίδια κάτω από τη σκάλα μας από όπου μπορούν να τους ξαναμαζέψουν αυτοί που τους χρειάζονται. Και τώρα ας πλύνουμε τα χέρια κι ας ξεπλύνουμε το στόμα. Επιτέλους...

Την στιγμή που θέλουμε να ασκήσουμε την νικηφόρα κριτική της Ι.Σ. προς τα έξω πρέπει να μπορούμε να δεχτούμε κριτική - την νικηφόρα και αδυσώπητη κριτική - προς τα μέσα. Δηλαδή μεταξύ μας. Η εξωτερική επιτυχία προϋποθέτει την δύναμη να αντιπαρέλθει το κόμμα την εσωτερική κριτική· διαγραφές ή συνοχή. Μόνο ένα κόμμα που η εσωτερική κριτική θα το έχει καθαρίσει μπορεί να μιλάει κριτικά προς τα έξω. Και όταν μιλάω για εσωτερική κριτική μιλάω για σχέσεις, για δυνατότητες, για καθημερινή ζωή και ακόμα παραπάνω για επιθυμίες υποστηριγμένες. Δεν μπορώ να δεχτώ κανέναν να μιλάει πια με στόμφο την πομπώδη καταδίκη όλων των μορφών της αλυσσοδεμένης ζωής όταν αυτός δεν μπορεί να σταθεί στην πιο επιεική κριτική και πόσο γελοία φαντάζει αυτή η γλώσσα όταν αγριεύει προς τα έξω για να κρύψει τα μέσα χάλια και όταν η συνοχή προσπαθεί να αποκτηθεί σε ένα μίνιμουμ λήθης!!! Και συμβιβασιμών με κύρια ενωτική πλατφόρμα την προς τα έξω αφηρημένη και άσφαιρη φωνασκία. Όλοι λοιπόν μπορούν να κραυγάζουν προς τα έξω ριζοσπαστικές μπουρδες και όταν πρέπει να μιλήσουν για τον εαυτό τους και για τους γύρω τους να τραυλίζουν μισόλογα.

Δεν μπορώ πια να δεχτώ κανέναν, να πολεμήσω μαζί με κανέναν όσο «ασυμβίβαστη» κι αν είναι η πολεμική του στον κόσμο, αν δεν μπορεί να δεχτεί την πιο «ασυμβίβαστη» κριτική σχετικά με το ποιός τελικά είναι και αν δεν την εφαρμόσει απέναντί μου.

Γ.Ρ (εσωτερικά κείμενα)

Δεν μπορούμε πια να πάρουμε τα «μέσα»¹. Έχει σε τέτοιο βαθμό αλλάξει η ουσία και η υφή τους αλλά και η λειτουργία κι η αποστολή τους έτσι ώστε όποιος τα κατέχει δεν μπορεί παρά να κατέχετε απ' αυτά.

Ουσιαστικά αυτός υπηρετεί τους σκοπούς τους (που δεν είναι άλλοι από την καθολική τους επέκταση μέχρι την πλήρη καταστροφή του κόσμου).

Αυτά δεν μπορούν να υπηρετήσουν κανέναν, ούτε να αλλάξουν λογική, απαιτούν να έχεις την λογική τους (και στην επιβάλουν).

Αυτά πια χρησιμοποιούν τους κατόχους και τους χρήστες τους στον σκοπό της πλήρους χαοτικής ανάπτυξης τους.

Μπορούν να λειτουργήσουν και μόνοι τους πια. Να διαλέγουν τους υπηρέτες τους και να τους μορφώνουν στην λογική τους. Εδώ υπενθυμίζω πως η αυτοματοποίηση δεν είναι μονόδρομος. Έτσι λοιπόν ο παλιός αγώνας για την κατάκτηση των «μέσων» έχει γίνει η αφηρημένη μουσική διακήρυξη.

Ο νέος αγώνας υποδεικνύει ότι δεν μπορείς πια να κυριαρχήσεις πάνω τους ή απλώς να αλλάξεις την χρήση τους.

Πρέπει να τα καταστρέψεις (και γι αυτό δεν μπορούν να υπάρξουν περιφερειακά αυτονομημένα σαμποτάζ - παρά μόνο σαν άσκηση ύφους). Χρειάζεται μια ολική και γενικευμένη αμφισβήτηση - καταστροφή και πρέπει να 'ναι η τελευταία. **Οι καταστροφείς ανυπομονούν να γίνουν χτίστες.**

1. Μιλάμε για τα μέσα επικοινωνίας, αλλά και τα μέσα παραγωγής ουσιαστικά αυτό παράγουν έλλειψη επικοινωνίας. Και τελικά ΚΕΦΑΛΑΙΟ + ΜΟΝΑΞΙΑ = ΘΕΑΜΑ. Και το θέαμα είναι εκείνο το παγκόσμιο σώου μοναξιάς που φτιάχτηκε μέσα από την συσσώρευση στερημένου πλούτου που συσώρευε στέρηση στην επικοινωνία. Μέσα στα εργοστάσια γεννήθηκε αυτό που αργότερα η επεκτατική συσσώρευση του το ελάφρυνε και σαν εικόνα κυρίευσε τον πλανήτη.

Κ.ΙΣ.

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΠΟΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΕΖΑΚΗΔΕΣ (ΙΑΤΡΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΙΣΟΥΤΙΝ)

Στον κοινωνικό πόλεμο στον οποίο είμαστε στρατευμένοι ένα ακόμα μέτωπο έχει ανοιχτεί εναντίον μας.

Η κρατική εφεύρεση των ναρκωτικών από μέσο αποπροσανατολισμού γίνεται τώρα μέσο στρατολόγησης κακομοιρηδών που εξ αντικειμένου γίνονται αντεπαναστάτες. Αυτό που ξεκίνησε σαν άμυνα για το σύστημα γίνεται τώρα επιθετικό. Η ηρωίνη τους έχει δώσει έναν στρατό.

Δεν είναι τυχαίο που η πανούκλα των πρεζάκηδων αντιμετωπίζεται με τόση συμπάθεια από όλο το φάσμα της Ιεράς Συμμαχίας των ιδιοκτητών της κοινωνίας. Αυτός ο στρατός των ετοιμοθάνατων είναι προορισμένος να ριχθεί ενάντια στους εξεγερμένους για ζωή.

Κάνοντας την πονηρή διάκριση σε θαποράκια, χρήστες, μικρέμπορους, σκληρά, μαλακά, κλπ., τα γουρούνια που νέμονται στην εξουσία προσπαθούν να παρουσιάσουν το πρόβλημα σαν υπόθεση ενάντια σε μερικούς σκοτεινούς και υποχθόνιους εμπόρους (άσχετα αν τις περισσότερες φορές είναι αυτοί οι ίδιοι) η καθολική οργή να στραφεί εναντίον τους και να αφεθούν ήσυχοι στα καθήκοντά τους οι αρρωστημένοι στρατοί των πρεζάκηδων. Επιστρατεύονται γι αυτό τόσο η Αυριανή όσο και ο ΕΛΑ. Οι ένστολοι συνάδελφοι του ΕΛΑ τρίβουν τα χέρια τους. Η καταστολή βαδίζει καλά.

Γι αυτό και οι στρατιές τους όλο και μεγαλώνουν. Υπάρχουν παντού γύρω μας όλων των ειδών οι ναρκομανείς σε διάφορα στάδια αποσύνθεσης μας κυκλώνουν. Αυτός είναι ο στόχος τους. Να γεμίσουν κάθε χώρο αμφισβήτησης με την πτωμαΐνη τους. Η σήψη να απλωθεί παντού. Το επαναστατικό όνειρο να ξεθωριάσει πνιγμένο στη φορμόλη τώσων αναίτιων θανάτων, τώσων τραγικών φιγούρων. Η λύσσα μας να σκοντάψει στην επιθανάτια αγωνία τους, μετατρέποντας μας σε «καλούς Σμαρείτες» και η απογοήτευση να βαρύνει τα πόδια μας; Ρίχνοντας καταπάνω μας αυτούς τους νικημένους της «ζωής», προσπαθούν να μας πείσουν για το μάταιο του αγώνα μας να την αλλάξουμε. Οι μολυσμένες τους φλέβες απειλούν να μολύνουν τις ελπίδες μας. Αρκετά.

Να τους εμποδίσουμε να περιφέρουν γύρω μας τη γλίτσα του ρόγχου τους. Η σκουλικι-ασμένη τους ανάσα μολύνει τον αέρα που αναπνέουμε και επιτέλους δε γουστάρουμε να βλέπουμε αυτά τα πρόωρα κουφάρια να μας ακολουθούν με τις σύριγγες στην κωλοτσέπη μυξοκλαίγοντας και μοιρολογώντας. Οι περισσότεροι τους είναι και ρουφιάνοι. Να τελειώνουμε, λοιπόν, μ' αυτήν την πέμπτη φάλαγγα που αρχίζει να μας κυκλώνει πλασάρωντας την ιδέα της ήττας σ' όλα τα ανοιχτά μυαλά. Αν η επιλογή τους είναι ο θάνατος ας πάνε να πεθάνουν αλλού. Δε χρειάζεται κανένας οίκτος σ' αυτούς που δε δείχνουν οίκτο για τον εαυτό τους.

Το να τους αναγκάζουμε λοιπόν να ξεκουμπιστούν και να μην ξαναπατήσουν δεν είναι απλά μια άμυνα από τα απόβλητα του συστήματος αλλά επίθεση στην ιδεολογία της αυτοκαταστροφής που εκκρίνει.

Να γαμήσουμε τους ρουφιανοπρεζάκηδες μαζί με όλη την κοινωνία που τους παράγει.

Να κρεμάσουμε τόσο τους εμπόρους ναρκωτικών όσο και τους εμπόρους ψευδαισθήσεων (Ιθακή - Κοινωνικοί Λειτουργοί - Ομάδες Επανένταξης - Ανησυχούντες δημοσιογράφοι).

Με μόνα ναρκωτικά μας την επαναστατική λύσσα και το ταξικό μίσος να οργανώσουμε τις ομάδες επίθεσης ενάντια στον γερασμένο κόσμο του θεάματος.

Για την κοινωνική επανάσταση.

Για την δικτατορία των λυσσασμένων και τον Κομμουνισμό.

ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΟΥΤΙΝ
+ ΧΑΟΤΙΚΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΕΙΣ

ΚΙΝΕΖΟΙ ΠΡΟΛΑΤΑΡΙΟΙ

ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΕΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ

Η προσπάθεια τους είναι ακόμα μια επίκληση για περισσότερη συνείδηση. Τους ευχαριστούμε γι' αυτό. Αν οι δυνάμεις μας δεν μας επιτρέψουν να φανούμε αντάξιοι της μεγαλειώδους τους θυσίας αυτό δεν σημαίνει πως θα επιστρέψουμε ίδιοι στην σιωπή της αναγκαστικής μας πρακτικής απουσίας.

Η λύσσα μας έχει ανέβει ένα σκαλί.

Οι εχθροί τους είναι οι ίδιοι και για μας.

Θα μας δεχτούν στα κεφάλια τους από περισσότερο ύψος.

Kiva, 4 Μάη '89

1) Να αρνηθούμε να μας αποσπάσει από την καθημερινή μας ενασχόληση επί του επαναστατικού γίγνεσθαι.

2) Όσοι δεν ήταν και δεν είναι κάθε μέρα επαναστάτες δεν θα γίνουν τώρα και αν «ξαφνικά» το θελήσουν θα τους εμποδίσουμε. Όσοι πάλι καθημερινά αγωνίζονται για την νίκη του νέου προλεταριάτου, δεν έχουν ανάγκη την οποιανδήποτε τοπική κρίση για να εγερθούν.

3) Η μόνη αλληλεγγύη που πρέπει να εκδηλωθεί άμεσα και αποφασιστικά είναι να χτυπηθούν οι εχθροί του κινέζικου προλεταριάτου στην δικιά μας χώρα. Να καταγγελθούν οι ντόπιοι συνένοχοι των δολοφόνων του Πεκίνου και αυτή η επίθεση ενάντια στον αριστεριστικό συρφετό πρέπει να λάβει συγκεκριμένες και πρακτικές μορφές μόνο αν βρει την δύναμη να τις λάβει.

Μόνο δηλαδή αν έχει τις δυνάμεις εκείνες που η παρουσία τους θα εκμηδενίσει τους ντόπιους οπαδούς των γραφειοκρατών. Όπως στο Πεκίνο το πλήθος μίλούσε για τον εαυτό του και την επανάσταση, έτσι και εδώ μόνο το πλήθος μπορεί να υποστηρίξει τον αγώνα τους. (σε όλες τις κλίμακες τοπική, εθνική, διεθνής).

4) Αυτό που επιβεβαιώνονταν από την ποσότητα εκεί δεν ήταν παρά η ποιότητα: και μπορούσε η τελευταία πρόθυμα να δεχτεί το στοίχημα να μετρηθεί. Εδώ η ποιότητα δεν μπορεί να μετρήσει τον εαυτό της ποσοτικά, έτσι το να τον μετρήσει (ξανά) ποιοτικά, ούτε τους Κινέζους βοηθάει ούτε τους εαυτούς της αποφεύγει να εκθέσει στα αδιάκριτα βλέμματα των σταματημένων οπαδών της κίνησης που πάντα γίνεται από άλλους.

5) **Η θιασύνη είναι χρήσιμη μόνο μετά την κηδεία του παλιού κόσμου** και μόνο όσον αφορά το πάθος για την απελευθερωμένη πια ζωή.

6) Εμείς ξέρουμε πότε η ανθρωπότητα θα ευτυχήσει αλλά το σκοινί με την θηλειά μόνο μπορεί να το διδάξει στους γραφειοκράτες και τους καπιταλιστές.

Κανείς άλλος δεν μπορεί να μιλήσει αυτή την πρακτική γλώσσα την μόνη που πείθει.

Και μέχρι να μπορούμε να την μιλήσουμε απλώς θα την υπενθυμίζουμε. Πρώτα με την αυτο συνείδηση αδιάκοπα εξεγερμένης και αιμάζουσας και έπειτα με την κλειστή αποκεκαθαρμένη διαλεκτική σε επίπεδο ομάδα. Η Γκιλοτίνα που στήνει η θεωρία χρειάζεται την πρακτική δύναμη για να βρει, τόσο την φόρα όσο και τα θύματά της.

Εμείς σαν φορείς της αναγκαιότητας της για πολλοστή φορά θα κρυφτούμε στην σιωπή που φέρνει την υπόσχεση για το μεγάλο ουρλιαχτό της συνολικής νικηφόρας και τελικής επίθεσης.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΥΣΙΑ ΚΑΘΕ ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Η κατάληψη αυτή δεν υπάρχει. Είναι μια ιδεολογία. Αντιπροσωπεύει την έσχατη προσπάθεια της ψευδούς συνείδησης να διατηρήσει το νεκρό βάρος της ύπαρξής της στο πολιτικό παρασκήνιο. Η κατάρευση της Γραφειοκρατίας σε παγκόσμια κλίμακα επέφερε και την τρομερή αμηχανία της Αριστεράς που δεν ξέρει πια πώς να διαχειριστεί το κενό εξουσίας που της κληροδοτήθηκε. Αυτό φάνηκε χθες στη ΓΣ όπου επί τρεις ώρες τουλάχιστον οι διάφοροι αγοραίοι ρήτορες προσπαθούσαν να μετρήσουν το ποσοστό πλήξης και αποθλάκωσης των ακροατών τους. Μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα τσίρκου υπάρχουν και κάποιοι που απαιτούν πολύ περισσότερα απ' όσα τους δίνουν οι εντολοδόχοι της παραίτησης, δηλαδή τα ζητούν όλα.

Όντας διαχωρισμένη από το πράγματικό κίνημα της άρνησης, η κατάληψη συγκεντρώνει μέσα της όλες τις παιδικές αρρώστιες του παλιού εργατικού κινήματος: αριστεριστές, αυτόνομους, αναρχικούς και όλους τους γνωστούς νεκροθάφτες της επαναστατικής θέλησης για ζωή. Τα μικροκρούσματα βίας που εμφανίστηκαν στην προχθεσινή έφοδο μερικών ατόμων στη θεολογική αποδεικνύουν περίτρανα το γεγονός ότι αποτελούν την μοναδική προϋπόθεση συντήρησης αυτής της φάρσας και ταυτόχρονα το μοναδικό άλλοθι της φολκλορικής της επιβίωσης. Και αντιστρόφως η γενίκευση αυτών των επεισοδίων θα σήμαινε και το τέλος κάθε διαχωρισμένου εγχειρήματος και την επιστροφή της ιστορικής συνείδησης.

Κατόπιν τούτου είναι αναγκαίο να τονιστεί η αυτοδιάλυση της κατάληψης στο μέτρο που κάθε ώρα περαιτέρω ψευτοζωής της προσμετρά στην συγχυσμένη συνείδηση μια ώρα επιπλέον αφόρητης βαρεμάρας.

Δεν υπήρξε η παραμικρή σχέση ή ακόμα και διάθεση επικοινωνίας ούτε ακόμα και μεταξύ αυτών που την επισκέφτηκαν όσο γι αυτούς που την συνέστησαν το ετερόκλητο της ιδεολογικής έστω σύνθεσής τους είναι αρκετό για να δείξει το βαθμό απελπισίας στον οποίο βρέθηκαν έτσι ώστε να πραγματοποιήσουν από κοινού την δημιουργία της.

Είναι αλήθεια πως οι άνθρωποι, σε καιρούς όπου η ελεύθερη έκρηξη δεν είναι ακόμα ορατή στον καθένα, αρέσκονται να πιστεύουν στην αιώνια αξία παλιών χιλιοεπωμένων και χιλιοκαμωμένων επαναστατικών διδαγμάτων, ξεχνώντας παράλληλα πως κάθε λόγος και κάθε πράξη έρχονται στον καιρό τους και πως η κριτική θεωρία ξέρει να περιμένει. Ακόμα η ιστορία διδάσκει πως ένα γεγονός εμφανίζεται την πρώτη φορά ως τραγωδία και την δεύτερη ως κωμωδία.

– Να αμφισβητήσουμε τη μιζέρια της κατάληψης, καθρέφτη της μιζερίας της καθημερινής ζωής.

– Να πολεμήσουμε για την έλευση του ποιοτικού και την απελευθέρωση της ζωής.

– Να μεταφέρουμε την ανατρεπτική βία των γηπέδων, συνειδητοποιημένη πια, σ' όλους τους τομείς της επιβίωσης.

– Κατάργηση της μισθωτής εργασίας

– Κατάργηση του Πανεπιστημίου

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

HOOLIGANS της συνείδησης

ΧΑΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Μια ζωή αγώνων είναι η συνείδηση της ελλιποβαρούς κοινωνικότητας του κάθε ψευδοεπαναστάτη ιδεολόγου. Η χαμέρπεια έγκειται στην πτωτική τάση ελέγχου των ψευδαισθήσεων. Τάση συνειδητή και σκόπιμη που τον υποχρεώνει να σκέφτεται την όποια αλλαγή μακριά από το πεδίο της. Όντας αποξενωμένος ο ίδιος από τους δημιουργούς των αλλαγών αποξενώνεται και από την σκέψη τους, δηλαδή αγνοεί και αδυνατεί να καταλάβει τις επιθυμίες τους ιδίως μάλιστα όταν αυτές εκφράζονται στο μέτωπο του κοινωνικού γίγνεσθαι οργανωμένες σε μια επιθετική στρατηγική. Του μένει μια ψυχοσωματική απόσυρση δηλαδή ένα συναισθηματικό μπάλωμα της ιδεολογίας και ένα ιδεολογικό μπάλωμα των συναισθημάτων. Καθώς ξεφεύγει μανιασμένα από την πραγματικότητα μαθαίνει να μισεί¹. Αυτούς που πρόκειται να την αλλάξουν. Δεν επιθυμεί παρά να τον αφήσουν να προσγειώσει το κούφιο του βάρος στην καρδιά των απολαύσεων που φαντάζεται αφελώς ότι τον περιμένουν στις εύφορες πεδιάδες των κοινωνικών ανατροπών.

Αλεξίπτωτο του έχει λέει τις «προθέσεις» του και την «ριζοσπαστικότητα» του. Και δεν σηκώνει αντιρρήσεις. Είναι λέει ήδη διακηρυγμένα. Τι κι αν δεν είναι διακηρυγμένα κοινωνικά μέσα στους πρακτικούς αγώνες αλλά προσωπικά στην ελαστική του συνείδηση και ατομικά σε επιλεγμένες συζητήσεις; Αυτός απαιτεί να του επιτρέψουν να πήδηξει. Αυτός απαιτεί να του επιτρέψουν να σπάσει τα μούτρα του. Και πηδάνε. Και σπάνε τα μούτρα τους. Ανεπανόρθωτα².

Και είναι μάλιστα ικανοί για κάθε ατιμία προκειμένου να τους δεχτούν οι πιλότοι στα αεροπλάνα. Για κάθε αυτοεξευτελισμό και ταπείνωση. Η γη Χαναάν τους περιμένει νομίζουν. Αντί για τον Ιησού του Ναυή δέχονται να τους οδηγήσουν οι «γραφικοί» του Μάτζεστικ. Κι αντί για τους Φιλισταίους βρίσκουν να τους περιμένουν οι ψυχίατροι...

1. Αυτός θα γίνει ο πρώτος οπαδός. Ο θαυμασμός είναι η πανοπλία του μίσους του αδύνατου.

2. Με ψυχοπαθολογικές επιπτώσεις. Όλες οι μορφές παράνοιας και μερικές σχιζοφρένιες είναι εκεί...

Το περιοδικό χρώσταινε το όνομά του στον Ιούλιο
Καίσαρα και στην διάσημη πραγματεία του: DE
BELLO CIVILI (περί του εμφυλίου πολέμου)
Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν οι Δ.Μ., Χ.Γ.,
Γ.Ρ., Η.Ρ.

Υπεύθυνος για το Νόμο: HARRY ROBERTS.

Υπεύθυνος επαφών: Χρήστος Γιαρένης.

Οι μεταφράσεις γίναν από τον Δημήτρη Μπίτσιο,
εκτός από το «Υπορεαλιστικό Μανιφέστο» που
έγινε από την Ν.Μ.

Την τελική επιμέλεια είχαν ο Δημήτρης Μπίτσιος
και ο Γιάννης Ρεϊζής.

Βοήθησαν η Λ., ο Θ.Σ., ο Τ.Σ., ο Θ.Π., ο Γ.Τ. και ο
Π.Θ. χωρίς τον οποίον πολλές κατηγορίες θα 'με-
ναν αναποδείκτες.

Σαν αρχεία του περιοδικού μεταξύ άλλων ενσω-
ματώθηκαν και τα αρχεία των τετραδίων για προ-
λεταριακή χρήση και του Κύκλου Ισουλιν.

Τ.Θ. 50364

54 014 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 22

Ιστορία, ερχόμαστε!

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΕΝΕΒΡ: Για την κατανόηση ορισμένων όψεων της στιγμής

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΪΖΗΣ: ΕΠΑΡΣΙΣ

ΥΠΟΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ: Μανιφέστο (Οι διακοπές του HEGEL)

ΚΕΝ ΝΑΜΠ: Η κοινωνία του Σιτουασιονισμού

CRQS: Διακήρυξη

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΕΝΕΒΡ, ΖΑΝ ΣΑΡΛ: Σημειώσεις για ένα Σιτουασιονιστικό Μανιφέστο

ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΝΙΟΤΗ (Ντοκουμέντα 82-90)